SAS

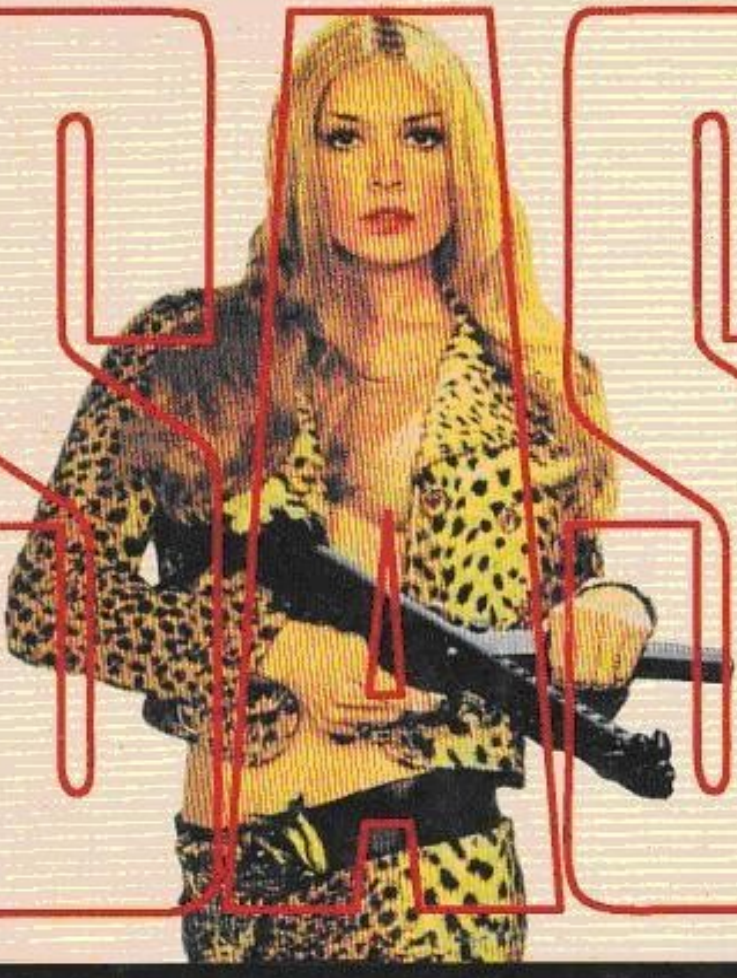

BERLIN: ZIDUL MORȚII

Tinerama

GERARD DE VILLIERS

Gerard de Villiers

SAS

Berlin: zidul morţii

www.virtual-project.eu

V.2.0

ISBN:
973-9138-88-8

Edition Gérard de Villiers – Paris
Berlin, Check-Point Charlie
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească.
© TINERAMA
1999

Gerard de Villiers

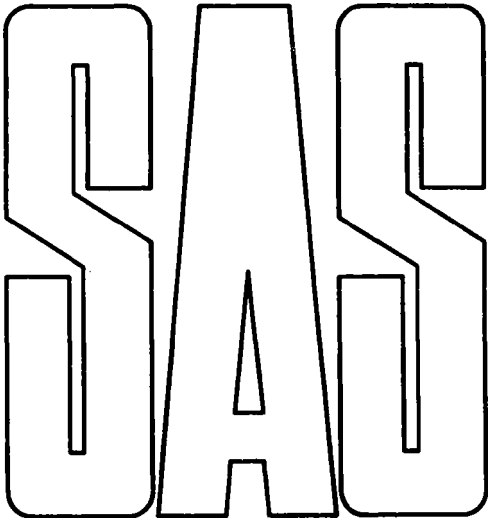

Berlin: zidul morţii

Traducerea: Maria Măciucă

1999

Capitolul I

Soarele aflat la asfinţit înveşmânta într-un roşu wagnerian colonadele masive ale Porţii Brandenburgului ce marcau linia care delimita Vestul de Est.

Wolfgang Mann nu reuşea să-şi ia ochii de la monumentul a cărui umbră uriaşă se detaşa cu claritate pe pajiştile parcului Tiergarden. Impozanta arteră ce pleca de la Poarta Brandenburgului se îndrepta către Berlinul de Vest, o imensă dâră luminoasă şi dreaptă.

Ceva mai la stânga, cele şaisprezece etaje ale edificiului Europa Center aveau toate luminile aprinse, cu enorma reclamă a firmei Mercedes, simbol al noii Germanii.

Cu un gest grăbit, Wolfgang Mann îşi şterse lacrimile care îi umpleau ochii, apoi privi neliniştit în jur. Agenţii omniprezentei STASI[1] urmăreau fără nici un pic de milă pe oricine ar fi fost capabil de cea mai mică trădare. Din fericire, penumbra ce domnea în observatorul circular al turnului Televiziunii Germaniei de Est îl proteja destul de bine.

Cu ochelari, cu părul alb şi înfăţişarea sa de iepure speriat, înfăşurat cu un lung fular din lână albastră, Wolfgang Mann avea aerul unui pensionar.

Fleşa turnului urca până la două sute cincizeci de metri deasupra lui Alexander Platz, dar observatorul în care se afla Mann nu atingea decât două sute de metri înălţime. Era destul de înalt ca să poată domina cele două părţi ale Berlinului. Un sistem de ceasornic făcea să se rotească într-un un cerc complet într-o oră. Pe măsură ce perspectiva Vestului se îndepărta, cei mai mulţi vizitatori se deplasau de-a lungul galeriei cu ferestre uriaşe: nimeni nu dorea să admire Berlinul de Est, nici berlinezii din DDR, nici turiştii veniţi din alte părţi.

Turnul constituia o deosebită atracţie. Datorită unui fenomen de reflecţie, soarele lumina geamurile turnului desenând o cruce orbitoare.

Alertate de agenţii lor din Vest, autorităţile comuniste reuşiseră să înlăture acest efect contrarevoluţionar, căptuşind ferestrele vinovate cu nişte plăci mate.

---

[1] STAATSSICHERHEIT DIENST: Poliţia Secretă, (n.a.).

Wolfgang Man examina mulţimea din jurul lui. Erau turişti străini sosiţi din Vest, elevi din Est, perechi ce veniseră să admire apusul soarelui, ţinându-se de mână şi visând la ziua în care vor putea să treacă dincolo de Zid. Se aflau acolo şi câţiva bătrânei, înfofoliţi în paltoane groase. Mann se gândi că printre ei se ascundea poate şi vreun agent al STASI... Poate că era chiar acest tânăr cu faţa netedă ce contempla cu atenţie cele treizeci şi şapte de etaje ale hotelului *Stadt Berlin,* mândria Berlinului de Est...

Soarele dispăru brusc, iar coloanele Porţii Brandenburgului fură acoperite de întuneric. Nu se mai vedeau decât cele două şiruri de lumini violente ce punctau laturile monstruosului Zid, *Die Mauer.* De o parte şi de cealaltă a Porţii Brandenburgului, Wolfgang Mann distingea cu claritate reflectoarele puternice, foişoarele de pază, linia de obstacole antitanc, ce borda drumul, zidurile înalte, protejate de sârmă ghimpată. Sinistrul zid străbătea în zigzag Berlinul - de la nord la sud, ermetic şi mortal. Trecuse mult timp de când unii mai curajoşi putuseră să-l sară cu îndrăzneală şi un pic de noroc. Washingtonul vindea grâu Moscovei, Nixon era primit la Beijing, dar Zidul se fortifica pe zi ce trece, devenind din ce în ce mai inexpugnabil.

Crucile modeste de lemn ridicate de-a lungul său pe latura vestică erau singurele mărturii oriunde un om dornic de libertate căzuse ciuruit de gloanţele celor din Vopos[2]...

Wolfgang Mann era fascinat de luminile orbitoare ale Zidului. Nu îndrăznise să se apropie de el de când sosise în Berlin. Poliţia Secretă avea oameni pretutindeni, care patrulau fără odihnă în zona de două sute de metri lăţime, de-a lungul Zidului, oprindu-i şi interogându-i pe toţi cei care se apropiau.

De la începutul lungii şi periculoasei sale călătorii, el visase la Berlin, oraşul său natal, convins că Zidul nu putea fi chiar aşa de redutabil. Acum însă, în faţa acestui perete glacial şi inuman, simţea nevoia să plângă. Berlinul pe care dorise din tot sufletul său să-l revadă nu mai era decât o capcană mortală şi fără scăpare. Nici nu mai putea da înapoi. Era un miracol chiar faptul că ajunsese până acolo. Dacă ofiţerul de la frontiera cu Polonia nu ar fi fost beat, acum ar fi fost deja arestat.

Un bărbat cu chipul înroşit îl îmbrânci, iar el se dădu înapoi speriat. Nu dorea să atragă atenţia. Era imprudent să zăbovească acolo prea mult. Căută din ochi pe aceea în care îşi

[2] Volk Polizei: Poliţia Populară, (n.a.).

pusese toate speranţele. Ea dispăruse, înghiţită de mulţime. Se gândi că mai trebuie să reziste cel puţin trei zile. Dacă totul decurgea cu bine... Dacă nu, nu-i mai rămânea decât să se predea. Sau să se sinucidă.

Prefera cea de a doua soluţie.

Noaptea se instalase cu totul. Wolfgang Mann mai contemplă câteva secunde luminile Berlinului de Vest, apoi făcu cale întoarsă.

Pe culoarul către ascensor, îşi văzu chipul reflectat într-o oglindă. Era imaginea unui bătrân puţin gârbovit, mic şi firav. Se lăsă luat de mulţime înspre lift.

Pipăia cu degetele monedele care îi mai rămăseseră în fundul buzunarului. Cheltuise trei mărci ca să se urce în turn. De cele şapte mărci care îi mai rămăseseră, abia putea să-şi astâmpere foamea timp de două zile.

În holul de la parter, se opri niţel neştiind încotro să se îndrepte. Vântul rece îl pătrunsese până la oase. Era periculos pentru un ins urmărit să stea în locurile publice. Singurul act de identitate pe care îl avea era o dovadă de sejur la centrul sovietic din Baikokour...

Din nou începu să caute în minte o persoană cunoscută, la care ar fi putut să se refugieze. Avusese la el două adrese. Găsise însă terenuri virane. Cu douăzeci şi şapte de ani în urmă, când părăsise Berlinul, văzuse „*Unter den Linden*" arzând în flăcările albe ale obuzelor cu fosfor şi pe ruşii care săpau tranşee pe Alexander Platz. Berlinul nu era decât un morman de ruine.

Cu toate astea, acea imagine era de preferat decât această înşiruire de bulevarde reci şi goale, pline de locuri virane, fără suflet, marcate de jugul sovietic.

În vreme ce Wolfgang Mann ezita, o fată înfofolită într-o canadiană la fel de scurtă ca şi rochia îi tăie calea. El îi zări profilul fin, părul blond, ochii albaştri de porţelan, picioarele micuţe şi musculoase în ciorapi negri de nailon, a căror eleganţă contrasta cu vestimentaţia lipsită de feminitate.

Necunoscuta deschise poarta şi ieşi. Fără să ştie de ce, Wolfgang Mann se luă după ea. O rafală rece îl făcu să se înfioare. Fata se îndreptă spre cafeneaua aflată la baza turnului. Restaurantul din vârf era inaccesibil, fiind rezervat pentru „*aparatciks*", mahării regimului. Muritorii de rând trebuiau să facă rezervări cu câteva săptămâni înainte.

Mann ezită puţin. Era ora şapte şi jumătate. Peste o oră nu

avea să mai fie nimeni pe străzi. În Berlinul de Est lumea se ducea la culcare devreme. Nu existau cinematografe şi nici prea multe cafenele. Privirea îi rătăci spre gigantica clădire construită pe jumătate care se afla în parte de nord a lui Alexander Platz. Simţea nevoia să găsească un culcuş ceva mai confortabil decât incomodele strane din biserica aflată pe Franzozischerstrasse. Ar fi putut fi dibuit şi ar fi fost păcat să eşueze acum când era atât de aproape de reuşită…

Se hotărî brusc să pătrundă în local. Aerul cald îl învălui imediat. Fata blondă se aşeză la bar, lângă un taburet liber. Wolfgang Mann îl ocupă imediat. În acest loc plin cu lume putea să treacă neobservat. În ajun, intrase în elegantul hotel „*Under den Linden*” dar se grăbise să plece de acolo. Locul gemea de agenţii STASI care stăteau cu ochii aţintiţi asupra invitaţilor din „ţările surori” şi a capitaliştilor aflaţi în trecere. Cuprins de panică, se refugiase sub teii tineri de pe celebra alee. Bătrânii copaci nu rezistaseră în urma bombelor incendiare.

Ca să-şi mai omoare timpul se dusese până la Poarta Brandenburgului, apoi intrase pe bătrâna Williemstrasse, acum denumită Grotewohlstrasse. La două sute de metri mai departe, Mann se oprise. În fundul terenului viran de la marginea drumului se ridica o movilă acoperită de buruieni. Era tot ce mai rămăsese din Furer Bunker. Ruşii nu reuşiseră să distrugă complet monolitul din beton în care se năruiseră visurile dictatorului.

Cu sufletul năpădit de amintiri, Mann plecase mai departe, cu paşi mici, pe străzile pustii ale acestui oraş pe care nu reuşea să-l recunoască. Un autobuz al U.S. Army trecuse pe lângă el, plin cu turişti. Pentru ei nu era nici o dificultate să treacă dincolo de Zid. Era suficient să se prezinte la „Check-Point Charlie” de pe Friedrichstrasse. Wolfgang nu îndrăznea însă să se apropie. Îi era frică să nu fie tentat de a o lua la fugă către mitralierele poliţiştilor. Nu mai avea încredere că bietele lui picioare ar fi putut să fugă atât de repede.

Nici un suflet nu mai putea să străbată cele două sute de metri, fără a fi ciuruit de gloanţe.

Cuprins de amintiri, Wolfgang Mann se atinse fără să vrea de şoldul blondei. El privi jenat coapsa descoperită. Fata îi adresă o privire indiferentă.

— Ce frig s-a lăsat! spuse Wolfgang.

— Doar suntem în noiembrie, făcu fata.

Avea o voce vulgară, destul de tăioasă, cu accent berlinez.

Mann o privi ceva mai atent. Îşi scosese canadiana şi rămăsese în rochia de lână verde, scurtă, sub care se vedeau sânii grei.

— Este adevărat, recunoscu Mann.

Comandă *brockwurst mit kartoffel salat,* cel mai ieftin fel de mâncare. Simţind că este privită, vecina sa îl întrebă:

— Sunteţi din Berlin?

Tipa se răsuci către el cu taburetul, cu picioarele încrucişate şi dezvelite până sus în mod agresiv.

— Nu, din Leipzig, zise prudent Wolfgang.

Era fericit că poate vorbi cu cineva. Avea o acerbă nevoie de căldură umană.

— Dar dumneavoastră? întrebă el.

— Eu m-am născut la trei sute de metri de aici, zise ea.

Li se aduse mâncarea. În timp ce mânca, Wolfgang continuă conversaţia şi află şi alte lucruri.

Fata se numea Renata şi era contabilă. Lângă ei se instală un grup de tineri pletoşi. Estul începuse să se emancipeze...

Wolfgang, flămând, termină primul cârnaţii. Simţea că nu este bine să lungească prea mult lucrurile. De când se afla în Berlin, îşi impusese să nu stea niciodată prea mult într-un singur loc. Prea mulţi poliţai din STASI aveau la ei semnalmentele lui. Cu toate astea, cu greu se putea desprinde de taburetul său. Numai când auzi că vecina sa cere nota de plată, puse pe tejghea cele două mărci ale sale.

*

* *

Karl Marx Allee se deschidea în faţa lui largă şi solemnă, măturată de vântul îngheţat. Primele două clădiri semănau cu nişte fortăreţe. Wolfgang aştepta singur în staţia de autobuz, iar dinţii îi clănţăneau în gură de frig. Era un loc în care nu putea atrage prea mult atenţia.

Deodată, văzu o siluetă îndreptându-se către el cu repeziciune.

Era Renata, fata de la cafenea. Ea nu-l băgă în seamă şi trecu prin faţa lui, continuându-şi drumul. Mann o privi, apoi mânat de un impuls irezistibil, se luă după ea!

Era aproape de Franzozischerstrasse, dar paşii săi refuzau să se îndrepte către criptele ei îngheţate.

Renata părea să nu-şi dea seama că este urmărită. Mergea repede, cu mâinile vârâte în buzunare. După ce traversă Rathaustrasse, ea pătrunse într-o străduţă îngustă, cu case

vechi, apoi, într-un imobil cenuşiu, cu cinci etaje.

Wolfgang ezită. În faţa imobilului se afla un teren viran. Locul era deprimant. O idee nebunească îi veni în minte. Pătrunse în clădire cu inima bătând năvalnic. Renata se făcuse nevăzută. Mann văzu un ascensor din acelea cu circuit continuu, cum numai în Germania se mai găsesc. Cabinele fără uşi executau un circuit complet. După ce ajungea la ultimul etaj, cabina începea din nou să coboare. Plini de romantism, nemţii denumeau acest tip de ascensor „Pater Noster”. Principalul era să te strecori în ascensorul aflat în mişcare. Wolfgang sări în cabină fără să ezite, decis să-şi pună planul în aplicare.

Apăru palierul de la etajul unu. Era gol. Apoi, urmă etajul doi, unde mirosea a supă de varză. De la un radio se auzea clar buletinul de ştiri emis din Vest. Etajul trei era şi el pustiu. Abia la al patrulea, Wolfgang putu să zărească picioarele cu ciorapi negri.

Renata încerca să descuie uşa. Mann sări din lift, iar ea se întoarse brusc. După un moment de ezitare, îl recunoscu şi încruntă sprâncenele.

— Ce faceţi aici?

Vocea era dură, rece, fără nici o umbră de teamă.

Wolfgang se simţi deodată stupid şi ridicol.

— Păi… voiam să vă rog ceva… Adineauri nu am îndrăznit.

Prin ochii fetei trecu o lucire. Deschise uşa şi spuse:

— Intraţi.

Wolfgang o urmă într-un studio minuscul. Înăuntru era cald şi crezu că va leşina de plăcere. Pentru prima oară în acea săptămână, vedea un pat adevărat. Se apropie de el şi se aşeză fără să-şi scoată căciula. Renata îşi scoase canadiana şi se opri în faţa lui.

— Ce doriţi de fapt?

Rochia verde de lână se mula în mod agresiv pe corpul ei dolofan, care îi aminti lui Wolfgang de o fată pe care o cunoscuse înainte de război. Într-o altă existenţă…

El îşi luă inima în dinţi şi ridică ochii spre ea.

— Aş putea să-mi petrec noaptea aici?

— Aici?

Vocea Renatei era plină de neîncredere. Îl măsură pe bărbatul bătrân din faţa ei cu un surâs rece ce-i descoperea dinţii albi. Cu mâinile puse în şolduri, ea îşi cambră bustul.

— În fond, de ce nu?

Lui Wolfgang nu-i venea să creadă.

— Sunteţi de acord?

Renata izbucni într-un hohot de râs vulgar.

— Pentru o sută de mărci, ai tot ce-ţi pofteşte inimioara!

Brusc, el realiză situaţia. Auzise de atâtea ori că în ţările socialiste nu exista prostituţie, încât nici un moment nu se gândise că Renata ar fi putut fi o târfă. Se gândi că ar trebui să plece imediat, să nu mai insiste. Dar era un frig atât de îngrozitor în biserica de pe Franzozischerstrasse…

— Nu am decât şapte mărci cu totul, făcu el cu o voce şoptită. Dar nu doresc să…

Avu impresia că Renata va lua foc. Ea începu să ţipe ca o apucată.

— Îţi baţi joc de mine? Ai şapte mărci şi vrei să-ţi petreci noaptea cu mine? Nenorocitule, întinde-o imediat de aici!

Copleşit, Wolfgang clătină din cap. El ridică spre fată nişte ochi de câine bătut.

— Aş dori să dorm în fotoliu. Nu vă voi deranja deloc. Sunt mort de oboseală.

Intrigată, Renata se uită la el, devenind brusc precaută.

— De ce, mă rog, vrei să rămâi aici? Nu ai cameră la hotel?

El făcu semn că nu. Ochii fetei se umplură de dispreţ.

— La mine nu este azil de noapte, scuipă ea. Du-te la un post de poliţie. Acolo îţi vor da adăpost.

Când auzi cuvântul „poliţie” Wolfgang tresări. El se sculă şi o prinse pe fată de braţ. Cu siguranţă că era o fată bună. Nu-i putea refuza un ajutor.

— Nu pot să mă duc la poliţie. Mi-e frică de STASI.

— STASI!

Cuvântul fusese rostit cu oroare. În Germania răsăriteană STASI era sinonim cu Gestapo-ul.

În faţa expresiei de pe chipul fetei, Wolfgang simţi nevoia să se apere.

— Nu sunt un criminal. Singurul lucru pe care vreau să-l fac este să trec dincolo, în Vest.

— Minţi. La vârsta dumitale, te-ar lăsa să pleci uşor. Precis că ascunzi ceva!

Fetei i se făcuse frică. Nimeni nu s-ar fi pus rău cu cei din STASI de hatârul unui necunoscut.

Dintr-o dată, ea îşi înşfăcă haina şi se repezi la uşă.

Wolfgang îşi reveni în clipa în care auzi zgomotul făcut de

cheie în uşă. Tipa voia să-l încuie înăuntru! Cu siguranţă avea de gând să se ducă la poliţie!

Instinctul de conservare se trezi brusc. Se repezi la uşă. Nu avea de gând să se lase prins ca un şobolan în cursă. Din fericire, Renata nu reuşise să întoarcă cheia în broască. Bărbatul împinse uşa şi reuşi să vâre piciorul în prag. Renata începu să înjure birjăreşte. Cu un efort disperat, Wolfgang reuşi să deschidă complet uşa. Fata se dădu înapoi. El încercă să o reţină şi o prinse de braţ. Fata îşi retrase braţul şi îi înfipse unghiile în obraz.

Surprins de durere, Mann îi dădu drumul. Renata se repezi în cabina ascensorului. Planşeul cabinei trecuse deja de nivelul palierului, iar ea ateriză cu putere înăuntru, în patru labe.

Pentru o fracţiune de secundă, bătrânul Wolfgang Mann se simţi ca la douăzeci de ani. Deşi între cabină şi palier mai rămăsese doar un metru distanţă, el reuşi să pătrundă înăuntru, prăbuşindu-se peste trupul Renatei. Glezna îi fu strivită şi reuşi cu greu să o smulgă din capcană. Ascensorul îşi continua neabătut cursa lui către parterul imobilului.. Renata se zvârcolea dedesubt. El deschise gura să se explice. Tânăra se răsuci spre el cu ochi înnebuniţi. Cu o forţă nebănuită, îl muşcă de mână. Bărbatul urlă de durere. Simţi cum îl cuprinde furia şi începu să o lovească la întâmplare. Ea ţipa ca o apucată şi, luptându-se cu el, reuşi să se întoarcă cu faţa în sus. Înnebunit, Wolfgang îi îndesă capătul fularului său de lână în gură. Sufocată, fata se zbătea, izbind cu putere cu cizmele în pereţii cabinei. Ciorapii i se deşiraseră, lăsând să se vadă pielea albă. Rochia verde era acum ridicată deasupra pântecelui.

Wolfgang Mann îşi recăpătă sângele rece. Acoperindu-i în continuare gura cu fularul, încercă să o liniştească. Apoi îi eliberă gura, dar fata începu să ţipe iar. Palierele se succedau unul după altul. Wolfgang zări în cele din urmă parterul. Dacă o lua fa goană şi o lăsa pe Renata în lift, în cinci minute, toată poliţia din Berlin ar fi fost pe urmele sale. Parterul dispăru, iar liftul coborî la subsol, într-un concert de scârţâituri. Cabina se pregătea să urce iar în drumul ei fără sfârşit.

Imobilizată de greutatea bărbatului, Renata îl fixa cu o privire plină de ură. Wolfgang simţi cum mâinile îi tremură de o furie oarbă. O vedea pe Renata aşa cum era în realitate: o târfă gata să facă orice pentru ca să câştige câteva mărci, egoistă şi lipsită de inimă..

Atunci, el începu să o strângă de gât cu ambele mâini. Apoi răsuci fularul, dar ţesătura moale nu reuşea să sugrume fata. Ochii albaştri, plini de ură şi dispreţ, îl paralizau. Îşi dădu seama că nu va avea forţa necesară ca să o sugrume. Cu toate astea, nu putea să o lase în viaţă. Brusc, se lăsă pe o parte. Cu un ţipăt ascuţit, Renata se răsuci pe burtă. Când fu iar în patru labe, Wolfgang îşi dădu seama că încearcă să-i scape. Atunci el începu să o împingă centimetru cu centimetru către deschizătura cabinei. Tânăra se agăţă cu unghiile de planşeu, disperată. Bărbatul simţi muşchii încordaţi ai femeii tremurând din cauza efortului. El se aplecă şi o muşcă de un deget. Simţi că îi vine să vomite când dinţii săi pătrunseră în Game. Cu un urlet dement, Renata se desprinse de planşeu şi alunecă încă douăzeci de centimetri, fiind prinsă între cabină şi zid. Wolfgang se mira că nimeni nu părea să audă ţipetele de groază ale fetei. Apăru palierul etajului patru. Atunci, Wolfgang dădu o lovitură puternică cu genunchiul între picioarele desfăcute ale Renatei. Capul fetei fu împins în gol şi fu prins ca într-o adevărată ghilotină... Simţi cum trupul ei de destinde brusc. Simţi că îl cuprinde un vai de teroare. Trase cu toate forţele sale trupul femeii înapoi. O clipă crezu că inima nu-i va mai rezista.. Pe bâjbâite Încercă să găsească butonul care putea schimba sensul de deplasare a cabinei. Cu toate astea, cabina nu se mişcă. Teroarea îl cuprinse. Avea să rămână blocat acolo! Deodată realiză că apăsase pe un alt buton. Găsi butonul verde şi, după o zguduitură, cabina începu să coboare încet.. Wolfgang apăsă pe butonul roşu şi reuşi să oprească ascensorul la nivelul palierului de la etajul patru. Bărbatul sări afară trăgând după el şi trupul fetei. În afară de câteva fire de păr smulse, nimic nu arăta că acolo se petrecuse îngrozitoarea scenă. Cu ajutorul unei batiste bărbatul îşi tamponă chipul însângerat. Avea impresia că se trezise dintr-un coşmar cumplit.

Cheia se afla încă în broasca uşii apartamentului Renatei. El deschise uşa şi, cu ultimele forţe, târî trupul neînsufleţit înăuntru. Wolfgang nu îndrăznea să privească chipul fetei. Reuşi cu greu să ajungă până la pat. După ce închise uşa cu cheia, se aplecă deasupra Renatei. Voia să se asigure că este moartă cu adevărat. Fixitatea privirii ochilor albaştri îl făcu să simtă un fior rece pe şira spinării.

Şocul produs de zid şi cabină provocase un traumatism al bulbului rahidian, cauzând moartea instantanee...

Primul său gest fu să iasă din cameră. Bătrânul său trup însă refuza să se mişte. Avea o nevoie imperioasă de câteva ore de somn, de odihnă, de căldură. Oricum, cei pe care îi aştepta, urmau să sosească abia peste două zile.

El privi cadavrul Renatei cu o indiferenţă stranie. Măcar dacă ar fi ştiut mai multe despre ea. Risca să fie surprins de cineva, îngrijorat că nu apare la lucru. Fata avea poate vreun amant, vreun protector... Acesta ar fi putut avea o cheie a apartamentului... Wolfgang îndepărtă din minte totul. Înainte de toate, trebuia să doarmă.

Îl inundă un val de furie împotriva regimului ticălos care făcuse din el, un laureat al Premiului Nobel pentru Fizică, un asasin.

Somnul îl cuprinse brusc. Bărbatul ajunsese la capătul puterilor.

Un zgomot ciudat îl trezi. Cu ochii clipind în spatele ochelarilor, privi la telefonul negru care suna de câteva minute.

Capitolul II

Cecil Corp, modestul analist ataşat Ambasadei Americane de la Bonn, răsări ca din puşcă în biroul lui Albert T. Ross, al treilea secretar al ambasadei. Intrase fără să bată la uşă, fluturând un exemplar din *New York Harald Tribune.*

Ross ridică privirea. Se grăbi să ascundă într-un sertar revista porno pe care o acoperise cu un raport ultraconfidenţial şi ultraplicticos şi se pregăti pentru nişte preocupări cu mult mai puţin plăcute.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu o voce iritată.

Avea oroare de lipsa de respect a subordonaţilor.

— A sosit Manap, spuse Cecil Corp, încercând să-şi ascundă emoţia.

De optsprezece luni de când lucra pentru CIA citind tone de ziare în fundul unui birou obscur, era pentru prima oară când avea de-a face cu aventura.

El puse ziarul pe biroul lui Albert T. Ross, şeful CIA pentru Germania Federală, subliniind cu unghia un mic anunţ la rubrica „Personal”.

„*Unchiul Manap aşteaptă la Berlin. Sunaţi la Astrid 87935*”.

Fantasmele erotice ale lui Ross se risipiră imediat. De două luni, o instrucţiune ultrasecretă ce venise din partea Direcţiei „Capă şi spadă” din CIA alertase toate serviciile CIA-ului în legătură cu aşa numitul „unchi Manap”.

Orice semn de viaţă din partea acestuia trebuia să declanşeze imediat o operaţie de recuperare, indiferent de cât ar fi costat. Cu toate acestea, nimeni nu ştia cine era de fapt „unchiul Manap”.

— Dumnezeule! făcu Ross, trebuie să-i venim în ajutor. Imediat. Trimiteţi un telex la Washington. Avertizaţi-i şi pe agenţii noştri din Moscova.

— Dar…

Albert T. Ross se uită cu bunăvoinţă la tânărul său colaborator.

— Să nu credeţi că ruşii au stat cu mâinile în sân. Cred că tot KGB-ul este asmuţit acum pe urmele lui.

— Dacă vestea vine de la Berlin, poate că tipul a şi trecut graniţa…

Ross îşi zise că centrala angaja acum pe primul venit, chiar

dacă acesta avea o diplomă Harvard…

— Dacă ar fi trecut în Vest s-ar fi aflat acum la Consulatul nostru din Berlinul de Vest. Va avea nevoie de foarte multă şiretenie şi noroc ca să poată să scape de acolo unde se află acum. Ce naiba a căutat în Berlin? A intrat într-un fund de sac…

Fâstâcit, Cecil Corp bătu în retragere. Imediat după aceea, Ross ridică receptorul telefonului verde şi formă un număr din treisprezece cifre. Când i se răspunse, spuse:

— Avem noutăţi de la „unchiul Manap”.

Vocea de la celălalt capăt al firului urlă făcând să-i ţiuie urechile:

— Este cu voi?

Albert T. Ross înghiţi în sec.

— Nu. Încă nu. Se află în Berlinul de Est.

— Nu mai pierdeţi nici un minut. Avem oameni eficace în Berlin?

— Nu, zise Ross, dar îi vom avea până diseară.

*

* *

Alteţa Sa Serenisimă prinţul Malko Linge opri BMW-ul de culoare portocalie în faţa uriaşei vile din piatră cenuşie. Coloanele masive ale faţadei o făcea să semene cu un templu roman. Pe o placă de cupru scria: „Serviciul de cartografie şi meteorologie a US. Army”.

Un imens radar pivota pe acoperişul-terasă. Asta pentru că acolo lumea se mai ocupa şi de meteorologie… Toţi spionii din Berlin ştiau că această vilă liniştită din Rhein Baden Allee, aflată în elegantul cartier Dahlem, era cel mai important centru de ascultare al CIA-ului din Berlin şi cartierul general al lui Philip Corn. Era înconjurată de alei liniştite, pline de verdeaţă.

Elko Krisantem, îmbrăcat într-o haină de piele maro, se uita cu neîncredere la edificiul acesta respingător.

— Intru şi eu? întrebă el.

— Nu este necesar. Aici nu mă tem de nimic, zise Malko zâmbind.

Încă nu-şi scosese din portbagajul maşinii închiriate de la Aeroportul Tempelhof valizele de piele. Fusese nevoit să decomandeze douăzeci şi patru de persoane invitate la o serată în castelul său Liezen şi să o abandoneze din nou pe Alexandra, suava sa tigroaică. Toate astea, fără să ştie măcar din ce cauză CIA era atât de îngrijorată. Berlinul era de multă vreme un oraş

mort şi calm, cuprins de o iarnă timpurie. Ca agent colaborator al CIA-ului, era convins că nu fusese deranjat de pomană. Îi costa prea scump…

El îşi ridică gulerul hainei de vigonie ca să se apere de vântul tăios şi se îndreptă către poarta vilei.

*

* *

— Nu există decât vreo duzină de obstacole de netrecut, făcu cu o dezinvoltură forţată Philip Corn.

Pe perete era fixată o hartă a Berlinului. Meandrele Zidului inexpugnabil ce tăia în două oraşul erau materializate printr-o linie roşie. Malko şi Philip Corn o priveau gânditori. Corn era un bărbat înalt, pleşuv, placid, niţel cam depăşit de problema ivită. Războiul rece se încălzise în mod serios.

— Cine este „Manap”? întrebă Malko.

Philip Corn ridică din umeri.

— Nu-i cunosc adevăratul lui nume. În afară de David Wise, singurul care îl ştie este şeful de antenă de la Moscova.

Totul a început acolo în urmă cu opt luni, cu ocazia unei recepţii date de Ambasada Poloniei, unde era invitat şi „Manap”. Agentul nostru ştia că acesta lucrează la programul sovietic I.C.M.B. L-a sondat pe „Manap”. Acesta nu părea să răspundă avansurilor sale. Dar după cinci luni, el l-a văzut iar pe „Manap” la nişte întâlniri diplomatice. De fiecare dată, a găsit în buzunare nişte microfilme conţinând informaţii extrem de precise asupra programului sovietic.

În cele din urmă, „Manap” i-a dat întâlnire într-un *Pivnoyzal,* un gen de braserie populară. Deţinea încă o informaţie capitală: programul ICBM[3] era în întârziere cu exact zece luni şi treisprezece zile. Agentul nostru l-a întrebat atunci în legătură cu o problemă care le dă experţilor noştri dureri mari de cap. Ruşii sunt pe cale să sape pretutindeni enorme silozuri pentru rachete. Nimeni de la noi nu poate spune dacă acestea vor conţine SS9 modificate sau dacă sunt de concepţie cu totul nouă… Lui „Manap” i-au fost oferiţi bani grei ca să le furnizeze această informaţie…

Philip Corn făcu o pauză scurtă ca să dea mai multă greutate celor spuse.

— „Manap” i-a mărturisit agentului nostru că deţinea această informaţie, dar că o va da în schimbul trecerii sale în Vest. Ştia

[3] Intercontinental Balistic Missiles, (n.a.).

că, de la Moscova, lucrul acesta era imposibil. De acea a vrut să ajungă în Berlinul de Est. Urma să dea un anunţ la *New York Herald Tribune,* ca să mergem după el... Anunţul a apărut azi dimineaţă...

El îi întinse ziarul lui Malko.

— Cine este Astrid?

Philip Corn ridică din umeri.

— Habar n-am. Poate că este doar o capcană.

Malko privi rândurile din ziar. Dacă „Manap" se afla în Berlinul de Est, cum de a putut să dea un anunţ la un ziar american?

— Dar de ce a ales Berlinul? întrebă el.

— Cred că este neamţ.

Malko întoarse capul către hartă.

— Zidul se poate trece uşor?

— Practic, este imposibil. A fost atât de mult perfecţionat, încât abia de pot trece doi sau trei evadaţi pe an. Şi atunci datorită unui adevărat miracol. Ultimul a fost un zugrav care trebuia să se ocupe de întreţinerea Zidului în apropiere de „Check-Point Charlie"[4]. Şi-a pus scara pe partea cealaltă şi a sărit dincoace sub o grindină de gloanţe... Acum opt luni, trei băietani au săpat un tunel sub Bernauer Strasse. De atunci, au fost instalate seismografe. La prima lovitură de târnăcop, sunt reperaţi. Vopos au mitraliere, opt sute de câini patrulează zi şi noapte. Gardurile din sârmă ghimpată sunt electrificate... Cum atingi unul, se aprinde un semnalizator în foişoarele de control, care indică poziţia exactă... Proiectoarele luminează totul ca în plină zi...

Malko privea atent linia roşie care tăia în două harta Berlinului.

— Nu aveţi organizate reţele de trecere? întrebă el.

Americanul făcu semn că nu.

— Nu mai există nici una. Germanii din Vest nu mai vor necazuri. Raporturile cu Germania Răsăriteană au cunoscut o destindere în ultima vreme. Ar mai fi vreo două reţele pur nemţeşti care organizează evadări doar pentru persoane fără cazier, pentru sume imense de bani. Singurul om care ne-ar putea ajuta este un doctor pe nume Gunther Herren.

— Un medic? întrebă surprins Malko.

Umbra neliniştită a unui zâmbet luminã chipul lui Philip Corn.

— El este cel care l-a ajutat pe Otto John, şeful Serviciilor Secrete din DDR acum câţiva ani. Are un cabinet de acupunctură

[4] Punctul de control Charlie, (n.t.).

aproape de Kurfurstendam. A refuzat să lucreze cu noi. Este foarte apropiat de un anume Kurt Waldheim, care a făcut avere din tot felul de combinaţii suspecte. Pe acesta puteţi să-l contactaţi din partea mea. I-am făcut câteva servicii şi îmi este dator.

Malko îşi spuse că unchiul Manap risca să-şi petreacă toată iarna în Berlinul de Est.

— Credeam că centrala vrea să-l recupereze pe Manap cu orice preţ, zise el. Văd însă că nu a mişcat nici un deget.

Corn dădu din cap afirmativ.

— Cum să nu? făcu el ironic. Îl vor pe Manap. Dar fără să strice relaţiile cu nemţii. Zidul nu trebuie atacat în forţă, nu trebuie aruncat în aer nici un post de control, nimic din drăgălăşeniile de tipul ăsta. Dacă aţi adus tancuri, renunţaţi la ele.

Malko scoase un oftat.

— Singura cale este să mă transform în ectoplasmă şi să-l trec pe Manap dincolo în spate.

— Şi eu cred că se aşteaptă cam aşa ceva de la dumneavoastră, zise Corn.

— Adevărul este că mă aflu în relaţii excelente cu Dumnezeu Tatăl, dar nu sunt El…

Philip Corn deschise un sertar şi scoase din el un paşaport austriac pe care i-l dădu lui Malko.

— Am totuşi ceva pentru dumneavoastră. Vă numiţi acum Karl-Adolf Jetz, din Viena. Este mai prudent pentru a putea trece dincolo…

Malko examină documentul. Avea fotografia lui şi părea autentic.

Când voia, CIA lucra repede. Vârî paşaportul în buzunar cu un aer bosumflat.

Philip Corn scosese un stilou din buzunar şi îl ţinea în poziţie orizontală. Avea un zâmbet straniu.

Apăsă pe agrafă şi se auzi un şuierat aproape imperceptibil. Un vraf de cărţi de pe biroul său se împrăştie pe jos.

Americanul se aplecă şi culese de jos una din cărţi. Un ac din oţel era înfipt în ea, după ce traversase alte cinci volume.

Philip Corn îi întinse „stiloul” lui Malko.

— Nu încercaţi să treceţi prin „Check-Point Charlie” cu o armă clasică, zise el. Stiloul acesta este nedetectabil şi total silenţios. S-ar putea să vă fie de folos.

Malko luă obiectul. Nu era mare lucru.

Brusc îi veni o idee.

— Se pot găsi elicoptere în Berlinul de Vest?

Philip Corn rămase Împietrit.

— Sunt interzise elicopterele, cu excepţia celor militare. Nu încercaţi să declanşaţi al treilea război mondial…

— Pe scurt, nu se poate trece nici pe dedesubt, nici pe deasupra şi nici prin Zid.

— Aţi sesizat perfect tipul de problemă.

Era imperturbabil şi ironic. Dezinvoltura serioasă a lui Malko îl cam irita.

*

* *

Malko rula încet pe aleile pustii şi liniştite ale cartierului Dahlem, îndreptându-se înspre centru. Cu greu îşi putea imagina că Zidul se afla la mai puţin de un kilometru, întemniţând trei milioane de berlinezi într-un ţarc de sârmă ghimpată. Krisantem se uită neliniştit la stăpânul său.

— Alteţa Sa pare cam îngrijorată, remarcă el.

Turcul folosea persoana a treia numai în situaţii grave. Malko îşi reţinu un zâmbet.

— Încă nu, Elko, dar mă tem că voi fi în curând.

Turcul se foi niţel pe banchetă. Îşi luase cu el vechiul său revolver Astra şi laţul aducător de moarte.

— Am nişte buni prieteni în Berlin, care ar putea să vă ajute, făcu el cu modestie.

— Cu ce se ocupă?

Krisantem făcu un gest vag.

— O, în Berlin trăiesc o groază de turci. Nu ştiu cu precizie.

— Vom vedea, spuse evaziv Malko.

Mai merseră încă un sfert de oră înainte să ajungă în Brescheid Platz, inima Berlinului de Vest. Malko ocolii Biserica Amintirii, câteva ruine încadrate de o capelă ultramodernă tăcută din beton şi sticlă, apoi pătrunse pe bulevardul Kurfurstendam, un fel de Champs-Elysées berlinez. Rezervase un apartament la *Kempinsky,* singurul hotel din Berlin care mai avea viaţă. Bulevardul era scăldat în lumina neoanelor, până în depărtări, fiind simbolul prosperităţii Berlinului de Vest. Primele prostituate îşi făcuseră apariţia la locul lor de muncă, adică pe trotuare. În faţă la *Kempinsky,* cinematograful *Astor* anunţa un film a cărui pornografie egala o producţie daneză.

În felul său, Berlinul lupta contra comunismului. Malko întoarse

maşina în faţa hotelului. Ardea de nerăbdare să facă o baie fierbinte.

*

* *

— Doriţi o întâlnire cu Astrid? întrebă o voce aspră.

— Vreau să vorbesc cu ea.

— Acum nu este aici. Veniţi mâine dimineaţă la ora opt. Pe Munsterstrasse, numărul 11.

Telefonul fu închis, înainte ca Malko să mai spună ceva. El notă adresa. Era perplex. Cine era această misterioasă Astrid care dădea întâlniri la ora opt dimineaţa?

Nu-i mai rămânea decât să ia pulsul oraşului. Se gândi la ciudatul „Unchi Manap" care se afla undeva, dincolo, în altă lume. Simţi dorinţa să vadă Zidul mai de aproape. Acesta era doar inamicul său numărul unu.

*

* *

Nemişcat pe platforma de lemn, Malko privea fix la „*Versdhnungs Kirche*" ce se înălţa dincolo de Bernauerstrasse. În apropierea Zidului. Cum strada era prea aproape, comuniştii zidiseră ferestrele cu cărămizi. Odinioară, Bernauerstrasse fusese o stradă ca toate celelalte. Din nefericire însă, Zidul o tăia drept pe mijloc... Poliţia secretă se hotărâse să zidească ferestrele din ziua în care oamenii au încercat să se arunce acolo peste zid, în strigătele mulţimii... Asta se întâmplase cu zece ani în urmă. Până la urmă, autorităţile au simplificat şi mai mult lucrurile: pur şi simplu au dinamitat casele de pe Bernauerstrasse, nelăsând în picioare decât zidurile cu ferestre zidite, dublate de ziduri din beton. În locul caselor, se întindea o fâşie de teren minat, un drum pentru patrule şi o linie cu obstacole antitanc. O santinelă îl observa pe Malko dintr-un foişor, printr-un binoclu. Fiecare porţiune a Zidului era în unghiul vizual a două foişoare, legate prin radio de un post central. Noaptea, locul era inundat de o lumină orbitoare. Pentru tot Berlinul existau numai opt puncte de trecere între cele două Germanii. Numai un singur punct de trecere era rezervat străinilor şi anume, „Check-Point Charlie", de pe Friedrichstrasse, aflată în sectorul american.

Pe partea de vest, se aflau dispuse posturi de observaţie, amplasate la intervale regulate, de unde curioşii sau turiştii puteau să facă fotografii sau să filmeze foişoarele cu ferestre

negre.

Malko coborî treptele de lemn. Chiar lângă platformă, se găsea o cruce simplă de lemn, înfiptă în trotuar, pe care atârna o coroniţă veştedă. El citi inscripţia: „*Peter Fechter, 18 martie. 1946-15 iunie 1964*”

Peter Fechter, de optsprezece ani, încercase să treacă peste Zid crezând că poliţiştii nu-l vor împuşca.

Dar aceştia au tras. Băiatul a murit în braţele unui poliţist berlinez, în mijlocul mulţimii împietrite. Ca şi alte cruci care jalonau Bernauerstrasse, era simbolul Zidului.

Malko ridică gulerul de blană. Deodată simţise cum îl trece un fior de gheaţă. Se întoarse la maşina parcată ceva mai departe. Krisantem îl aştepta răbdător. În acea parte a oraşului se afla ceea ce berlinezii numeau cu dezgust „Mica Ankara”, unde se adunau toţi turcii din Berlin. Pe aici circulau tot felul de poveşti cu răpiri, violuri şi atacuri. O dată cu lăsarea nopţii, zona rămânea la fel de pustie ca şi Berlinul de Est.

— Mi-am găsit nişte prieteni, făcu Elko Krisantem. Toţi mi-au spus că este imposibil să treci pe cineva de dincolo. Un prieten de-al meu a vrut să aducă o fată în Vest. De şase luni tot încearcă şi nu reuşeşte.

— Dragul meu Elko, noi suntem plătiţi ca să facem imposibilul. Tare mă tem că o să ne lăsăm pielea pe aici.

Krisantem era de aceeaşi părere. Ar fi acceptat cu plăcere să reconstruiască singur, cu mâinile goale, castelul Liezen.

Marko demară, ieşind din sinistra Bernauerstrasse. Aştepta cu nerăbdare ziua următoare ca să o cunoască pe misterioasa Astrid.

Capitolul III

Ceaţa învăluia Munsterstrasse, o străduţă paralelă cu Kurfurstendam, în cartierul Wilmersdorf. Malko se opri în faţă la numărul 11 şi inspectă faţada. Era un hotel particular, cu patru etaje.

El studie imobilul preţ de cinci minute, dar nu văzu pe nimeni intrând sau ieşind. Elko se foia nervos pe scaun. Răbdarea nu era punctul său forte. Malko se întrebă brusc dacă nu cumva fusese atras într-o capcană de agenţii din Est. Serviciile secrete din Bundes Republik distrugeau neobosite reţelele spionilor din Est. Cu toate astea, ele erau reconstruite cu o migală demnă de un furnicar.

Fix la ora opt, el deschise portiera BMW-ului şi-i spuse lui Elko:

— Dacă nu apar într-o jumătate de oră, sună-l pe Pfilip Corn din *gasthaus,* de la colţul străzii.

Turcul îşi luase măsuri de precauţie, fără să-l anunţe pe stăpânul său. Ceva mai departe, într-un Pontiac, se înghesuiau câţiva dintre cei mai temuţi delincvenţi din „Kleine Ankara”. Armamentul lor mergea de la briciuri de ras, până la puşti mitraliere, suficient ca să dea o luptă în toată regula.

La un singur semn de-al lui Krisantem, erau gata să transforme imobilul de la numărul 11 într-un morman de moloz. Solidaritatea emigranţilor nu era o vorbă goală.

Malko apăsă pe butonul interfonului. Era destul de încordat. Cândva, un funcţionar al CIA făcuse acelaşi gest şi aruncase în aer un cartier întreg... Vocea unei femei îl făcu să tresară.

— *Was ist das?*

— *Ist Astrid da?*

Nu se auzi nici un răspuns, dar uşa se deschise automat. Malko pătrunse într-un hol întunecat. O femeie brunetă, cu o rochie neagră extrem de scurtă, cu ochelari şi cu coc, se materializă în faţa sa.

Ea îl măsură cu atenţie.

— Aveţi întâlnire cu Astrid?

Era vocea unei gardience din Gestapo.

— Da, la ora opt.

Dragonul se destinse.

— Urmaţi-mă, vă rog.

Ea deschise o uşă, iar Malko intră într-o încăpere asemănătoare cu un salon de cosmetică, cu pereţii acoperiţi cu catifea verde. În afară de consola unui lavabou şi de o uriaşă oglindă, singura mobilă era un fotoliu din piele neagră, ca la dentist.

— Scoateţi-vă paltonul, haina şi cravata, zise dragonul. Astrid vine imediat.

Ea ieşi din cameră lăsându-l singur. Dintr-un difuzor se auzea muzică pop. Perplex, Malko se aşeză în fotoliu fără să se dezbrace, pregătindu-şi pistolul său extraplat.

Unde naiba nimerise?

Uşa se deschise atât de uşor, că abia o auzi. Când ridică privirea, văzu un spectacol neaşteptat.

O fată blondă, înaltă, cu părul lăsat pe umeri, complet goală cu excepţia pantofilor cu tocuri înalte, stătea în prag. Ducea o tavă din metal argintat, pe care erau aşezate ustensile de bărbierit. Când privirile li se încrucişară, chipul fetei se lumină într-un surâs strălucitor. Ea se apropie de fotoliu. Malko remarcă că avea sfârcurile sânilor fardate cu roşu, iar blăniţa pubisului îi era împodobită cu nişte margarete micuţe, din mătase.

Ea aşeză platoul aproape de lavabou, se întoarse şi, aplecându-se către Malko, îl sărută uşor.

— Bună ziua. Drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit la mine.

— Sunteţi Astrid? întrebă Malko cu o voce sugrumată.

Cu mâna încleştată pe patul revolverului ascuns în fundul buzunarului, se simţea ca un idiot.

— Desigur. De ce nu v-aţi dezbrăcat? Nu am prea mult timp la dispoziţie.

Malko îşi aţinti ochii auriţi în ochii limpezi ai inexpresivi ai fetei.

— Dumneavoastră aţi dat ieri un anunţ la *New York Herald Tribune,* zise el rar. În legătură cu „unchiul Manap” Am venit pentru asta.

O lumină de surpriză şi frică trecu prin ochii fetei. Masca de indiferenţă se risipi pe loc. Ea îl privi neîncrezătoare pe Malko.

— Sunteţi… sunteţi serios?

— Sigur că da, zise Malko. Unde se află Manap?

În mod voluntar, vorbise cu un ton aspru.

— Eu… eu nu ştiu cine este Manap, făcu ea.

Malko simţi că îl cuprinde furia. Nu-i plăcea să fie luat drept un

prost.

— Dar chiar dumneavoastră aţi dat anunţul.

— Da.

— De ce?

Ea înghiţi în sec, se uită către uşă şi spuse dintr-o singură răsuflare:

— Acum trei zile, mă plimbam în Berlinul de Est. Sunt olandeză şi am venit aici de puţină vreme. Am urcat atunci în turnul televiziunii şi acolo am…

Ea se întrerupse brusc: deasupra oglinzii se aprinsese o lumină roşie. Astrid îi spuse lui Malko cu un aer încurcat:

— Trebuie să-mi mai daţi douăzeci şi cinci de mărci, altfel o încurc cu şefa.

Malko scoase din buzunar o bancnotă de o sută de mărci şi i-o strecură în mână.

— Continuaţi.

Astrid apăsă un buton ascuns sub braţul fotoliului şi luminiţa roşie se stinse.

— Patroana este extrem de strictă. Dacă depăşim timpul prevăzut, ne amendează.

— Prevăzut pentru ce?

Astrid zâmbi jenată.

— Este vorba de o găselniţă a firmei noastre. Ofer servicii de frizerie oamenilor de afaceri înainte de a merge la birou. Nimic în plus. Am pentru asta doar cinci minute la dispoziţie. Rad peste douăzeci de persoane în fiecare zi şi clienţii sunt foarte mulţumiţi.

Practicat de o fată atât de frumoasă ca Astrid, bărbieritul nu mai constituia o corvoadă… Trebuia să fii însă neamţ ca să poţi aprecia bucuriile erotice la ora opt dimineaţa.

— În stabilimentul acesta se oferă doar servicii de frizerie?

— Nu, bineînţeles că nu. Aici sunt angajate cele mai drăguţe fete din Berlin. Sunt primiţi chiar şi băieţi. Eu însă fac numai frizerie, nu aş putea altceva.

— Povestiţi-mi mai departe, zise Malko.

— Aşadar, mă aflam în marele turn al Televiziunii din Alexanderplatz, reluă Astrid, când un bărbat în vârstă s-a apropiat de mine. Întâi am crezut că vrea să mă agaţe şi l-am trimis la plimbare. El însă s-a întors şi mi s-a făcut milă de el. Părea mort de frică. S-a apropiat de mine şi mi-a strecurat ceva în mână. Am văzut că era vorba de nişte bani şi un bilet. El mi-a

şoptit: „Faceţi, vă rog, ce scrie în bilet, vă implor, domnişoară.” Mi-a spus că va aştepta în fiecare seară între ruinele bisericii de pe Franzozischerstrasse. Apoi s-a îndepărtat în grabă, dispărând. Mai târziu, am văzut că este vorba de douăzeci de dolari şi de un anunţ pentru ziar. A doua zi, m-am dus la biroul ziarului *New York Herald Tribune,* ca să dau anunţul. Mi-au mai rămas trei dolari… Asta este tot.

Malko scrută chipul fetei. Părea sinceră.

— V-a mai întrebat cineva în legătură cu acest lucru?

Ea făcu semn că nu.

— Nu, nimeni. Dar dumneavoastră cine sunteţi?

— Sunt un prieten de-al „unchiului Manap”.

El se ridică în picioare şi o întrebă:

— Unde locuiţi?

— Nu am voie să spun clienţilor.

Malko zâmbi cu tristeţe.

— Este în interesul dumneavoastră. Aţi intrat într-o poveste care vă depăşeşte. Acum sunteţi în pericol…

El privi margaretele de mătase prinse în triunghiul de păr blond. Astrid putea să-şi povestească aventura la toate colegele. Conform legilor ce guvernau lumea paralelă, ea ar fi trebuit suprimată imediat. Era cea mai minunată încărcătură de dinamită pe care o văzuse el vreodată.

— Glumiţi, desigur, nu? făcu tânăra olandeză.

Îşi regăsise sângele rece şi se uita la el cu mâinile puse în şolduri, impudică şi frumoasă. Malko îşi spuse că afaceriştii germani nu ar fi trebuit să se mulţumească numai cu un bărbierit. Apoi se uită la ceas. Peste cinci minute, Krisantem avea să dea alarma.

— Unde vă sunt hainele? o întrebă el.

— La etajul unu. De ce?

Fără să spună nimic, Malko îşi scoase paltonul şi i-l întinse lui Astrid.

— Puneţi-vă asta, va fi mai simplu.

— Sunteţi nebun? Doar nu pot să umblu aşa. Madam Greta o să mă dea afară!

— Veţi fi despăgubită cu vârf şi-ndesat, spuse Malko. Eu sunt obligat să vă iau de aici imediat. Vă asigur că nu veţi păţi nimic.

Astrid dădu din cap încăpăţânată şi se dădu înapoi cu câţiva paşi.

— Nu pot să vin. Plecaţi, vă rog.

Fără să răspundă, Malko scoase din buzunar „stiloul” primit de la Philip Corn. Îl îndreptă către catifeaua verde. Se auzi un şuierat imperceptibil. Săgeata de oţel se înfipse adânc în zid, la zece centimetri de coapsa lui Astrid. Aceasta făcu ochii mari şi scoase un strigăt scurt.

Crezu că va leşina.

— Săgeata asta ar fi putut să vă nimerească în inimă. Dacă nu veniţi cu mine, vă ucid.

Buzele fetei începură să tremure. Ea nu reuşi să mai articuleze nici un sunet.

Malko îi aruncă pe umeri paltonul său şi o apucă de braţ.

— Veniţi.

Ea se lăsă în voia lui. Malko smulse săgeata din perete şi o băgă în buzunar.. Apoi deschise uşa şi o împinse pe Astrid înainte. Culoarul era pustiu. În câteva secunde, ajunseră la ieşire.

*

* *

BMW-ul era gol.

Un fluierat uşor, îl făcu pe Malko să se uite înapoi. El îl văzu pe Krisantem apărând dintr-un Pontiac verde.

Imediat o apucă pe Astrid de braţ. Olandeza mergea ca o somnambulă. Apropiindu-se de Pontiac, Malko văzu mutrele hirsute şi nebărbierite din interiorul maşinii şi înţelese imediat. Elko sări din maşină chiar în clipa în care paltonul cu care era acoperită Astrid se deschise din greşeală. Toţi turcii rămaseră cu gura căscată. Krisantem părea fermecat. Nu era pentru prima dată când stăpânul său intra într-un loc primejdios şi se alegea cu o minune de fată în braţe.

El deschise portiera din spate a Pontiacului. Malko o împinse pe Astrid înăuntru, practic, pe genunchii unui turc cu părul ondulat şi ochi arzători.

*

* *

Când văzu aspectul sinistru al celor din jur, Astrid scoase un ţipăt de groază şi vru să fugă. Haina i se desfăcu iar, dezvelindu-i coapsa până la bucheţelul cu margarete. Nu se mai auzi nici musca.

— Nu vă temeţi, zise Malko. Toţi sunt băieţi cumsecade.

Treaba asta nu era deloc evidentă.

— Unde mă duceţi?

— Undeva unde veţi fi în siguranţă.

Astrid îşi frângea mâinile.

— Ce va spune patroana mea?

— Peste trei sau patru zile vă veţi întoarce la lucru. Vă voi oferi câte o sută de dolari pentru fiecare zi de absenţă.

El se întoarse spre Krisantem şi-i spuse:

— Spune-le amicilor tăi să nu se atingă de ea. Şi să o păzească să nu fugă..

— Fiţi liniştit, Alteţă. Fata va sta la prietenul meu, Ertegul Denizli. Răspund de el ca de mine însumi.

— Vreau să mă întâlnesc imediat cu el. Vreau să mă ajute şi în altă problemă.

El văzu chipul înspăimântat al fetei şi îi luă mâna pe care i-o sărută.

— Vă încredinţez prietenilor mei. La revedere.

El trânti portiera, iar Pontiacul demară.

Astrid era pe mâini bune. Nici un agent din Est nu avea cum să o mai găsească în „Kleine Ankara”. Acum nu-i mai rămânea decât să plece în căutarea „unchiului Manap”.

*

* *

— Ertegul Denizli!

O siluetă impozantă apăru din mulţimea care aştepta în faţa micului ghişeu.

Un poliţist din Vopos, îmbrăcat într-o uniformă cenuşie, privi cu un adânc dispreţ personajul uriaş care întindea mâna după paşaport. Pălăria sa cu boruri imense ar fi fost mult mai potrivită în Arizona, iar uriaşa şubă din blană ce-i acoperea pântecele părea a fi un adevărat paradis pentru toate insectele din lume. Zâmbetul umil de pe faţa lui nu putea ascunde însă inteligenţa ochilor mici şi negri. Poliţistul se mai uită o dată la faţa neîngrijit rasă a turcului şi îi întinse paşaportul. Era convins că Auschwitzul se închisese prea devreme.

Turcul vârî paşaportul în buzunar, ieşi din birou şi se urcă în vechiul său Pontiac. El străbătu cu grijă culoarul întortocheat al şicanelor din beton vopsit în roşu din faţa punctului de trecere „Charlie”, apoi scoase din nou paşaportul pentru un nou control la barieră. Bariera dintre Vest şi Est se ridică în cele din urmă. Maşina verde pătrunse apoi printre casele prăpădite de pe Friedrichstrasse şi dispăru din ochii lui Malko ce aştepta în micuţa gheretă a postului de control.

„Check-Point Charlie”, singurul punct de trecere pentru străini,

ca şi toate celelalte treceri ale Zidului, era prevăzut cu bariere telecomandate, şicane din beton şi foişoare de pază înţesate cu poliţişti. Controlul fiecărui document dura cel puţin cincisprezece minute. Asta numai când lucrurile se petreceau cu bine..

Malko întinse paşaportul său, pe numele Karl Adolf Jetz.. Biroul era plin cu turci şi turişti străini. Poliţistul deschise paşaportul şi privi fotografia.

— Scoateţi-vă ochelarii, vă rog, spuse el cu o voce indiferentă.

Malko se supuse, simţind un fior rece pe şira spinării. Ochii săi auriţi erau prea bine cunoscuţi de toate serviciile secrete din lagărul comunist. Se arunca de bună voie în gura lupului.

Poliţistul închise paşaportul fără nici un comentariu şi-i întinse lui Malko un formular pe care să-l completeze.

— Treceţi acolo şi numărul maşinii, preciză el.

Malko văzu că fişa sa avea numărul 856420. După ce restitui formularul începu să aştepte răbdător. În cele din urmă, fu chemat numărul 420. Îşi primi paşaportul şi trecu pe la biroul de schimb. Era obligat să schimbe cel puţin cinci mărci. El schimbă o sută.

Nu-i mai rămânea decât să-şi recupereze BMW-ul.

Pătrunse în parching. Un poliţai deschise capota maşinii, inspectă portbagajul, apoi plimbă o oglindă sub caroseria maşinii ca să vadă dacă nu are nimic ascuns acolo. În cele din urmă, inspecţia se termină, iar Malko putu să se urce în maşină.

Încet, străbătu serpentina şicanelor. Era imposibil să meargă cu o viteză mai mare de douăzeci de kilometri pe oră. Examină bariera vopsită în roşu şi alb, asemănătoare celei din partea de vest. Un imens cilindru de fier cu un diametru de douăzeci de centimetri. Nici un vehicul nu putea să forţeze un asemenea obstacol. Din nou, Malko trebui să scoată paşaportul la control. Începea să înţeleagă neliniştea lui Philip Corn.

Poliţistul apăsă un buton, iar bariera se ridică exact la timp, ca să lase BMW-ul să treacă.

Malko acceleră, cu inima strânsă. Se afla deja în Germania Răsăriteană. În jurul său aproape că nu erau maşini. Lumea aştepta în staţiile de autobuz, resemnată. O staţie de U-Bahn era închisă de aproape zece ani. Anumite linii din Vest traversau oraşul fără să se oprească, ca să ajungă iar în zonele Germaniei Federale.

Nişte tinere prost îmbrăcate păreau că aşteaptă ceva. Era ora la care turcii din Vest veneau să-şi întâlnească prietenele din Est,

al căror rasism era temperat de dorinţa de a câştiga valută. Malko ajunse pe *Unter Den Linden* şi viră la dreapta, pătrunzând într-un bulevard larg. În cele din urmă, ajunse în spatele hotelului Unter Den Linden. Pontiac-ul era staţionat în faţa Centrului cultural bulgar. Malko se opri ceva mai departe.

Alături de Ertegul Denizli se afla o fată. Era o brună drăguţă, cu pantalon. Ea îi zâmbi lui Malko. Turcul stătea cu mâna pe pulpa ei, cu un aer posesiv.

— Vă voi aştepta într-un mic *gasthaus,* în Sclionauser Allee, în colţul străzii Copenhagenstrasse.

Ertegul îl cunoscuse pe Krisantem în Coreea. Într-un batalion turc. Împreună făcuseră o colecţie de urechi chinezeşti, iar genul acesta de amintiri nu se uită aşa de uşor. În fiecare zi, el trecea în Berlinul de Est ca să-şi întâlnească prietena.

Malko se întoarse în BMW. Nu ştia la ce oră venea „unchiul Manap" la întâlnire şi prefera să aştepte lăsarea întunericului. Încet, el coborî strada către *Unter Den Linden* şi Alexander Platz. Doi soldaţi est-germani păzeau Monumentul Victimelor Fascismului. Pe stradă erau puţini pietoni şi foarte puţini automobilişti. O maşină Tatra neagră îl depăşi în viteză. Cu motorul aşezat în spate, cu linia lor desuetă, aceste maşini uriaşe erau Cadillacurile Estului. Absolut toate erau de culoare neagră.

La rândul său, Malko depăşi un Wartburg în doi timpi, o maşină tristă, fabricată în Germania Răsăriteană.

Această parte a Berlinului era încă şi mai puţin reconstruită. Peste tot nu vedeai decât faţade distruse de obuze şi de gloanţe, ca şi cum războiul se terminase în ajun.

În timp ce se oprise puţin în faţa Operei ca să o admire niţel, o maşină claxonă insistent în spatele său. Automobiliştii din Berlinul de Est erau nervoşi la volan. Cea mai mică încălcare a codului rutier era considerată drept o crimă contra statului. Când ajunse în Marx Engels Platz, Malko viră la dreapta, trecând pe lângă un spital ultramodern. Alături de el se afla Franzozischerstrasse. În ciuda lui, inima începu să-i bată mai repede. Tot ce se întâmplase de trei zile încoace putea fi doar o capcană montată împotriva sa.

*

* *

Franzozischerstrasse era o stradă liniştită, cu clădiri vechi. Pe la mijlocul ei se înălţa o imensă siluetă neagră. Malko încetini viteza încercând să vadă mai bine. Reuşi să distingă câteva

coloane intacte şi o clopotniţă aflată într-o stare deplorabilă. Nu se vedea nici un semn de viaţă şi nici o luminiţă.

Malko îşi continuă drumul, apoi făcu cale-ntoarsă. Văzu un pieton care mergea repede. Era ora opt şi jumătate seara. La această oră târzie, cea mai mare parte a locuitorilor din Berlinul de Est îşi mâncau obişnuitul *abendbrot,* compus din supă şi cârnaţi.

În cele din urmă, Malko opri BMW-ul la o sută de metri de ruinele bisericii. Se apropie de ea pe jos, fără să mai întâlnească pe nimeni. Un vânt tăios îi biciuia obrajii. Se afirma că în Berlinul de Est este chiar mai frig decât „dincolo". În acest mod, Dumnezeu îşi arăta dezaprobarea faţă de regimul lui Pankow. Trecu un autobuz aproape gol. Malko se apropie de un zid, ca un om care vrea să-şi satisfacă o nevoie urgentă... Acolo se opri şi îşi ascuţi auzul. Nimic nu mişca în biserica bombardată cu douăzeci şi şapte de ani în urmă. Observă o deschidere astupată cu nişte scânduri. El pătrunse prin ea, bâjbâind solul plin de gropi. Înăuntru era întuneric să-l tai cu cuţitul. Se ghemui pe vine şi ascultă. În afară de câteva pocnituri şi de bătăile propriei inimi, domnea o linişte absolută.

Încetul cu încetul, ochii se adaptară la întunericul relativ. Prin deschizăturile ferestrelor sparte, pătrundea lumina aruncată de felinarele de pe Franzozischerstrasse. Reuşi să distingă pereţii goi, altarul în ruine, dar nu văzu nici un colţ în care s-ar fi putut ascunde cineva. „Unchiul Manap", dacă exista, nu venise încă la întâlnire... Dacă fusese arestat, Malko risca un pericol de moarte. Abia se stăpâni să nu plece imediat de acolo. Solul Berlinului Răsăritean îi ardea tălpile. Dacă ar fi fost arestat, risca să petreacă nişte anişori buni departe de Alexandra şi de castelul său iubit... Asta în cel mai bun caz... Pe de altă parte, dacă „unchiul Manap" rătăcea prin Berlinul de Est, nu putea să nu-l aştepte. Ar fi putut să apară tot felul de întârzieri neprevăzute. Se hotărî să aştepte cel puţin o oră. „Unchiul Manap" era poate ascuns la vreun prieten şi venea la biserică doar pentru a îl contacta pe agentul CIA.

*

* *

Înfrigurat, Malko tresări. O piatră se rostogolise într-un colţ întunecat de lângă altar. Crezu că este vorba de un şobolan.

Afară se auzi trecând un camion. Tăcerea se aşternu iar, apoi un nou zgomot se auzi din acelaşi loc.

De astă dată, Malko îşi încordă toţi muşchii. O umbră răsări ca din senin. Cu siguranţă că acolo se afla o criptă. Putea să vadă cu claritate silueta unui bărbat, imobilă lângă zidul din piatră. El mai aşteptă câteva secunde. Apoi, cu „stiloul” pregătit în mână, spuse încetişor:

— Unchiule Manap.

Imediat silueta dispăru în întuneric. Anchilozat, Malko se ridică cu greu şi se îndreptă înspre locul acela. Văzu o criptă în care cobora o scară. Pe primele trepte stătea ghemuit un bărbat.

— Unchiule Manap, repetă el la fel de încet. Sunt un prieten. Nu vă temeţi.

Necunoscutul se ridică încet. Ţinea în mână o piatră. Purta ochelari şi în păr se vedeau fire albe ce străluceau în raza de lumină.

— Cine sunteţi? întrebă bărbatul în germană.

— Am venit să vă ajut, spuse Malko.

— Cum m-aţi găsit?

— Cu ajutorul fetei căreia i-aţi dat douăzeci de dolari. A dus anunţul la ziar.

— O, a dat anunţul meu! spuse cu un glas extaziat bărbatul.

— Altfel nu m-aşi fi aflat aici, remarcă Malko.

Unchiul Manap aruncă piatra din mână şi urcă cele câteva trepte. Era cu mult mai mic decât Malko.

— Să plecăm repede de aici, altfel simt că-mi voi pierde minţile. Sunt şobolani, este frig şi mi-e foame.

El se agăţă de braţul lui Malko, trăgându-l afară din biserică. Se urcară în BMW.

Unchiul Manap se aşeză în fotoliul confortabil cu un suspin de satisfacţie. Graţie luminii din interiorul maşinii, Malko putu să-l examineze mai bine.

Era un tip obosit cu părul albit şi inspira milă. Malko nu mai aşteptă. Era un miracol că reuşise să dea de el fără nici o greutate. Începu să ruleze către Alexander Platz. Manap îl privea cu coada ochiului.

Bătrânul neamţ adulmeca mirosul din maşină cu o voluptate imensă. Malko îşi zise că omul acela Suferise mult. Chipul cenuşiu avea pungi mari sub ochi. Bătrânul ridică privirea către el. Ochii îi înotau în lacrimi.

— Credeam că nu veţi mai veni niciodată. Că bărbatul pe care l-am întâlnit la Moscova nu se va ţine de cuvânt. Credeam că o să crăp aici.

— Am venit eu, spuse Malko.

Treceau prin faţa lui *Stadt Berlin Hotel.* Ceva mai încolo începea Stalin Allee, rebotezată acum Karl Marx Allee. Era artera cea mai importantă din Berlinul Răsăritean. Rece şi inumană ca regimul comunist.

Neliniştea apăru din nou pe chipul lui Manap.

— Dar văd că vă îndreptaţi către est, făcu el speriat. Zidul este în spatele nostru. Unde mă duceţi?

— Aş vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră, mărturisi Malko vizibil încurcat.

Manap tresări aşa de tare, că atinse plafonul.

— Să vorbim? Vom avea destul timp după ce voi fi în deplină siguranţă.

El se întrerupse brusc, privindu-l bănuitor pe Malko.

— Cum vom trece dincolo de Zid?

Malko ezită o clipă înainte de a răspunde:

— Încă nu ştiu…

— Cum adică nu ştiţi? Dar nu mai vrea să rămân aici. Dacă mă prind, mă vor trimite înapoi… De ce aţi venit atunci? izbucni el plin de amărăciune.

Malko conducea încet printre zidurile clădirilor înalte construite din materiale recuperate. Circulaţia era ceva mai intensă pentru că se aflau pe un drum de ieşire din Berlinul de Est.

— Am venit să vă spun că suntem pe cale să vă scoatem aici cât mai repede posibil.

Manap întoarse spre Malko chipul răvăşit de mişcări stranii.

— Dar credeam că sunteţi o organizaţie puternică şi că aveţi mijloace enorme. Tipul din Moscova mi-a spus că este un joc de copii ca să trec dincolo de Zid. Iar eu l-am crezut. Altfel, nu aş fi venit niciodată aici!

Malko îl blestemă în gândul său pe agentul CIA care îl împinsese pe Manap să aleagă acest mod de fugă.

Acum el era cel ce trebuia să rezolve această problemă imposibilă.

— Avem posibilităţi enorme, dar nu este o joacă de copii. Mai trebuie să staţi ascuns câteva zile. Am să vă dau bani. De acum încolo, ştiţi că ne ocupăm de dumneavoastră.

Brusc, bărbatul izbucni în plâns. Plângea ca un copil. Malko era teribil de jenat în faţa durerii atroce a acestui bătrân. El opri maşina în faţa unui teren viran şi încercă să-l calmeze.

— Nu veţi aştepta mult, promise el. Dar nu vreau să ne asumăm nici un fel de risc…

— Dar este imposibil, suspină bătrânul.

Printre lacrimi, el îi povesti ce se întâmplase cu Renata.

— Când telefonul a sunat în plină noapte, mi-a fost frică şi am fugit. De atunci nu am ieşit deloc din biserica aceea. Nu am pus nimic în gură de douăzeci şi patru de ore.

Malko nu putea să-şi creadă urechilor. Asta punea capac la toate.

— Care este adevăratul dumneavoastră nume? întrebă el.

— Wolfgang Mann.

Fantastica memorie a lui Malko reacţionă imediat. Era de necrezut.

— Sunteţi deţinătorul premiului Nobel, nu-i aşa?

Unchiul Manap dădu afirmativ din cap. Apoi îndreptă privirea înlăcrimată către Malko.

— Eu unul nu mă mai întorc pe Franzozischerstrasse. Mai bine, mă las ucis!

Capitolul IV

Generalul Heinrich Muller trase cu putere un fum din ţigara pe care o ţinea în modul bizar, obişnuit lui: cu capătul incandescent în căuşul palmei. Era un vechi obicei căpătat în lagărul de concentrare de la Oranienburg, obicei de care nu putuse să se mai dezveţe.

Comunist convins, timp de şapte ani cutreierase mai multe lagăre, reuşind să scape de toate „selecţiile” datorită extraordinarei sale rezistenţe şi ajutorului clandestin primit din partea partidului său. Ruşii îl eliberaseră chiar cu o zi înainte de a fi spânzurat...

Părul albit în mod prematur dădea chipului său sever o strălucire moartă de marmură. Arareori era văzut zâmbind. Biroul său era un model de funcţionalitate. Pereţii cenuşii, fără nimic în afară de fotografia bătrânului Ulbricht. Două fotolii pentru vizitatori erau aşezate în faţa biroului masiv din lemn.

Era îmbrăcat în permanenţă cu uniforma cenuşie a armatei DDR. Numai pantofii proveneau din Vest. Picioarele deformate de muşcăturile câinilor SS nu suportau pielea grosolană a pantofilor din Est.

Acum, el privea cu o vădită supărare cartea de vizită pe care i-o înmânase poliţistul de planton.

— Spuneţi-i să intre, ordonă el cu vocea sa lipsită de orice inflexiune.

Garda făcu stânga-mprejur, fiind cât pe-aci să alunece pe parchetul ceruit. Biroul generalului Heinrich Muller se afla la etajul al treilea al enormei clădiri a STASI, din cartierul Lichtenberg. În calitatea sa de director al STASI, generalul era unul dintre cei mai puternici bărbaţi din Germania Răsăriteană. El putea să aresteze pe oricine fără să dea nimănui socoteală.

În vremurile grele de la începutul regimului Ulbricht, devotamentul său orb faţă de „cauză” îl făcuse să urce rapid treptele ierarhiei de partid. Lungul său contact cu moartea şi cu suferinţele din lagăre părea să-l fi dezumanizat cu desăvârşire. Singurul lucru care conta era rezultatul.

Subordonaţii săi urmau cu respect şi emoţie reţetele de interogare pe care el le pusese la punct încă de când era doar un simplu căpitan în Volks Polizei.

Mai întâi, acidul sulfuric: condamnatul era silit să bea un pahar cu apă în care se turna o lingură de acid sulfuric. Nu era suficient acid ca să-l ucidă, dar era destul ca să-i ciuruiască intestinele şi stomacul, provocând nişte dureri cumplite. Nimeni nu refuza să semneze un proces verbal de mărturisire după al treilea pahar.

Pentru subiecţii cu un coeficient de inteligenţă ceva mai elevat el folosea tortura cu cuie de tâmplărie. Acestea erau bătute în coatele şi în genunchii inculpatului, care era mai întâi legat de o uşă.

Toate acestea îi aduseseră lui Muller galoanele de maior. Iar pivniţa de la STASI unde aveau loc interogatoriile şi a cărei gură de aerisire dădea în Magdalena Strasse, se numea „pivniţa Muller”.

Însă Heinrich Muller dăduse adevărata măsură a capacităţii sale în timpul epidemiei de sinucideri ce se abătuse asupra Berlinului de Est după ridicarea Zidului.

El a reuşit să reducă rata sinuciderilor, graţie unei măsuri foarte simple: hotărând ca serviciile funerare să fie suportate de familiile defuncţilor.

Celibatar convins, îşi consacra practic tot timpul profesiei. După ce termina munca la birou, se schimba în hainele de civil şi se ducea în locurile frecventate de tineri precum *Cafe Moskow, Rathaus Stugert,* sau la cafeneaua de la *Stadt Berlin Hotel.*

Acest lucru explica anumite arestări ciudate, căci nimeni nu văzuse vreodată fotografia generalului publicată în vreun ziar din ţară. Muller credea cu fanatism că datoria sa este de a extirpa orice încercare de manifestare capitalistă, pentru a salva ţara de pericolul influenţei occidentale.

— Colonelul Igor Rokossky, anunţă garda.

Generalul se ridică în picioare în silă. Colonelul rus, îmbrăcat în civil, semăna mai degrabă cu un cactus bărbierit de spini. Avea faţa învineţită şi plină de coşuri. Cei doi bărbaţi se întâlneau adesea. Igor Rokossky făcea parte din GRU – Glavno Razveovatelnoie Upravlenie – Serviciul de informaţii al Armatei sovietice. Era ataşat al Ambasadei sovietice din Berlinul de Est, ca ofiţer de legătură cu STASI. El se înclină ţeapăn în faţa generalului german, fără să-i întindă mâna.

— Mă bucur că am putut să vă întâlnesc în cele din urmă, Herr General.

— Sunteţi oricând binevenit, Herr Oberst.

Muller vorbea foarte bine ruseşte, dar prefera să folosească

limba germană. De cinci zile colonelul rus încerca să obţină o audienţă, dar generalul o tot amânase. Fusese nevoie să-i telefoneze Pankow în persoană...

Colonelul rus se aşeză şi îşi aprinse o ţigară.

— Nu înţeleg cum de nu l-aţi găsit încă pe acel individ, atacă el frontal.

Generalul Muller ridică sprâncenele, cu un aer nevinovat.

— Berlinul este un oraş mare, zise el. Se poate ascunde un timp. Nu pot să scotocesc în toate imobilele.

Figura ingrată a colonelului sovietic se înroşi ca o tomată.

— V-am prevenit că voia să intre în contact cu Serviciile americane, făcu el pe un ton ridicat. Trebuie împiedicat cu orice preţ.

Generalul Muller privea absent la peretele cenuşiu.

— Îi cunosc pe toţi cei care lucrează pentru americani, răspunse el. În momentul în care va intra în contact cu ei, îl voi prinde.

— Dar dacă nu va lua contact cu ei?

Generalul nu răspunse. Eficacitatea sa era bine cunoscută la Moscova. Crease la Berlin o reţea de spioni ce funcţiona perfect. Era de neconceput ca un om hăituit, lipsit de un ajutor organizat, să-i poată scăpa până la urmă... Colonelul rus bătu cu palma în braţul fotoliului.

— Sunt convins că voi pune mâna pe el, zise Muller.

Colonelul rus bătu cu palma în braţul fotoliului.

— Trebuie prins şi încă foarte repede. Acest Wolfgang Mann deţine secrete de importanţă vitală pentru Uniunea Sovietică. Suntem gata să vă ajutăm dacă singuri nu puteţi.

Cactusul se colorase în violet. Generalul Muller rămase neclintit.

— Colonele, dacă doriţi asta în mod special, pot să vă fac legătura cu colonelul care se ocupă de anchetă. Sunt sigur că va colabora cu plăcere cu dumneavoastră.

Trebuia să ai nervi de oţel ca să spui aşa ceva cu seriozitate. Germanii din Est îi urau pe ruşi, chiar şi cei mai convinşi comunişti. Ura era atât de puternică, încât soldaţii sovietici ce staţionau în Berlin nu aveau voie să iasă din cazarmele lor.

Nemţii nu uitaseră ororile din 1945... În primele timpuri ale DDR, şefii de stat major trebuiau păziţi zi şi noapte de o escortă specială... Chiar şi acum, nemţii nu colaborau cu ruşii decât cu mare reticenţă. Acest lucru explica relativa lâncezeală cu care

generalul Muller îl căutase pe Wolfgang Mann.

În sinea lui, şeful STASI se simţea un pic complice cu acest german deportat în Rusia în 1945, care se întorsese acum în patria sa. Căci nimic nu îi spunea că are de gând să treacă dincolo de Zid.

Era sigur că va pune mâna pe el. Era doar datoria sa. Dar nu avea de gând să-l predea ruşilor. El scrise câteva cuvinte pe hârtia din faţa lui, ca şi cum colonelul Rokossky nu ar fi fost de faţă. Acesta se foi nervos în fotoliu.

— Există anumite filiere pentru trecerea clandestină dincolo de Zid, spuse el cu un ton furios. Ar putea fi folosite de acest trădător.

— Este adevărat, recunoscu Muller. Avem însă oameni infiltraţi în fiecare dintre ele. Îi lasă să treacă pe cei lipsiţi de importanţă şi se ocupă doar de vânatul mare. Apropo, cu ce se ocupa acest Wolfgang Mann la dumneavoastră?

Brusc, cactusul ras îşi regăsi toţi ţepii.

— Nu sunt autorizat să vă răspund la această întrebare, făcu el înţepat. Este secret de stat. Generalul Muller îşi ascunse un surâs, se ridică în picioare şi îi întinse mâna peste birou.

— Îndată ce aflu noutăţi, vă voi anunţa, colonele.

Rokossky se sculă fără să vrea.

— Contez pe dumneavoastră să rezolvaţi cât mai repede.

Generalul îl conduse până la uşă. După ce aceasta se închise în urma rusului, el ridică receptorul.

— Rolf, cum pui mâna pe Wolfgang Mann, ai grijă să nu afle nimeni în afară de mine.

*

* *

— Aşteptaţi-mă în maşină, îi spuse Malko lui Wolfgang Mann.

Ceva mai devreme crezuse că bătrânul va sări din maşină într-un acces de disperare şi cădere nervoasă. Cu răbdare, el îl reconfortase pe Mann. Trebuia însă să-i găsească un adăpost până ce putea să-l treacă în Vest.

Micuţul *gasthaus* de pe Shonhauser Allee, în ciuda aspectului prăpădit, era singurul deschis la acea oră. Se afla la o distanţă de vreo trei sute de metri de Zid.

Malko pătrunse înăuntru. Sala era mică, împărţită în separeuri. Pereţii erau vopsiţi într-un maro trist. Un chelner bătrân, îmbrăcat în smoching, cu ochelari, îl salută.

— *Gute Nacht.*

Malko zări pălăria albă a lui Denizli, din spatele unui paravan. În celelalte separeuri, erau militari însoţiţi de fete. O veche sobă încălzită cu cărbuni încălzea cu zgârcenie localul.

Mâna turcului era vârâtă până la cot sub masă. Partenera lui îl privi pe Malko cu o voluptate bovină.

Când îl văzu pe Malko, Denizli îşi retrase braţul.

— Am nevoie de dumneavoastră, îl anunţă Malko în limba turcă.

În vreme ce fata îşi aranja fusta cu un zâmbet jenat, Malko povesti repede ce se întâmplase.

— Trebuie să-i găsim un loc sigur unde să se poată ascunde pentru câteva zile, spuse el în cele din urmă.

— La ea acasă este prea periculos, zise el. Dar am o idee.

El se ridică, chinuindu-se în zadar să-şi ascundă o erecţie insolentă şi începu să discute cu chelnerul cel bătrân.

— Treaba este aranjată, îl anunţă el pe Malko. Costă două sute de mărci pe zi. Îl va ascunde în pivniţă. Există o trapă în spatele tejghelei. Heinz îi va duce de mâncare. Tipul nu poate să sufere guvernul ăsta care duce la faliment pe micii proprietari.

Malko îl privi bănuitor pe bătrânul chelner neamţ.

— Putem să avem încredere deplină în el?

— Ştie că dacă prietenul dumneavoastră va fi prins, riscă să se trezească cu un cuţit în burtă în Spree. Am făcut câteva afaceri cu el şi mă cunoaşte bine.

Adevărul era că nu prea avea de unde alege. Wolfgang Mann era la capătul puterilor.

— În regulă. Cum va putea intra?

— Heinz închide localul peste o jumătate de oră.

Tânăra nemţoaică urmărea cu o mimică amuzată conversaţia dintre cei doi bărbaţi. Denizli îi mângâie un sân.

Ea se topi toată de plăcere. Pentru ea, *gemutlichkeit* se măsura în mărci vest-germane.

— Eu o să plec cu Margret, zise Denizli. Când se goleşte localul, aduceţi-vă prietenul. Lui Heinz trebuie să-i plătiţi pe trei zile în avans…

— Cunoaşteţi vreun mijloc de a trece dincolo de Zid? întrebă Malko dintr-o dată.

Prietenul lui Krisantem scuturâ din cap.

— Nu. De câteva luni, treaba asta a devenit practic imposibilă. În fiecare săptămână STASI efectuează o mulţime de arestări.

Doi militari de lângă ei se ridicară de la masă şi plecară

împreună cu prietenele lor.

— Nu am putea să-l ascundem într-o maşină sau într-un camion? întrebă Malko.

— Nu. Au planurile de construcţie pentru orice tip de vehicul. Iar punctele de trecere nu pot fi forţate. Au încercat acum doi ani cu un autobuz care a rămas prins într-o şicană. Poliţiştii l-au ciuruit cu gloanţe. Au murit unsprezece persoane... Turcul începu să devină nervos. Îşi tot răsucea pălăria în mâini. Malko îşi dădu seama că abia aştepta să rămână singur cu nurlia lui Margret. Era un biet muritor...

— Mă duc să-l îmbărbătez pe amicul nostru, făcu Malko.

*

* *

După ce ieşi din Invalidenstrasse, Malko pătrunse pe Scharnhorststrasse. După ce-l pusese la adăpost pe Mann. Voia să verifice câteva lucruri.

Avusese o strângere de inimă când îl lăsase pe Wolfgang Mann în acel subsol. Un laureat al Premiului Nobel, într-o pivniţă plină cu cărbuni...

Malko coborî lent micuţa stradă întunecată şi liniştită. Deodată văzu la lumina farurilor un grilaj care bloca drumul. Avea inscripţia „*Zonă de frontieră. Trecerea interzisă*". El mai înaintă puţin, apoi opri. La dreapta sa se afla intrarea la „Krankenhausden Polizei".

În faţa sa se afla Zidul. Era luminat de proiectoare. Mai la dreapta, se observa silueta sumbră a unui foişor. Aici grilajul părea destul de uşor de forţat. Malko putea să distingă la cincizeci de metri depărtare clădirile din Berlinul de Vest. Tentaţia era imensă.

Cineva bătu în geamul portierei. Malko tresări. Lângă BMW zări o siluetă. Coborî geamul cu stomacul strâns şi văzu uniforma unui Vopo. Acesta avea la centură un aparat de radio, iar în mână ţinea o mitralieră.

— Ce faceţi aici? întrebă poliţistul.

— M-am rătăcit, zise Malko.

— Nu aveţi voie să staţionaţi aici.

— Plec imediat.

Vopo se retrase în întuneric. Malko dădu înapoi şi făcu calentoarsă. Bătăile inimii i se mai domoliră abia când văzu tramvaiele de pe Invalidenstrasse. Clocotea de furie: CIA din Berlin trebuia să se mişte mai mult ca să-l poată scoate pe Mann

de acolo. Doar nu era Merlin Vrăjitorul…

Deodată se porni o ploaie puternică, acoperind parbrizul.

Încă mai ploua torenţial când zări luminile punctului de control *Charlie*. STASI avusese timp să-i verifice paşaportul.

Dacă aveau să-l aresteze nu avea decât „stiloul” ca să poată să se salveze…

Încercă să rămână calm. Ploaia se înteţise şi mai mult. Poliţistul de gardă ridică bariera. La zece metri mai departe, era prima şicană şi un alt Vopo înarmat cu o mitralieră îi făcu semn să oprească maşina pentru inspecţie. Acesta scotoci BMW-ul, neuitând nici torpedoul, apoi îi ordonă lui Malko să intre în baraca de lemn, la controlul paşaportului. Pe bănci aşteptau vreo doisprezece hippies americani. Mai era şi o fată blondă şi drăguţă, cu ochi albaştri şi un aer sănătos. Malko dădu paşaportul la control, se jură că nu avea mărci la el, apoi începu şi el să aştepte.

Când îşi auzi strigat numărul, simţi nevoia să sară în sus de bucurie. Poliţistul îi verifică fotografia şi-i întinse paşaportul. Malko se sili să meargă încet către ieşire. El se ciocni de tânăra blondă care aştepta afară, crispată de frig în impermeabilul subţire. Cei doi se priviră o clipă. Fata zâmbi.

— Sunteţi pe jos?

Ea făcu semn că da.

— Nu doriţi să vă las undeva?

După o scurtă ezitare, fata spuse:

— O, desigur! Plouă aşa de tare.

Cei doi se urcară în BMW.

Malko trecu cu grijă printre şicane şi se prezentă la ultima barieră. În trecere, remarcă inscripţia luminoasă a clădirii „Axei Springer”, magnatul presei din Vest, care părea că sfidează lumea comunistă…

Înainte să apese pe butonul ce comanda bariera, poliţistul mai cercetă o dată cele două paşapoarte.

În cele din urmă, acţionă bariera. Malko abia se stăpâni să nu accelereze. Din nou se afla în Vest.

Dar Wolfgang Mann era în continuare în Est.

*

* *

— Unde mergeţi?

Tovarăşa lui Malko izbucni într-un râs proaspăt.

— Habar n-am! Lăsaţi-mă undeva în centru, dacă puteţi. Malko

se uită mai bine la ea. Părea să aibă vreo douăzeci de ani, avea un trup zvelt, cu picioare lungi şi cam musculoase, o gură mare şi nasul cârn. După accent nu părea a fi nemţoaică.

— Cum, chiar nu ştiţi unde vă duceţi?

Ea râse din nou.

— Nu, am venit doar să mă plimb. Locuiesc în Vest şi mă plictisesc. Sunt finlandeză şi joc în echipa de atletism. Am venit să antrenez lotul de fete din Germania de Est. Timp de şase luni. Vin foarte des aici. Toţi poliţiştii mă cunosc, dar de fiecare dată îmi controlează actele de parcă ar fi pentru prima oară!

— *Yvapaiva*[5], zise Malko încetişor.

Tânăra tresări.

— Vorbiţi finlandeza! făcu ea încântată.

— Cunosc numai câteva cuvinte, răspunse cu modestie Malko. Cum vă numiţi?

— Solweig Merika.

Treceau pe lângă S-Bahn-ul abandonat de pe Yorkstrasse. Era sinistru.

— Aveţi timp să bem un păhărel împreună?

El îi privi genunchii rotunzi. Fata lăsă ochii în jos, stânjenită şi amuzată totodată.

— Nu mă aşteaptă nimeni, zise ea. Ştiţi unde se află *Die Spitz?* Este în apropiere de Ku'dam.

Malko nu ştia.

— Să mergem atunci la *Die Spitz*, făcu el.

*

* *

— *Malianne!* urlă Malko ca să acopere gălăgia din jur.

— *Malianne!*[6] strigă şi Solweig.

Fata dădu pe gât păhărelul cu şnaps. Era al şaselea. Malko crezu că leşină când intră în local. Un pianist în cămaşă urla cântece vechi berlineze, acompaniat de jumătate din public. Erau acolo hippies, pederaşti, lesbiene agresiv masculinizate. Toată lumea bea bere Heineken din halbe imense, sau şnaps şi vorbea cât putea de tare.

Situat pe Linzenburgstrasse, în apropiere de Kurfurstendam, *Die Spitz* era locul de întâlnire al artiştilor, un fel de Montmartre local.

---

[5] Bună ziua, în finlandeză, (n.a.).

[6] În sănătatea dumneavoastră, în finlandeză, (n.a.).

Malko şi Solweig găsiseră cu greu o masă la care stăteau deja şase persoane. Pereţii erau acoperiţi de caricaturi. Acestea erau lipite chiar şi pe tavan. O barmăniţă blondă şi decoltată servea în apropiere de intrare.

Malko nu reuşea să-şi desprindă privirea de pe bustul pe care se mula un pulover de lână. Solweig nu semăna cu clasicele atlete lipsite de feminitate. Avea obrajii roşii din cauza alcoolului şi ochii îi scânteiau. Malko îi şopti la ureche:

— Sunteţi fermecătoare.

Solweig se înroşi şi mai tare. Îşi încrucişă picioarele, iar fâsâitul ciorapilor de nailon îi provocară lui Malko un uşor frison. Simţi că doreşte această plantă frumoasă, sănătoasă şi lipsită de probleme.

Ca să nu se mai gândească la unchiul Manap care clănţănea din dinţi în acea pivniţă cu cărbuni…

— Vă place şampania?

Solweig făcu semn că da.

— Atunci să mergem, zise Malko.

*

* *

Solweig deschise ochii şi privi luxosul apartament în care se afla. Malko se odihnea alături de ea. Hainele lor erau risipite peste tot de jur împrejurul lor, prin toată camera.

Tânăra finlandeză întinse braţul după a treia sticlă de Dom Perignon. Singura care încă nu se golise..

Malko deschise ochii. Fata îi zâmbi. Era veselă şi goală. Coapsele îi erau destul de plinuţe, făcea amor lipsit de imaginaţie, dar cu mult foc. Când Malko îi sugerase o mângâiere mai sofisticată, ea întorsese capul, iar el renunţase să mai insiste. Fata bău o gură de şampanie şi sări din pat.

— Unde pleci? întrebă Malko.

Era abia ora trei dimineaţa!

Solweig îşi pusese deja slipul alb. Malko admiră pântecele plat şi sânii extraordinari de tari. Fata băuse de trei ori mai mult decât el!

— La ora şapte am antrenament, zise ea.

În trei minute, era gata. Malko se sculă şi îşi puse halatul. Când să iasă pe uşă, fata izbucni în râs.

— Nici nu ştiu cum te cheamă măcar!

El îi spuse.

Ea mâzgăli o adresă pe birou.

— Dacă mai vii în Berlinul de Est, zise ea…

— Nu, zise Malko. Dar mâine seară te invit să luăm cina împreună. Ca să mă ierţi că nu te mai conduc.

Capitolul V

Malko îl examină curios pe doctorul Gunther Herren. Era imposibil să-i vadă ochii ascunşi în spatele ochelarilor de soare. Era aproape chel, dar îşi ascundea calviţia cu o meşă de păr pieptănat de la ceafă spre frunte. Cabinetul său de pe Sybel Strasse, aflat la etajul trei al unui imobil anonim, nu avea nici o placă.

La parter era un vânzător de covoare persane, ca mulţi alţii în Berlinul de Vest. De parcă vest-germanii se mai culcau în corturi…

Malko îşi simţea capul greu din cauza agapei finlandeze, în ciuda sticlei de Contyrex pe care o înghiţise. O dată cu zorii, conştiinţa profesională se trezise în el.

Solweig îl zgâriase rău pe ceafă. Era singurul lucru pe care i-l putea mărturisi doctorului Gunther Herren…

Era totuşi obligat să rişte. Salvarea lui Wolfgang Mann era o chestiune de ore.

— V-am spus că vin din partea prietenului dumneavoastră, domnul Kurt Waldheim, repetă el.

Aşadar, acesta era bărbatul care îl ajutase pe Otto John să evadeze! Cu câţiva ani în urmă, se vorbise în întreaga lume despre acea evadare.

— Bine, bine, făcu doctorul Herren cu o oarecare nerăbdare în glas. Vreau să ştiu ce doriţi de la mine, domnule…

— Prinţul Malko Linge.

Pe faţa neamţului nu se văzu nici un semn de surpriză. El îşi scrise numele pe o foaie de hârtie.

— Unde locuiţi?

— La hotelul *Kempinsky.*

— Bine. Cu ce pot să vă fiu de folos?

Malko încercă să-i surprindă privirea din spatele ochelarilor fumurii.

— Am un prieten în Berlinul de Est, care are nevoie de dumneavoastră.

Medicul ridică din umeri.

— Nu pot să merg acolo. Au destui medici.

— Dar aţi putea să-l ajutaţi pe el să vină la dumneavoastră pentru un consult, făcu Malko încet.

Doctorul Herren nu răspunse imediat. Apoi întrebă calm:

— Ce vreţi să spuneţi?

— Este extrem de important ca acest bărbat să vină să se îngrijească în Vest, insistă Malko. Chiar dacă acest lucru l-ar costa foarte mult.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, zise doctorul Herren. Cred că nu pot să vă ajut...

El se ridică şi deschise uşa cabinetului. Era în continuare impenetrabil. Malko înţelese că pentru moment nu mai era cazul să insiste.

În clipa în care ieşi, se întoarse.

— L-aţi uita deja pe Otto John, doctore? făcu el.

*

* *

— Cu metroul este imposibil, explică Philip Corn. Vagoanele de pe liniile 6 şi 8 traversează Berlinul de Est fără să se oprească. În fiecare staţie, se află câte un echipaj înarmat. Staţiile sunt barate cu lanţuri din exterior.

Malko şi americanul examinau o hartă imensă a Berlinului, prinsă pe perete cu piuneze.

— Dar dacă am face un tunel, plecând din Vest?

Corn scutură din cap.

— Poliţia germană ar observa imediat şi ar interzice. Există ordine extrem de stricte. Nu au nevoie de poveşti cu cei din Est. Nimic ce ar putea fi considerat drept o provocare.

Malko îşi storcea creierii.

— Nu mai există nici un loc de trecere în afară de cele opt, mai uşor de trecut?

— Nu. Toate sunt făcute după acelaşi model. Barierele pot face faţă unui camion de mare tonaj, venit cu toată viteza. Poliţiştii sunt gata să tragă, iar riscurile sunt uriaşe. Avem nevoie de Manap viu.

— Dar canalele de scurgere?

— Şi ele au fost blocate cu grilaje şi patrulate cu câini poliţişti.

— În sfârşit, se poate totuşi ieşi cumva din Berlinul de Est?

Philip Corn zâmbi trist.

— Da. Cu documente false.

— Doctorul Herren nu are aerul unui tip gata să coopereze cu noi. Poate că şi-a schimbat genul de activitate.

— Nu ştiu nimic, zise Corn. Sper că nu. Washingtonul insistă să-l scoatem pe Mann de acolo cu orice preţ, deşi ştiu că avem

mâinile legate.

— Dar pe cale diplomatică nu se poate?

— Toţi diplomaţii din Berlin sunt repertorizaţi.

Malko îşi aminti de lacrimile lui Wolfgang Mann.

— Dar în cosciug pot trece?

Philip Corn zâmbi.

— Da. Dar numai după ce îi ţin câteva zile în morga lor ca să evite genul de trucaj la care vă gândiţi acum. Numai păsările cerului pot trece dincolo de Zidul Berlinului…

— Cu toate astea, trebuie să reuşim, făcu Malko.

— Ştiu, zise Corn. Nu văd însă cum.

Malko reflectase îndelung, dar în zadar. Nici el nu întrezărea vreo posibilitate.

*

* *

Atmosfera intimă şi de bonton a barului din hotelul *Kempinsky* nu reuşea să-l destindă pe Malko. Îmbrăcat într-unul din eternele sale costume de alpaca, el stătea în faţa unui pahar cu votcă rusească cu gheaţă. Era la al treilea.

Solweig, tânăra finlandeză, trebuia să vină ca să ia cina împreună. Toate astea nu-i rezolvau problema.

Elko se făcuse nevăzut în „Kleine Ankara”, ca în fiecare seară, sub pretextul că voia să vadă dacă frumoasa Astrid mai are încă toate firişoarele de păr blond la locul lor… Dincolo de Zid. La o distanţă mai mică de un kilometru, aştepta tremurând Wolfgang Mann, Premiul Nobel pentru Fizică. Un groom mic de statură, care semăna cu o broască în costumul său verde, intră ducând o pancardă. Malko tresări când îşi văzu numele scris pe ea.

— Alteţa Sa Serenisimă este chemată la telefon, anunţă băiatul.

El îl conduse pe Malko până la cabina capitonată cu catifea verde. Malko luă receptorul intrigat.

— Alo?

— Malko?

Crezu că visează. Cu siguranţă că memoria sa fantastică îi juca o festă!

— Samantha?

— Mă simt de-a dreptul ofensată, lieber… Ar trebui să închid telefonul.

Ironia era încărcată de tandreţe. Falsă sau reală. În realitate nu se ştia niciodată ce gândeşte contesa Samantha Adler.

În receptor se auzi un râs potolit.

— Un bărbat ca tine ar trebui să fie pregătit pentru orice fel de surpriză, zise cu reproş contesa Adler. Sper că este una bună…

— Cum ar putea fi altfel? făcu Malko plin de galanterie.

Ultima dată o văzuse pe Samantha Adler pe o şosea înzăpezită din România, după ce aceasta încercase să-l ucidă, înainte de asta îl trădase… Fără să mai vorbim de dramele provocate cu Alexandra…[7] El o crezuse moartă sau în temniţă de cealaltă parte a Cortinei de Fier.

— Credeai că am murit, remarcă veselă Samantha. Adevărul este că încă mai respir. Bun venit la Berlin.

— Dar cum naiba m-ai găsit? făcu Malko.

— Azi dimineaţă ai făcut o vizită unui prieten de-al meu, zise Samantha.

Malko îşi ascunse surpriza. Aşa că, frumoasa contesă era bine mersi! Nimic nu-l mai mira la ea. Lucrul acesta promitea multe probleme!

— Când voi avea plăcerea să te văd?

— Chiar astă seară dacă vrei. Dăm o mică serată. Vei fi bine venit.

Malko se gândi brusc la Solweig. Desigur, ar fi putut să se scuze. Dar nu îi displăcea prea mult ideea de a merge întovărăşit de ea la întâlnirea cu Samantha.

— Nu sunt singur, zise el.

Urmă o mică pauză înainte ca nemţoaica să răspundă cu o voce perfect egală:

— Sunt convinsă că este vorba de o creatură fermecătoare. Vino cu ea. Sper că nu va fi şocată de prietenia noastră… Să-ţi dau adresa.

El notă. Era în cartierul Dahlem, nu departe de „Centrul meteo” al CIA. Când se întoarse la bar, încercă să-şi analizeze sentimentele. Avea multe în comun cu Samantha Adler. Dar frumoasa contesă era mai veninoasă decât o sută de şerpi cu clopoţei. De o asprime inimaginabilă, cu un dispreţ nemăsurat faţă de viaţa omenească, lucidă şi detaşată, era imprevizibilă ca un rechin.

De o autentică stirpe nobilă prusacă, ea nu supravieţuise în 1945 decât graţie frumuseţii ei şi a unei fantastice dorinţe de a trăi. Toată familia ei fusese exterminată de ruşi.

Când o întâlnise Malko pentru prima dată în Bali, ea preluase

[7] Vezi *Balul contesei Adler*.

comerţul cu arme de la amantul ei care fusese ucis în golful Tonkin…

A doua oară, ea apăruse la Viena în compania unui transfug din Est. De fiecare dată, Malko fusese la un pas de moarte din cauza ei.

Cu toate acestea, ea îi cedase dăruindu-i-se cu o ardoare neaşteptată. Nimic din ce era ilegal nu-i era străin. Iubea luxul şi rafinamentul în egală măsură cu el. Şi nu se dădea înapoi de la nimic ca să şi le asigure.

Dacă Samantha neglija importanţa „unchiului Manap", CIA ar fi plătit extrem de scump. Ce căuta ea oare la Berlin?

Malko tocmai se întreba dacă era vreo şansă să mai facă amor cu ea, când o voce timidă îl făcu să ridice capul.

— *Yvapaiva.*

Tânăra sportivă finlandeză se metamorfozase complet. Avea pantofi cu tocuri înalte, o rochie de tul negru scurtă până deasupra genunchilor. Colanţii cu sclipiri argintii se mulau pe picioarele destul de puternice. Machiajul care îi sublinia ochii o maturiza puţin şi adăuga o notă de mister. Malko nu putea să şi-o imagineze alergând pe un stadion. Cu toate acestea, fata asta venise să antreneze nişte bărbaţi. În spatele unui asemenea „iepuraş", toate recordurile olimpice puteau fi doborâte!

Malko se ridică şi se înclină în faţa ei.

— Sunteţi mai frumoasă decât o aureolă boreală, zise el. Imediat chemă barmanul şi comandă o sticlă de Moet et Chandon, medaliat. Avea chef să bea şampanie. Din fericire, era frapată.

— *Malianne!*

— *Malianne!*

Cei doi închinară cupele şi băură. Apoi Malko o antrenă afară din bar.

— Vom merge la o petrecere, o anunţă el.

— O, eu credeam că vom lua cina numai noi doi, nu se putu abţine Solweig.

Brusc lumina se stinse în ochii ei.

— Vă promit că vom termina serata în doi.

Asta însemna că avea o problemă dificilă de rezolvat. Văzând-o însă pe Solweig mergând în faţa sa în hol, simţi o furnicătură plăcută în stomac.

Simţi că se reconciliase cu atletismul.

Capitolul VI

Malko îşi reprimă un gest de recul. În faţa lui se înclina un căpitan al armatei sovietice îmbrăcat în uniformă, cu cizme negre înalte, purtând o şapcă cu vipuşcă roşie. Acesta îi deschise uşa şi îl pofti înăuntru.

Chipul de sub şapcă contrasta puternic cu uniforma; avea trăsături blânde de adolescent, de o mare frumuseţe, cu o gură senzuală, un nas grecesc şi o bărbie maturizată precoce.

Urmat de Solweig, el pătrunse în marele hol pardosit cu dale albe. O scară de marmură ducea la primul etaj. Din nou, Malko se gândi că a greşit adresa. De o parte şi de cealaltă parte a scării era un cordon de soldaţi ruşi în poziţie de drepţi, ţinând în mână torţe aprinse. Flăcările dansau pe chipurile lor de adolescenţi. Uitându-se cu atenţie, văzu că uniformele lor fuseseră croite din mătase!

Straniu. Extrem de straniu totul!

Vila părea imensă. Din exterior, se vedea o clădire albă şi mare, luminată de proiectoare, cu o terasă acoperită cu o copertină oranj. Parcul din jurul ei părea imens. Solweig făcu ochii mari în faţa neaşteptatelor uniforme. Malko o apucă de braţ şi o conduse. O voce îl făcu să tresară.

— Elegant ca întotdeauna!

Contesa Samantha Adler stătea în capul scărilor, într-o roche furou albă, plină cu paiete argintii şi crăpată până aproape de pubis. Părul de un blond cenuşiu era aranjat într-un coc complicat. Automat, Malko îi cercetă silueta. Şoldurile în formă de amforă se îngroşaseră în mod imperceptibil, dar picioarele lungi erau în continuare perfecţiunea întruchipată.

Cu mişcări lente, ea începu să coboare treptele luminate de torţe. Când o văzu astfel, în rolul de femeie mondenă, Malko avu o senzaţie de leşin, ştiind de ce era capabilă în realitate... Ochii cenuşii aveau încă acea duritate de oţel, dar în acelaşi timp erau plini de tandreţe. Sub ei apăruseră nişte riduri fine. Malko calculă rapid. Acum, Samantha avea în jur de patruzeci şi doi de ani. Dar părea de treizeci.

Ea o măsură din ochi pe Solweig, cu o lumină de amuzament, apoi îi zâmbi lui Malko. Făcu o piruetă graţioasă.

— Este o creaţie Azzaro. Îţi place?

Mătasea scânteietoare se ridicase în vânt descoperindu-i coapsele până sus de tot. Era o manieră dezinvoltă de a se oferi... Ochii lui Solweig clipiră repede. Malko îşi spuse că în faţa unei asemenea creaturi, o femeie putea să simtă porniri ucigaşe...

— Veniţi, vreau să vi-l prezint pe stăpânul casei, zise Samantha înainte ca Solweig să-i demonstreze calităţile ei atletice.

Serata începea cum nu se poate mai bine.

Malko voia să aibă sufletul împăcat.

— Ne aflăm cumva într-o anexă a Kremlinului?

Samantha izbucni în râs.

— Nu. Sunt doar deghizaţi. Kurt are gusturi destul de bizare. Este bogat şi a suferit atât de mult, încât poate fi scuzat.

Luându-i de braţ pe Malko şi pe Solweig, Samantha îi conduse pe scară. Sus, doi valeţi îmbrăcaţi tot în uniforme de soldaţi ruşi, le deschiseră nişte uşi masive din abanos.

Centrul uriaşei încăperi de formă dreptunghiulară era ocupat de o piscină ce iradia un val de căldură. Peste tot gustările şi băuturile erau din abundenţă; votcă, Dom Perignon, Moet et Chandon, Aquavit, J&B, coniac Hennessy. Selecţia era de un gust rafinat.

Douăsprezece fete complet goale înotau în piscină executând un balet nautic inspirat mai degrabă din *Decameron* decât din *Lacul lebedelor*...

Malko se uită la Solweig. Era stacojie la faţă!

Într-un colţ al încăperii, o orchestră de ţigani cânta cu foc.

Cel puţin şaizeci de invitaţi se aflau în jurul piscinei. Cei mai mulţi erau bătrâni şi respingători, ţepeni în smochingurile lor prost croite şi întovărăşiţi de cumetre împopoţonate ca nişte arbori de Crăciun. Masculii erau congestionaţi la faţă, iar femeile, constipate. Ambianţa era mai mult decât stranie! Samantha Adler îl conduse pe Malko spre un fotoliu gotic în formă de tron, în care stătea un tip bărbos cu ochi albaştri ca de porţelan. Acesta fuma o pipă scurtă şi se juca cu un inel gros de aur.

— Malko, ţi-l prezint pe Kurt Waldheim. Kurt, ţi-l prezint pe Altesa Sa Serenisimă, prinţul Malko Linge, anunţă Samantha.

Bărbosul ridică privirea spre Malko şi Solweig.

— Încântat să vă am printre oaspeţi, zise el.

Vorbise aproape în şoaptă, cu o voce răguşită, lipsită de orice timbru. Malko observă brusc aproape de ei o siluetă neaşteptată:

un preot în sutană, cu un pahar în mână. Acesta discuta cu un bărbat gras, cu ochelari, îmbrăcat neglijent. Kurt Waldheim trăgea acum din pipă, ca şi cum invitaţii nici nu ar fi existat. Samantha îl luă de braţ pe Malko atrăgându-l către bar, uitând de Solweig. Violetă de furie, finlandeza luă o cupă de şampanie şi o dădu pe gât. Era furioasă şi îngrozitor de excitată.

Privi jenată la piscina în care înotătoarele păreau că se cuplează între ele. Niciodată nu-şi putuse imagina că ar putea exista un asemenea loc. Se întrebă de ce o adusese Malko aici.

*

* *

— Ce părere ai despre Kurt? întrebă Samantha.

— Este un tip insolit, răspunse Malko fără să se compromită. Ce reprezintă el pentru tine?

Samantha îi spuse la ureche:

— Kurt era cel mai bogat om din Berlin. În 1945 s-a ocupat de piaţa neagră făcând avere. A cumpărat ruinele din Berlin pe o nimica toată. Acum are atâţia bani încât poate să-i ardă în piaţa publică. Nu iese niciodată din această casă şi nici din Berlin.

Samantha părea amuzată.

— După cum ai observat, Kurt suferă de o maladie a coardelor vocale. Sunt zile întregi în care nu vorbeşte deloc. Refuză să se lase îngrijit de un medic. Singurul lucru pe care-l doreşte este ca să se roage un preot pentru sănătatea lui. Sau ca Trehh, vindecătorul lui, să-i prepare câte o poţiune…

— Şi ce rost au toţi aceşti ruşi? Este cumva vreun comunist refulat?

— Îi urăşte. A fost prizonier în Rusia, în timpul războiului şi acest lucru l-a marcat foarte mult. Deasemenea are un cancer al măduvei osoase. Nu mai are decât un an de viaţă. Prietenul meu, doctorul Herren, mi-a confirmat lucrul acesta. În plus, Kurt este îndrăgostit de mine.

Ochii cenuşii ai contesei Adler străluceau. Ea adăugă cu o voce suavă:

— Încă nu i-am cedat. Vreau ca mai întâi să-şi treacă averea pe numele meu. Este ca într-o amuzantă partidă de pocher. Primul care va ceda, pierde…

Contesa Adler nu era chiar ideală pentru a îndulci ultimele clipe de viaţă ale unui muribund. Malko era cu gândul în altă parte.

— Am nevoie de prietenul tău, doctorul Herren, spuse el.

— Nu este prietenul meu ci al lui Kurt. Din cauza asta te-am adus aici astă-seară.

Malko se uită împrejur şi o zări pe Solweig între două smochinguri.

— Cine sunt toţi aceşti oameni?

Pe chipul Samanthei se citi dispreţul.

— Este vorba de relaţii de afaceri. Kurt adoră să se simtă puternic în mijlocul lor.

— Tipul ştie cu ce te ocupi?

— Desigur. De asta l-am şi atras. Este fascinat de forţă, sub orice formă s-ar afla ea.

Malko se întrebă dacă „unchiul Manap” ar fi putut avea vreo şansă de la acest gen de oameni. Solweig se apropie, cu un pahar în mână, cu ochii un pic prea strălucitori. Cele două femei se priviră din cap până-n picioare o secundă, apoi Samantha se scuză cu un surâs suav.

— Cine este femeia asta? întrebă finlandeza imediat. Mă înfricoşează…

Fata nu era deloc proastă…

— Este doar o relaţie de afaceri, zise Malko.

— Hm, de afaceri! făcu fata neîncrezătoare. Şi cu ce fel de afaceri vă ocupaţi?

— Imobiliare.

Solweig îl fixă cu o expresie ambiguă. Se apropie de el şi şopti:

— Să plecăm de aici.

— Mai stăm puţin, spuse Malko.Ca şi cum ar fi ştiut despre ce vorbesc, Samantha apăru lângă ei.

— Îmi dai voie să-l răpesc puţin?

Fără să-i lase timp să răspundă, ea îl apucă pe Malko de braţ şi îl trase după ea. Bufnind de necaz, tânăra finlandeză se aşeză într-un fotoliu, încrucişându-şi picioarele cu un aer sfidător. Se simţea mai frumoasă decât acea femeie, cu mult mai în vârstă decât ea.

Samantha deschise o uşă şi îl împinse pe Malko către o scară.

— Vreau să te conduc să vizitezi casa, spuse ea veselă. Cu ocazia asta vom putea vorbi mai mult.

Difuzoare invizibile umpleau camera cu acordurile unei melodii ţigăneşti. Se întâlniră cu un valet costumat în rus, tăcut şi frumos ca un zeu, care lăsă ochii în jos când trecură pe lângă el.

Samantha pătrunse într-o încăpere în care trona un pat uriaş şi rotund, acoperit cu o cuvertură din blană.

— Aici este camera nupţială, făcu ea ironică.

Stătea sprijinită de canatul uşii, fixându-l pe Malko cu o expresie provocatoare. El se apropie şi o sărută. Pe loc simţi limba lungă a Samanthei încolăcindu-se de limba sa, iar trupul ei se mulă pe al său. Sărutul dură mai multe secunde. În cele din urmă, femeia se dezlipi de el.

— Dintre toţi bărbaţii pe care i-am cunoscut, tu ai fost cel mai bun amant, spuse ea cu un glas mângâietor.

Malko îşi spuse că era drăguţ din partea ei chiar dacă minţea. Era însă timpul să discute despre lucruri mai serioase.

— Trebuie să trec în Berlinul de Vest pe cineva care se ascunde dincolo. Poate fi prins în orice clipă.

Era hotărât să-i spună o parte din adevăr. Dintr-o dată Samantha îşi redobândi duritatea.

— Pe cine?

— Nu ştiu. Are un nume de cod. Este vorba de un german.

— Lucrezi tot pentru prietenii tăi americani? întrebă Samantha gânditoare.

— Da.

Un zâmbet rece i se ivi pe chip.

— Cred că nu vor refuza să plătească o sută de mii de mărci. Asta dacă vor o trecere rapidă şi sigură. Malko clipi din ochi.

— Este scump.

— Bineînţeles că este scump, făcu Samantha. Dar nu este lucru de glumă să treci dincoace de Zid. Altfel nu ai fi apelat la mine.

— Prietenul tău Kurt intră şi el în combinaţia asta?

— Evident că da. El îi va cere acest serviciu doctorului Herren. De hatârul meu.

— Doctorul este un personaj sigur?

— Până acum nu a trădat pe nimeni. Dar la Berlin nu poţi conta pe nimeni sută la sută. Este un oraş putred.

Ea tăcu. Din cauza poziţiei în care stătea, un picior era dezvelit până foarte sus. Ca pentru a încheia târgul făcut, ea îl îmbrăţişă pe Malko. Apoi îl privi. Ochii îi zâmbeau.

— Ştii că dacă ne-ar surprinde aşa, Kurt s-ar sinucide. Trebuie să coborâm la el. Ca să nu mai vorbim de ţărăncuţa ta…

Contesa nu se schimbase deloc… Malko o prinse de şoldul elastic, apoi alunecă în jos. Când ajunse la despicătura făcută de rochie, Samantha fremătă. De astă dată, ea îl sărută pe Malko cu o asemenea violenţă încât li se ciocniră dinţii. Malko o mângâia

acum pe muntele lui Venus. Contesa se lăsă în voia lui, rezemată de zid, cu capul dat pe spate şi cu ochii închişi, ţinându-se cu o mână de gâtul lui.

Rămaseră astfel mai mult timp, total inconştienţi de lumea exterioară, ca doi tineri îndrăgostiţi care se descoperă pentru întâia oară.

Samantha îşi mişca bazinul, pentru a-i veni în întâmpinare. Respiraţia îi devenise întretăiată şi rapidă.

Malko simţi cum îi zvâcnesc tâmplele.

— Vino, şopti el trăgând-o către pat.

Ea scutură din cap, deschise ochii şi spuse.

— Nu. Peste tot sunt celule fotoelectrice. Trebuie să coborâm. Altfel, Kurt nu va accepta niciodată să te ajute.

Trezit cu brutalitate la realitate, Malko se depărtă de ea. Contesa Adler îşi păstrase acelaşi magnetism ca altădată. Ea îi cercetă pântecele cu un ochi critic.

— Dacă te vede ţărăncuţa în ce hal eşti, o încurci cu ea.

— Nu fii aşa de rea, zise Malko. Ea trăieşte în cu totul altă lume decât noi. Se simte un pic pierdută aici.

— Suntem cu adevărat nebuni. Oricine ar fi putut să ne surprindă.

Ea se închise într-o sală de baie în timp ce Malko îşi aprinse o ţigară ca să se calmeze. Contesa Adler apăru, cu buzele strălucitoare, cu părul aranjat din nou în coc, nevinovată şi distantă.

Era încă şi mai atrăgătoare.

— Să mergem, trebuie să înceapă spectacolul. Kurt va observa absenţa noastră.

— Despre ce spectacol este vorba?

— Este o surpriză din partea lui Kurt.

*

* *

Solweig fierbea de mânie, privind cu încăpăţânare în altă parte. Malko o luă de mână, dar ea şi-o retrase cu răceală.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă prinţul.

— De ce m-ai mai adus aici, dacă ai vrut să faci dragoste cu altă femeie? făcu ea.

Ochii îi înotau în lacrimi. Malko spuse cu vocea joasă:

— Nu am făcut nici un fel de dragoste. Aveam doar ceva de discutat.

Finlandeza întoarse din nou capul în altă parte.

— Sunt sigură că aţi făcut dragoste, doar i-am văzut privirea. Îşi bate joc de mine.

Malko nu răspunse. Invitaţii se instalaseră deja într-o mare încăpere în stil gotic. Ciudaţii valeţi în uniforme ruseşti îi ajutau să se aşeze pe perne. Încăperea era luminată cu zgârcenie de flăcările sfeşnicelor purtate de „ruşi”. Un miros de santal ars plutea în aer.

În mijlocul camerei se afla un gen de estradă înaltă de un metru. Era acoperită de o saltea imensă, pe care era pusă o cuvertură din catifea roşie.

Stăpânul casei îşi făcu apariţia la braţ cu Samantha. Era nedespărţit de pipa sa.

Cei doi se aşezară pe o canapea de unde puteau să-i domine pe invitaţii ce stăteau pe pernele puse direct pe duşumea.

Amantul Samanthei bătu din palme. Imediat se auzi un sunet de trompetă.

După câteva secunde de tăcere, o negresă îşi făcu loc printre oaspeţi. Era o fată înaltă şi subţire înfăşurată într-un bogat mantou din vizon alb, scurt până la genunchi. Ea se urcă sus pe podium şi rămase acolo, cu braţele încrucişate.

Aproape imediat, apăru o fată blondă cu părul tuns scurt. În aceeaşi ţinută, cu singura deosebire că vizonul ei era negru.

Cele două fete rămaseră faţă în faţă la distanţa de un metru. Malko le vedea picioarele goale. Apoi, cu un gest brusc, negresa lăsă să-i alunece mantoul la picioare şi rămase complet goală. Avea un trup puternic, cu sâni micuţi şi mâini fine cu unghiile argintii. Era o apariţie hieratică. Se apropie de fata blondă şi, cu amândouă mâinile, îi trase mantoul de pe umeri. Apoi se lăsă în genunchi în faţa blondei, până ce părul negru şi creţ îi ajunse în dreptul pântecelui acesteia. Mâinile cu unghii lungi şi ascuţite atinseră coapsele, apoi pătrunseră între ele, atingând triunghiul de blăniţă blondă.

Fata blondă ţinea ochii închişi şi se sprijinea cu ambele mâini de umerii partenerei sale. Brusc cele două tinere se dezlănţuiră într-un joc sălbatic. Negresa o răsturnă pe blondă cu faţa în sus, apoi capul ei negru şi creţ coborî la nivelul pubisului acesteia. Părea o excrescenţă monstruoasă pe pântecele alb ca neaua. În încăpere se auzeau doar respiraţiile sacadate ale celor două femei. Malko o privi pe Solweig. Avea gura crispată într-un rictus imobil, plin de dezgust, dar ochii ei mari nu se dezlipeau de podium. Deodată blonda scoase un ţipăt ca de animal. Încercând

să se ridice în coate şi călcâie, ea vru să fugă şi să scape de mângâierile brutale ale negresei care se târî după ea pe catifeaua roşie.

Blonda ajunse la marginea podiumului şi rămase cu capul spânzurat în gol, gata să cadă în poala unei femei grase ce stătea în primul rând.

Negresa îşi trase încet capul înapoi, ca şi cum ar fi vrut să-şi ia avânt apoi se repezi să muşte tot ce avea înaintea ochilor.

Malko o auzi pe Solweig clănţănind din dinţi chiar în momentul în care blonda urlă cuprinsă de un orgasm violent, zvârcolindu-se în spasme necontrolate. Negresa o urmărea ca un buldog, lipit de prada sa. Fesele şi gambele îi erau scuturate de un tremur nervos, de parcă ar fi încercat aceeaşi plăcere ca şi partenera ei. Solweig îi aruncă o privire lui Malko. Era înlemnită că cele două păcătoase nu fuseseră încă trăsnite de Cel de Sus.

— Este îngrozitor, făcu ea. Respingător!

Cu toate acestea, o luminiţă tulbure îi licărea în priviri, dezminţindu-i vorbele Samantha părea absentă, în timp ce Kurt trăgea indiferent din pipa sa.

O femeie decolorată ce stătea lângă Malko se aplecă spre însoţitorul ei, fără să scoată vreo vorbă, ca într-o criză de somnambulism. Malko auzi sunetul făcut de un fermoar care este desfăcut, iar necunoscuta începu să-şi mângâie prietenul cu stângăcie şi cu un fel de furie. Continuă s-o facă până ce acesta scoase un urlet de plăcere satisfăcută. Apoi rămase împietrită într-o poziţie stranie, de parcă s-ar fi rugat.

Pe podium cele două fete începuseră din nou să-şi unduiască trupurile, schimbând rolurile între ele. Negresa se lăsase pe spate, cu braţele şi cu picioarele desfăcute larg. Blonda îi explora trupul cu limba în mângâieri rapide, într-un ritm din ce în ce mai alert. Negresa începu să geamă cu ochii ieşiţi din orbite, legănându-şi capul dintr-o parte în cealaltă, cu mâinile crispate pe sâni. Deodată ea ridică picioarele şi strânse capul blondei între ele ca într-o menghină.

Cele două fete rămaseră aşa un timp, apoi căzură epuizate.

O voce metalică se auzi dintr-un difuzor.

— Serata a luat sfârşit. Herr Waldheim vă mulţumeşte pentru prezenţa dumneavoastră aici.

Încăperea fu invadată de o lumină violentă. Surprinşi şi jenaţi, câţiva invitaţi încercau să-şi aranjeze ţinuta. Solweig tresări.

— Să plecăm repede, spuse ea.

Cele două partenere îşi puseseră hainele din vizon şi părăseau camera ţinându-se de mână.

Samantha apăru din mulţime şi se îndreptă spre Malko.

— Nu pleca încă. Trebuie să stăm de vorbă... spuse ea cu un râs uscat. Kurt este un tip genial. Uită-te la toţi aceşti porci frustraţi!

În privinţa sadismului, Kurt Waldheim putea să fie premiat cu o medalie de aur. Invitaţii se grăbeau cu toţii către ieşire, conduşi de valeţii cu torţe.

— Vă felicit pentru cele două figurante.

— Nu sunt nişte simple figurante, îl corectă contesa. Ele acceptă să facă amor în public pentru că Kurt le dăruieşte cadouri somptuoase. De astă dată, au primit hainele de vizon. Adevărul este că simt o reală plăcere să facă dragoste împreună.

Când ajunseră în livingul cu piscina, toţi invitaţii se înghesuiau la ieşire.

Kurt îşi făcu din nou apariţia. Cu un aer plin de dispreţ, el îşi măsura invitaţii care băteau în retragere.

Deodată se auzi vocea lui spartă:

— Rudi!

Tânărul deghizat în căpitan rus care deschisese uşa de la intrare, se repezi şi rămase în poziţie de drepţi în faţa lui. Malko îi putea zări profilul dulce.

Waldheim se năpusti la el şi îi trase un pumn în obraz. Şapca îi sări de pe cap, iar pe obrazul tânărului se lăţi o pată mare şi roşie. El rămase imobil fără să încerce să se apere sau să-şi protejeze faţa. Din nou, Kurt îl izbi cu sete, fără să se uite unde dă: în coaste, în stomac, în obraz. Tânărul se îndoi de durere cu un ţipăt ascuţit.

Dezlănţuit, Kurt începu să străbată camera în lung şi în lat, lovindu-i la întâmplare pe purtătorii de torţe. Una din torţe căzu în piscină şi se stinse sfârâind. Kurt începu să coboare scara lăsând în urma sa numai coaste rupte. Unul dintre „rusnaci” scăpă torţa din mână şi îşi duse mâinile la ochii. El se clătină şi căzu cu faţa în jos. Neamţul se repezi la el şi începu să-l calce în picioare scoţând strigăte insuportabile.

Ceilalţi asistau înlemniţi la această scenă de furie dementă şi nu îndrăzneau să intervină. Kurt îşi abandonă victima şi căzu epuizat într-un fotoliu.

Rudi, care aşteptase într-un colţ, îşi ridică de jos şapca şi-o puse pe cap şi începu să-şi tamponeze faţa cu o batistă

dantelată. Ochii lui albaştri erau tulburaţi.

Solweig şi Malko se uitară unul la celălalt.

— Încântător personaj, remarcă Malko.

Samantha privea cu indiferenţă la bărbatul prăvălit în fotoliu.

— Kurt nu poate să-i sufere deloc pe ruşi. A suferit mult din cauza lor în timpul războiului.

— Da, dar aceştia nu sunt ruşi adevăraţi.

Samantha zâmbi.

— Bineînţeles că nu. Sunt toţi homosexuali. Tineri care au venit la Berlin ca să scape de armată. Dar Berlinul este o adevărată capcană. Este aproape imposibil să găseşti de lucru. Din cauza asta ei preferă să participe la jocurile lui Kurt. Este mai convenabil pentru ei decât să se prostitueze pe Ku'dam. Rudi este cel care îi recrutează. El unul participă gratuit la aceste mici şedinţe. Are grijă să îi plătească bine, să le procure uniformele şi să plătească îngrijirile medicale în caz de necesitate.

— Şi se mai înfruptă şi el un pic, bănuiesc, făcu Malko fără a-şi ascunde dezgustul.

Samantha se strâmbă.

— Asta se întâmplă rar. O face numai din răutate. Numai în cazul în care găseşte vreunul încă nepervertit. Vino, trebuie să stăm de vorbă.

Ea îl conduse la Kurt, care se uită la el cu ochii de porţelan, încă gâfâia. Un valet îi aduse un pahar plin cu Perrier, pe care neamţul îl bău pe nerăsuflate.

— Ce doriţi? întrebă el abia şoptit.

— Prietenul meu vrea să treacă pe cineva în Vest. Şi asta foarte repede, spuse Samantha. Doctorul Herren ţi-a vorbit deja despre asta.

Kurt strânse ochii.

— Nu este uşor. Nu ştiu cine este prietenul tău.

Samantha spuse cu nerăbdare în glas:

— Este un om care-i urăşte pe ruşi la fel de mult ca şi tine.

Ochii neamţului străluciră.

— Bine, făcu el. Am nevoie de o fotografie şi de patruzeci şi opt de ore. Va primi un paşaport şi totul se va petrece cum trebuie.

El se ridică şi se îndepărtă. Preotul apăru, dar Kurt îl îndepărtă cu un gest brutal.

— Nu crezi că amicul tău ar avea mai multă nevoie de un psihiatru bun?

Samantha înălţă din umeri.

— Am cunoscut oameni şi mai nebuni decât el, dar nici unul atât de bogat...

Malko era de-a dreptul perplex. Nu putea să creadă că soarta lui Wolfgang Mann putea să depindă de acest nebun megaloman şi paranoic.

— O fotografie a bărbatului protejat de mine ar fi o adevărată dinamită. Este căutat peste tot.

— Poţi avea deplină încredere în Kurt, făcu Samantha. Când poţi avea fotografia?

— Cred că mâine.

— Bine. Imediat cum pui mâna pe ea, mă suni.

Contesa părea deodată sfârşită de puteri. Malko îi sărută mâna. Solweig se uita la ea ca la o creatură ieşită din infern.

În maşină ea nu mai scoase nici o vorbă. Când ajunseră în faţă la *Kempinsky,* se întoarse spre Malko cu ochii plini de lacrimi.

— Vă detest, şopti ea.

Fără să-i lase timp să spună ceva, ea coborî din maşină şi plecă în goană. El o văzu urcând într-un taxi care staţiona pe Ku’dam.

Capitolul VII

Ochii lui Wolfgang Mann păreau că-l imploră pe Malko din micuţa fotografie polaroid. Era fără ochelari şi lumina puternică a flash-ului îi scotea în evidenţă obrajii scofâlciţi şi tendoanele.

„Unchiul Manap” era la capătul puterilor…

În timp ce Malko examina fotografiile, Ertegul Denizli, cu pălăria albă trasă peste ochi şi cu mâinile vârâte în haina de blană, se delecta în linişte cu fotografiile porno ale unui film care rula la cinematograful Astor.

— Ce mai face el? întrebă Malko.

— Nu cine ştie ce, zise turcul. Este îngrozitor de speriat. A trebuit să-l ţinem cu forţa.

Malko prefera să nu-şi imagineze scena…

Elko îşi lăsase capul în pământ. El fusese cel care-l ţinuse pe Manap ca să fie fotografiat. Bătrânul avea aerul unui iepuraş înfricoşat.

— Nu mai are mult de aşteptat. Mâine voi avea paşaportul gata. Este bine să nu facă nici o prostie dacă vrea să iasă cu bine din situaţia asta.

Lăsându-l pe Krisantem să plece împreună cu compatriotul lui, Malko traversă Kurfurstendam ca să ajungă la BMW-ul parcat în faţa hotelului *Kempinsky.* Abia aştepta să treacă aceste douăzeci şi patru de ore…

La urma urmelor, lucrurile nu se petrecuseră până acum prea rău.

Şi asta, datorită contesei Adler, care încasa cu ocazia asta o bagatelă de o sută de mii de mărci… Îşi aduse aminte de Solweig, cu un sentiment de frustrare. Fusese cu adevărat atrăgătoare la petrecerea din ajun. Dar Samantha se străduise din răsputeri să o facă să se simtă mizerabil. Existau puţine şanse de a o mai revedea pe tânăra finlandeză.

După ce părăsi Ku’dam, Malko acceleră pe Koenings Allee, o stradă bordată pe ambele laturi cu copaci bătrâni. Berlinul era un oraş imens, plin de contraste. În această parte ar fi putut crede că se află într-o pădure liniştită. La numai o milă depărtare, Reichstagul ridicase Zidul alături de o clădire în ruine care probabil că nu va mai fi niciodată restaurată. Berlinul era plin de vestigiile lăsate de război, ca un veşnic memento pentru

berlinezi.

*

* *

— Sper că ţărăncuţa ta nu a fost prea şocată, suspină cu ironie Samantha Adler.

Contesa era îmbrăcată cu un compleu din piele maron, care se mula pe trupul ei ca un lastex. Celulita era un cuvânt necunoscut pentru ea. Imensa vilă a lui Kurt Waldheim era calmă şi liniştită. Nu se mai vedeau nici naiade, nici valeţi îmbrăcaţi în ruşi, nimic. Samantha examină cu atenţie fotografiile lui Mann.

— Este chiar atât de important omuleţul acesta pentru voi? întrebă ea.

Malko oftă.

— Era. Acum este la închisoare.

Contesa îl privi cu mirare.

— Şi de ce nu-l lasă acolo?

— Doar îi cunoşti pe americani, i-au promis că îl scot de acolo.

Samantha puse fotografiile pe masă.

— La urma urmelor, este problema lor. Vino aici pe la cinci. Cu o sută de mii de mărci în bancnote de o sută. Atunci vei primi paşaportul.

Malko clipi.

— Bărbatul acesta este căutat de STASI, zise el. Chiar şi cu un paşaport fals, ei au fotografia lui…

— Lasă-mă să termin, zise Samantha cu nerăbdare în glas. Omul tău va trebui să se prezinte la „Check-Point Charlie” între nouă seara şi trei dimineaţa, începând din astă seară şi până poimâine. Căpitanul Vopos care va fi de serviciu la controlul paşapoartelor lucrează pentru Kurt de ani de zile. L-ar face trecut şi pe Hitler…

Malko nu mai insistă.

— De unde vine paşaportul acesta?

— De la doctorul Herren. Dar dacă nu ar fi şi căpitanul cu pricina, nu ar servi la nimic. Nu are viza de intrare…

Malko se întreba până la ce punct credea Samantha în povestea lui cu agentul scos la pensie… Ei se priviră o secundă, complici. Ea îi pecetlui buzele cu un sărut diafan.

— Voi încerca să scap atunci când tu nu vei mai avea atâtea probleme, şopti ea.

*

* *

Philip Corn privi cu adâncă durere la teancurile groase cu bancnote, aranjate în valiza Samsonite a lui Malko.

— Eu muncesc un an ca să câştig atât, oftă el.

Malko închise valiza cu un zgomot sec.

— În seara asta, la ora nouă, la „Check-Point Charlie”, zise el.

— Voi fi şi eu acolo, îl asigură şeful Centralei CIA.

Malko se uită la ceas: era ora cinci fără un sfert. Nu-i mai rămânea prea mult timp.

Pontiacul lui Denizli era parcat pe cealaltă parte a aleii. Turcul era aşezat la volan, cu Elko Krisantem alături. Malko se aplecă spre geamul deschis.

Turcul aştepta, cu pălăria albă trasă peste ochi.

— Dumneavoastră veniţi în urma mea, zise Malko. Vreau să mă aşteptaţi până mă întorc cu paşaportul. După aceea, vom trece împreună în Est. La ora zece, după ce se închide *gasthaus,* vă duceţi să-l aduceţi pe Mann. Trebuie să-l lăsaţi la colţul străzii Franzozischerstrasse. De acolo va merge pe jos.

— E-n regulă, făcu turcul.

Graţie credinciosului său Krisantem. Malko era sigur că totul se va petrece cu bine. Cel puţin din partea lor. Asta nu-l împiedica să simtă o gheară în stomac. Prea le mersese bine până atunci. Prima condiţie era ca Samantha să le aducă paşaportul după cum se înţeleseseră…

*

* *

Haina de blană nu reuşea să-i ţină de cald. Malko simţea cum îl scutură frisoanele. Philip Corn părea la fel de îngheţat ca şi el.

Un vânt glacial mătura micul observator din lemn situat pe un teren viran, alături de „Check-Point Charlie”.

— Nu vor întârzia, zise Malko.

Corn îşi ridică gulerul hainei.

— Aveţi absolută încredere în această contesă Adler? întrebă el pentru a douăzecea oară.

Suspiciunea şi nervozitatea lui Philip Corn începuse să-l agaseze pe Malko.

— Aş fi preferat să recurg la altcineva, recunoscu el cu sinceritate, dar Centrala nu m-a lăsat.

Malko privi spre şicanele de la punctul de trecere. Erau luminate de reflectoare puternice.

Un Vopo plimba o oglindă pe sub un Mercedes oprit în faţa barăcii pentru controlul actelor. Inima i se opri în piept.

Parbrizul Pontiacului verde condus de Denizli îşi făcuse apariţia în faţa barierei din Est.

Deci Wolfgang Mann urma să apară peste câteva minute. Dacă totul se petrecea cum era prevăzut.

Denizli opri maşina, coborî liniştit, strângându-şi blana în jurul său. Krisantem apăru pe urmele lui.

Cei doi bărbaţi păreau foarte calmi.

Poliţistul inspectă repede maşina şi cei doi dispărură în baracă.

— Totul pare perfect, murmură Malko.

Brusc, o enormă maşină Tatra apăru la bariera din Est.

Poliţistul de gardă o lăsă să treacă. Maşina se opri în parching şi din ea coborâră un ofiţer şi doi subofiţeri. După vipuşca roşie, Malko îşi dădu seama că este vorba de un general. Simţi că îi vine cu leşin. O înjurătură îi scăpă fără să vrea.

— *Himmel! Herr Gott!*

— Ce s-a întâmplat? întrebă Philip Corn speriat.

— Nu ştiu, zise Malko.

Generalul intră fără să se grăbească în baraca pentru paşapoarte. Poate că nu era vorba decât de o coincidenţă extrem de neplăcută. Dar, în orice caz, riscurile se multiplicaseră enorm. Oare căpitanul aflat în solda lui Kurt mai avea curaj să-l facă scăpat pe Wolfgang Mann?

Acum, îi era teamă să-l vadă apărând pe unchiul Manap. Şi nu avea nici un mijloc de a-l preveni de pericol!

Pălăria albă a lui Denizli reapăru brusc. Malko văzu cum Pontiacul porneşte cu cei doi turci. Acest fapt îl mai linişti niţel. Vechea maşină trecu prin şicane şi dispăru din câmpul lui vizual. Malko privea ca hipnotizat bariera din Est.

Deodată îl zări!

Wolfgang Mann mergea încet, cu mâinile în buzunare, cu enormul lui fular din lână albastră înfăşurat în jurul gâtului. Părea un bătrânel total inofensiv…

Ce era în inima lui numai el ştia! Se afla la o sută de metri de o altă lume. O lume pe care nu o cunoscuse niciodată. Malko îşi simţi gura uscată.

Philip Corn făcu ochii mari.

Wolfgang Mann tocmai trecea de prima barieră după ce arătase paşaportul la control. Malko îl văzu pe Vopo cum întinde braţul către baracă. Wolfgang Mann întoarse capul către Tatra neagră înainte de a pătrunde în baracă. Generalul nu ieşise încă

de acolo. Secundele treceau cu greu. În medie trebuiau vreo zece minute pentru formalităţi... Malko se forţă să nu se uite la ceas.

Uşa barăcii se deschise şi ieşi o femeie care se îndreptă fără grabă către bariera de Vest. Mai trecură cinci minute. Apoi se făcură zece. Philip Corn îşi ţinea respiraţia. Din depărtare auzi şuieratul unui tren. Zgomotul produs de un S-Bahn care rula pe linia sa înălţată se auzi până la ei.

Un autocar pătrunse între şicane, venind din Vest. Timp de câteva secunde, Malko nu mai văzu uşa şi simţi că-i vine rău. Încerca să se convingă de faptul că Mann nu avusese timpul necesar pentru a trece.

Atunci se uită la ceas. Neamţul intrase acolo de şaptesprezece minute! Era o eternitate!

Atunci, uşa barăcii se deschise. Nu era decât unul dintre cei doi subofiţeri care se îndreptă către Tatra şi se aşeză la volan. El porni motorul şi, făcând cale-ntoarsă, plecă către Est. El scoase capul pe geam şi-i spuse ceva poliţistului care era de gardă. Imediat acesta se instală în faţa barierei şi interzise vehiculelor care veneau din Est să mai pătrundă acolo.

Pulsul lui Malko bătea toate recordurile. El spera ca inspecţia făcută de general să îngreuneze mult formalităţile. Uşa barăcii se deschise iar şi îşi făcu apariţia cel de al doilea subofiţer. În spatele său era târât Wolfgang Mann. Bătrânul era de nerecunoscut: părul îi era vâlvoi, fularul îi atârna aproape de pământ, iar el se zbătea şi urla. Un poliţist se repezi către el şi îl luă în primire. La urmă, venea generalul cu mâinile în buzunarele tunicii, cu chipul impenetrabil.

— Dumnezeule! făcu Malko.

Avea impresia că are un coşmar. Wolfgang Mann fu împins în Tatra, generalul urcă alături de el şi maşina neagră dispăru cu viteză maximă în Friedrichstrasse. Scena aceasta rămase întipărită pe retina lui Malko, cu toate detaliile. Rar îi fusese dat să încerce o senzaţie atât de atroce. I se părea că aude suspinele unchiului Manap. El se gândi la Samantha şi simţi cum îl sufocă un val de furie. Din nou, îl trădase! Îl văzu pe Philip Corn ridicând din umeri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă americanul.

— Vă cer scuze, zise Malko cu o voce pe care cu greu putu să şi-o stăpânească. Port toată responsabilitatea acestui eşec. Am avut încredere într-o persoană care nu merita acest lucru. Nu se

va mai întâmpla niciodată.

El părăsi observatorul în goană.

Pontiacul cu Denizli si cu Krisantem era parcat în spatele BMW-ului.

Malko se îndreptă direct acolo.

— Elko, Wolfgang Mann tocmai a fost arestat. Nu te mai întoarce în Est până la noi ordine.

— Alteţa Sa nu are nevoie de mine? întrebă Elko Krisantem neliniştit de chipul răvăşit al lui Malko.

— Nu, spuse Malko pe un ton ce nu admitea nici o replică.

El se întoarse în BMW şi demară lăsând o jumătate din pneuri pe asfalt. Furia sa era atât de violentă că abia mai putea să respire. Maşina mergea cu o viteză de 180 kilometri pe oră. Pontiacul verde de abia se mai ţinea după el.

Malko luă din torpedo pistolul său extraplat şi îl vârî în buzunarul paltonului.

Singurul mijloc de a restabili echilibrul de forţe era să o ucidă pe trădătoare, chiar dacă acest fapt nu ar fi răscumpărat eşecul total al misiunii sale. El îl aruncase pe acel biet bătrân în gura lupului, el care ar fi trebuit să-l salveze!

Capitolul VIII

Privirea Samanthei se încrucişă cu privirea lui Malko reflectată de oglindă.

Cu o rapiditate neobişnuită, ea băgă mâna în geantă, răsucindu-se pe taburet. Malko ezită cu o secundă în plus. Braţul Samanthei se întinse, auzi sunetul făcut de încărcător şi se trezi cu un Beretta 38 îndreptat către el. Era arma de care Samantha nu se despărţea niciodată.

Propriul său pistol era aţintit asupra ei, gata să tragă. Ştia însă că este deja prea târziu.

Expresia din ochii Samanthei se îndulci brusc. Umbra furtivă a unui zâmbet îi îndulci trăsăturile.

Ea lăsă arma în jos.

— Ne comportăm ca doi idioţi, spuse ea cu simplitate.

În uşă se auzi o bătaie, apoi prin deschizătura ei apăru capul speriat al majordomului care îi deschisese uşa lui Malko.

— I-am spus că era prea… Că doamna contesă…

— Bine, bine, făcu Samantha. Poţi să te retragi.

Malko nu putu să nu-i admire extraordinarul sânge rece, dar era la fel de furios.

— Ce s-a întâmplat? făcu contesa cu o voce calmă. Ştiam că eşti un tip întreprinzător, dar nici chiar aşa. De când dai buzna în budoarul unei doamne fără să fii invitat?

Malko o măsură din ochi, întrebându-se de ce nu-i trage un glonţ în cap şi să termine cu ea o dată pentru totdeauna. Tipa dădea dovadă de un cinism de groază. El se căzni să-şi controleze glasul.

— Se întâmplă că Wolfgang Mann, bărbatul pe care trebuia să-l trec din Berlinul de Est în Vest, tocmai a fost arestat şi că pentru treaba asta s-a deplasat un general. Asta dovedeşte că a fost anunţat cu precizie, căci generalilor nu le place să aştepte…

Pupilele Samanthei se îngustară. Malko văzu în ele o furie la fel de intensă ca a sa, fără nici un pic de teamă.

— Vorbeşti serios?

Două cute apărură în jurul gurii ei.

— Am aerul unui tip glumeţ?

Fără să bage în seamă arma aţintită spre ea, ţâşni afară din cameră.

— Ticălos nenorocit! o auzi Malko zicând.

Ea trecuse prin faţa lui fără să-l mai vadă, întorcându-i spatele... Apoi traversă coridorul şi dispăru în altă cameră. Câteva secunde mai târziu, Malko îi auzi glasul rece ca gheaţa.

— Porc nenorocit I Am să umplu pereţii cu creierii tăi împuţiţi!

Vocea vehementă şi spartă a lui Kurt Waldheim răspunse ceva. Malko ieşi din cameră. Samantha stătea înfiptă în faţa lui Kurt, cu picioarele desfăcute şi scăpărând de furie. Bărbosul roşcovan stătea cu capul între mâini deasupra unei inhalaţii. Cu ochii înroşiţi de fumul greţos, el protesta clamându-şi nevinovăţia, cu o voce din ce în ce mai răguşită, până ce îşi pierdu glasul cu totul.

Samantha îl privi câteva secunde, apoi se întoarse brusc Avea fruntea încruntată. Părea îngrijorată.

— Nu este de vină Kurt, zise ea.

— Adică nu eşti tu de vină? nu se putu stăpâni Malko.

El o urmă în camera cu patul rotund. Contesa îl înfruntă plină de dispreţ.

— Cel mult l-aş fi ridicat doar pentru a ţi-l vinde iar. În nici un caz nu l-aş fi dat pe mâna organelor STASI. Nu sunt tâmpită. Nu a mai rămas decât un singur suspect: doctorul Herren.

— De ce l-ar fi trădat pe prietenul tău, Kurt?

Samantha ridică din umeri.

— De ce trădează oamenii? Eu nu pot explica de ce. Aici nu poţi să ştii niciodată pentru cine lucrează fiecare. Poate că există întotdeauna câte un agent est-german care face joc dublu. Sau unul de-al nostru care a fost cumpărat de ei. Rezultatul este acelaşi.

Ea deschise un sertar din care scoase un sac din plastic, plin cu mărci germane. Ea îl puse în faţa lui Malko.

— Iată cele o sută de mii de mărci. În privinţa doctorului Herren poţi să fii liniştit. Mâine dimineaţă va fi mort.

— Nu trebuie să-l ucideţi, zise Malko.

Samantha îl măsură de parcă ar fi spus ceva obscen.

— Eşti nebun?

Malko clătină din cap. Era îngrozitor de obosit, lucid şi hotărât.

— I-am jurat lui Wolfgang Mann că o să-l scot din Berlinul de Est. Şi mă voi ţine de cuvânt.

În ciuda stăpânirii de care era capabilă, contesa tresări.

— Dar tu însuţi ai spus că va fi arestat de STASI!

— Aşa-i! Dar mă voi duce după el acolo unde se află. Iar

doctorul mă va ajuta. Un trădător este făcut să trădeze, nu-i aşa? Principalul lucru este să o facă în sensul bun al cuvântului....

Samantha rămase stupefiată. Apoi, izbucni în râs.

— Bravo, prinţe! strigă ea. Eşti la înălţimea reputaţiei tale! Cred că te voi ajuta, dar cu condiţia că mă vei invita la o cină bună la *Alexander,* unde vom comanda cotlet de căprioară cu afine. Şi cu tine la desert...

Vocea Samanthei părea extrem de naturală.

*

* *

— Este teribil de şocant, spunea ea încet în receptor. Bărbatul a fost arestat pe loc. Chiar în momentul în care voia să treacă prin „Check-Point Charlie".

Urmă un moment de linişte în care se auzea doar respiraţia doctorului Herren, amplificată de difuzorul cuplat la telefonul din biroul lui Kurt Waldheim. Apoi vocea doctorului izbucni în încăpere.

— Cu siguranţă că a făcut o manevră greşită.

Trebuia să fii extrem de pus în temă ca să poţi sesiza o umbră de teamă. Malko şi Samantha se uitau fix la amplificator ca şi cum de acolo avea să se întrupeze interlocutorul lor.

— Sunteţi sigur de contactele dumneavoastră? întrebă Samantha.

— Absolut sigur.

Vocea era în continuare decisă.

— Există ceva şi mai rău în afacerea asta, făcu Samantha. Agentul american pe care l-aţi întâlnit se află în continuare în Est. Se teme că va fi reperat şi nu îndrăzneşte să se întoarcă. Este absolut necesar să-l ajutaţi. Este un agent foarte bine cotat.

Tăcerea ce urmă păru interminabilă. Doctorul Herren se decidea greu.

— Aţi putea să mergeţi dumneavoastră împreună cu el, spuse în final Herren.

Samantha îl privi pe Malko care dădu afirmativ din cap.

— Da, spuse ea.

— Să se prezinte peste o oră la gara S-Bahn din Friedrichstrasse şi să aştepte acolo în faţa vânzătorului de ziare, cu un *Neue Zeit* în mână. Va veni cineva să-l caute şi să-l ducă în siguranţă.

— Mulţumesc, făcu Samantha.

— Cu multă plăcere, zise doctorul.

Se auzi clicul sec al receptorul pus în furcă.

— Va trebui să ne grăbim, spuse Malko încruntat.

Contesa îl privi cu admiraţie, dar şi un pic intrigată.

— Ai de gând să te duci acolo?

Cu un zâmbet ambiguu, Malko întrebă:

— Unde este cea mai apropiată staţie de S-Bahn?

— La Charlottenburg. Este la un sfert de oră de mers cu maşina.

— Perfect. Nu ne mai rămâne prea mult timp la dispoziţie.

*

* *

Un lung şir de oameni, obosiţi, răbdători şi îngheţaţi, aşteptau taxiurile antideluviene care veneau cu zgârcenie.

La fiecare zece minute, o garnitură de tren făcea să se cutremure marele pod metalic care trecea peste Friedrichstrasse.

Elko Krisantem, îngheţat şi bănuitor, coborî scara ce ducea la nivelul străzii. Aici era punctul de întâlnire al tuturor turcilor ce veneau din Vest ca să-şi întâlnească iubitele. La această oră târzie, cei mai mulţi plecaseră deja. Doar câteva fete singure mai rătăceau prin faţa unor vitrine sărăcăcioase.

Fără vechiul său revolver Astra, Elko se simţea ca despuiat. El se uită în jurul său şi, nevăzând nimic suspect, intră în barul „*Stube*" unde se înghesuia o lume tristă şi adormită.

Malko îi spusese să aştepte timp de o oră înainte de a se întoarce în Vest. Indiferent de ce se întâmpla.

El părăsi localul şi după o scurtă ezitare se îndreptă către poarta ce dădea sub pod. În faţa lui se întindea uriaşul teren viran ce mărginea Friedrichstrasse până departe, în apropiere de Unter Den Linden. În momentul în care vru să se întoarcă, văzu venind două maşini care se opriră brusc în apropiere de el.

O Tatra neagră şi un Wartburg cenuşiu.

Din ele săriră mai mulţi bărbaţi în civil, care se precipitară în sala de aşteptare, îmbrâncindu-l pe turc. Acesta încercă să se facă mic de tot, deşi nimeni nu-l băgă în seamă.

Toţi se îmbulzeau în jurul chioşcului cu ziare. Unul dintre ei se repezi la cei doi poliţişti care supravegheau plecările spre Vest.

Liniştit. Elko se îndreptă spre ghişeul de bilete. Holul era împânzit de poliţie. Doi agenţi pătrunseră în barul „*Stube*".

Malko stătea cu degetul pe butonul soneriei. Deşi nu se auzea nimic, era sigur că funcţionează. Nimeni nu putea rezista la

infinit să audă o sonerie stridentă.

Într-adevăr, în spatele uşii se auziră nişte paşi, apoi vocea doctorului Herren spuse:

— *Was ist das?*

— Sunt eu, făcu Samantha.

Malko îşi ţinea respiraţia. Îi era teamă ca nu cumva bătăile inimii sale să se audă dincolo de uşă.

Apoi, se auzi zgomotul făcut de un zăvor şi uşa se întredeschise.

Malko se repezi cu umărul în ea, deschizând-o cu forţa. Doctorul Gunther Herren era înfăşurat într-un halat albastru. El îl măsură pe Malko cu o surpriză nedisimulată, apoi se dădu înapoi, fără să scoată un cuvânt.

Malko înaintă spre el, cu mâinile vârâte în paltonul de blană. Samantha venea în urma lui.

— Domnule doctor, prietenii dumneavoastră au fost la întâlnire, dar eu, nu.

— Ce... ce vreţi să spuneţi? se bâlbâi doctorul. Ce doriţi de la mine?

Malko izbucni:

— Din cauza dumneavoastră a fost arestat în seara asta. Pe el îl vreau eu.

Doctorul schiţă o încercare de a fugi. Samantha însă ţinti arma către el.

— Nu vă mişcaţi, doctore Herren, spuse contesa cu glasul ei rece ca gheaţa.

Medicul se opri. Nu avea chef să se lupte. Ştiuse dintotdeauna că lucrurile se vor sfârşi astfel. Samantha Adler făcu câţiva paşi înainte. Ochii ei scăpărau ca două bucăţi de silex. Îl privi câteva clipe pe neamţ, apoi clătină din cap spunând:

— Ar fi trebuit să vă mulţumiţi practicând doar acupunctura. Aţi fi trăit ceva mai mult.

— Doctore, va trebui să ne ajutaţi dacă doriţi o mică şansă de supravieţuire.

Doctorul Herren nu răspunse şi nu se clinti. Era un adevărat profesionist.

— Doctore Herren, repetă Malko. Am nevoie de dumneavoastră. Sunt hotărât să negociez viaţa dumneavoastră în schimbul vieţii lui Wolfgang Mann.

*

* *

Generalul Muller îl privea tăcut pe Wolfgang Mann, care stătea aşezat într-un fotoliu din faţa sa, cu mâinile încătuşate la spate. Bătrânul plângea cu mici suspine. În maşina care îl transportase acolo, avusese o adevărată criză de nervi şi fusese nevoie de o injecţie calmantă ca să poată fi interogat.

— Comportaţi-vă ca un bărbat, ce naiba, spuse Muller cu brutalitate. Nu avem de gând să vă torturăm... STASI nu e totuna cu Gestapoul.

Savantul german dădu din capul albit.

— Imbecil! şopti el. Sunteţi un militar imbecil care nu înţelege nimic. Eu aveam nevoie de libertate, iar dumneavoastră nu mă veţi putea împiedica să mă sinucid...

Generalul Muller bătu nervos cu palma în birou. Nu-i plăceau deloc sinuciderile. Îi evocau amintiri urâte.

— Sovieticii vă cer înapoi, zise el. Un colonel GRU mă sună în fiecare zi şi mă întreabă despre dumneavoastră...

Mann tresări fără să vrea.

— Nu vreau să mă întorc acolo! strigă Mann instinctiv.

Generalul făcu un gest aprobator. Deschise un dosar care se afla pe masă în faţa lui.

— Femeia pe care am găsit-o ştrangulată în apartamentul ei este opera dumneavoastră, nu-i aşa? A fost văzută într-o cafenea în compania unui bărbat care avea aceleaşi semnalmente cu dumneavoastră...

Wolfgang începu să tremure. Nu avea vocaţia unui asasin.

Vocea generalului Muller îl calmă, blândă şi încurajatoare.

— Vă înţeleg perfect, făcu el. Aţi fost silit de împrejurări. Oricum, Renata era un element asocial... Dar povestea asta ar putea să vă scoată din ghearele ruşilor. Având în vedere că aţi comis o crimă pe teritoriul DDR trebuie să fiţi judecat înainte de a fi predat ruşilor. Nu au cum să facă nimic contra acestui argument...

Wolfgang Mann îl privi pe bărbatul puternic aşezat în faţa lui. Mărturisind crima, se autocondamna, dar ce ar fi avut de pierdut, chiar dacă intra într-o capcană, într-un coşmar şi mai teribil?

— De ce vreţi să mă ţineţi cu tot dinadinsul în Germania? întrebă el.

Capitolul IX

Pumnul care îl lovi pe Gunther Herren în stomac, îi tăie acestuia răsuflarea.

În timp ce doctorul era deja îndoit de durere, un alt pumn îi stâlci faţa, spărgându-i nasul şi gingiile. Uriaşul ghiul dreptunghiular al lui Rudi îi deschise buza superioară, cu precizia unui brici.

Gunther Herre simţi cum sângele îi curge în şiroaie pe gât. Rudi îi dădu un picior în pântece. Simţi o durere ascuţită ce iradia până în vârful degetelor şi se prăbuşi. Imediat o lovitură de picior îi zdrobi obrazul stâng. Simţi cum îi trosneşte maxilarul, dar nu simţea nici o durere. Cei doi tipi care-l însoţeau pe Rudi îl ridicară în picioare. Unul dintre ei îl apucă de păr şi-i trase capul spre spate. Pumnul lui Rudi lovi cu sete în mărul lui Adam, care păru că se dezumflă brusc, micşorându-şi volumul.

Un alt pumn plasat cu o violenţă şi mai mare îl izbi în ochiul stâng, care era deja închis.

De astă dată, durerea era atroce şi doctorul scoase un urlet. Cei doi gealaţi îi dădură drumul, iar Herren căzu cu capul înainte pe cimentul gol al garajului, în faţa radiatorului maşinii Mercedes 600.

Cimentul mirosea a benzină şi ulei, iar lui îi veni să verse. Valul de mizerie murdări pantalonul din velur albastru al lui Rudi. Tânărul homosexual înjură furios. El îi mai aplică o lovitură de picior în ureche. Cu un scheunat strangulat, medicul se prăvăli pe spate.

Cu ochiul întredeschis îl vedea pe Rudi în picioare înaintea lui, imens şi musculos, legănându-şi piciorul în direcţia pântecelui său.

Gunther Herren închise ochii, înghiţind un val de sânge. Lovitura avea să-i zdrobească complet organele genitale. Asta însemna sfârşitul.

— Aşteaptă! se auzi vocea uscată a Samanthei Adler.

Sprijinită pe o aripă a Mercedesului, ea îl privea pe doctorul Herren cu o expresie impenetrabilă. În ciuda orei matinale, ea era machiată până în vârful unghiilor, coafată şi îmbrăcată cu un elegant compleu din piele neagră.

— Stephan, polonezul, cel pe care l-au lăsat să crape ca un

animal lângă Zid, a fost tot opera ta, nu?

Doctorul nu răspunse. Era grăbit să moară, ca să nu mai îndure atâta suferinţă.

Samantha îi trase un picior în faţă.

— Şi Martin şi Dieter şi cei doi prieteni ai mei care au fost arestaţi la *Cafe Moskow,* erau tot isprava ta. Ai lucrat dintotdeauna pentru ei…

Acestea nu mai era nişte întrebări.

Samanthei i se păru că vede o licărire de ironie printre pleoapele tumefiate. Doctorul Gunther Herren îşi bătuse bine joc de ei… Ruşii şi Serviciul secret din Est aveau în solda lor zeci de agenţi de acest fel, care nu erau descoperiţi decât prea târziu.

Samantha se uită la ceas. Era ora opt şi jumătate. Nu-i mai rămânea prea mult timp ca să-i facă surpriza.

Nehotărât, Rudi şi gorilele lui aşteptau să termine odată cu doctorul.

— Faceţi-l să vorbească, ordonă Samantha. Dar aveţi grijă să nu-l omorâţi. Vreau să aflu unde se află bărbatul pe care l-a trădat. Şi cine este răspunzător pentru el.

Ea păşi peste trupul medicului şi ieşi din garaj. Abia mai avea timp să ia micul dejun înainte de a se întâlni cu Malko.

*

* *

Era un lanţ lung de vreo cincizeci de centimetri, greu şi masiv, ca acelea care împrejmuiesc spaţiile verzi din parcuri. Rudi îl balansa ca în joacă. Rezemat de perete, doctorul Rudi urmărea ca fascinat oscilaţiile enormelor verigi. Cele două gorile se îndepărtaseră. Rudi rânji hidos.

— Ai auzit ce doreşte doamna contesă?

Doctorul Herren nu răspunse.

Cu un elan de măcelar, Rudi lovi năprasnic cu lanţul. Lanţul îl lovi pe doctor sub genunchi, înfăşurându-se în jurul picioarelor. Doctorul scoase un urlet de durere în momentul în care Rudi se chinuia să tragă de lanţ cu toate puterile. Cu picioarele secerate, Herren căzu cu faţa în jos.

Imediat Rudi îşi recuperă lanţul. Izbi cu sete în obrazul deja masacrat al doctorului. Un strigăt inuman se auzi. Nasul victimei nu mai era decât o masă însângerată.

Rudi se aplecă deasupra lui, îl săltă de jos şi-l rezemă de perete. Cu o bucurie perversă, el se uită să vadă ce mai rămăsese din faţa sfâşiată.

— Ai de gând să vorbeşti, sau nu?

În fond, lui puţin îi păsa dacă vorbeşte sau nu. I se părea cu mult mai amuzant să-l măcelărească. Era un fel de defulare pentru toate loviturile de cravaşă primite de la Kurt Waldheim. Se ferea însă să-l ucidă. Brusc, îi veni o idee.

Îşi ridică manşeta pantalonului din catifea şi scoase din cizmă un pumnal cu lamă îngustă, ascuţit ca un brici. Era arma sa favorită în încăierările dintre homosexualii din York Strasse.

El se lăsă pe vine şi tăie cu pumnalul pantalonul lui Herren, de la talie în jos. O dată cu el, tăie şi slipul din pânză.

Cele două gorile priveau fascinate această scenă. Rudi degajă sexul şi testiculele, pe care le luă în căuşul palmei. Cu o mişcare sigură, el înfipse vârful pumnalului în testicolul drept.

— În sănătatea generaţiilor viitoare, făcu el vesel.

Lama pătrunsese vreo jumătate de centimetru. Urletele lui Herren fură înghiţit de zidurile cenuşii de ciment. Garajul se afla în fundul grădinii şi nu se auzea nimic până la vilă. Cu gura deschisă prizonierul începu să verse sânge. Cu abilitate, Rudi retrase cuţitul şi strânse testiculul în pumnul său mare şi roz.

Doctorul Herren simţi că-l arde până în şira spinării. Când Rudi îi puse eterna întrebare, el scutură din cap ca şi cum durerea l-ar fi împiedicat să răspundă.

— Pentru că nu vrei să deschizi gura, am de gând să te aranjez complet, îl ameninţă Rudi.

Ca să unească vorba cu fapta, el apucă iar testiculele doctorului şi puse tăişul lamei pe pielea subţire.

— Haide, Rudi, taie-i c... idiotului ăstuia, făcu unul din cei doi tovarăşi.

Rudi zâmbi încântat. Treaba asta îl făcea să se simtă puternic în ochii celor doi.

— Asta cred că o să fac, zise el.

*

* *

Malko văzu imediat pata întunecată de pe pielea cenuşie a mocasinului Samanthei. Ea îi urmări privirea.

— O, Dumnezeule!

Cu un şerveţel, ea se aplecă şi curăţă pata. Malko avu însă timp să-şi dea seama că era vorba de sânge.

— Ce-ai făcut? întrebă el cu asprime în glas. Ţi-am spus să mă aştepţi.

În ajun, el o lăsase pe Samantha să-l ducă pe doctor la vila lui

Kurt Waldheim. Era dificil să transforme apartamentul său de hotel într-o sală de interogatoriu.

— Voiam să-ţi fac o surpriză, spuse contesa. Nu a vorbit încă.

— Du-mă imediat la el, zise Malko.

Cunoscând-o pe contesa Adler, îşi putea imagina în ce constase discuţia ei cu neamţul.

*

* *

Doctorul Herren urla ca un dement.

Malko nu mai auzise niciodată ceva atât de groaznic. Se uită cu repulsie la omul ce se zvârcolea pe ciment. Era o făptură fără chip omenesc. Sunetele inumane ce ieşeau din gura mutilată erau încă şi mai înspăimântătoare. Malko înregistră scena cu toate detaliile ei: Rudi şi cei doi tovarăşi ai săi, în picioare lângă victima lor, lanţul, pantalonul despicat, tras până la mijlocul pulpelor, dârele însângerate de pe trup.

— Ce i-aţi făcut? întrebă Samantha.

Rudi făcu un semn către o canistră.

— L-am făcut să bea asta…

Malko se apropie. „Asta” era Terebentină… Prinţul se uită cu dezgust la cei trei ticăloşi.

— Ridicaţi-i capul. Altfel se va îneca în propriul său sânge.

Cele două gorile îl ridicară pe doctor de subsuori şi îl rezemară de caroseria Mercedesului.

Malko se forţă să-l privească pe doctor. Toată ura pe care i-o inspirase trădătorul se risipi. Nu mai simţea acum decât sila imensă de a se vedea cufundat în mizeria inumană a meseriei sale.

Bărbatul care-l trădase pe unchiul Manap stătea să moară în faţa sa, iar Wolfgang Mann se afla în Berlinul de Est. Într-o celulă inaccesibilă. Singura şansă de salvare a acestuia era ca fiinţa decăzută din faţa lui să vorbească.

El se apropie.

— Doctor Herren, vreau să fac un târg cu dumneavoastră. Răspundeţi la întrebările mele şi veţi muri repede.

*

* *

Cuvintele lui Malko răzbătură cu greu până la creierul înceţoşat al lui Herren. El se afla în situaţia în care corpul său nu mai putea suporta nici o durere suplimentară. Pieptul şi pântecele îl ardeau cumplit. El înclină capul, în semn de

acceptare.

— Cine l-a arestat pe Wolfgang Mann?

Buzele umflate ale medicului încercară să pronunţe ceva, dar Malko trebui să-şi ascută bine auzul ca să poată înţelege.

— Generalul Heinrich Muller.

— Unde se află acesta?

— La STASI.

Doctorul Herren înghiţi un val de sânge. Apoi începu să geamă. Malko reflectă puţin cu o luciditate disperată. Începu să construiască un plan nebunesc. El se apropie de doctor.

— Doctor Herren, vreau să-mi spuneţi tot ce ştiţi despre generalul Muller. Unde locuieşte, dacă este căsătorit, dacă are o amantă, orice lucru legat de el.

De data asta, Herren nu răspunse. El era încă destul de conştient ca să-şi dea seama de gravitatea acestui fapt.

— Mă auziţi? repetă Malko.

Capul doctorului căzu pe piept, ca şi cum acesta ar fi leşinat.

— Ridicaţi-l în picioare, porunci Malko.

Cele două gorile executară ordinul în grabă. Rudi se apropie, imediat cum îl văzu pe medic în picioare. Cu răutate, el îl lovi cu sete în burtă.

Durerea se propulsă cu viteza luminii în trupul martirizat al agentului est-german, insuportabilă.

Prin pleoapele pe jumătate închise, el văzu rânjetul de pe chipul călăului său şi siluetele lui Malko şi Samantha. Apoi văzu calandrul cromat al Mercedesului. În acea clipă nu îl ţinea nimeni. Cu un avânt neaşteptat, el se aruncă cu capul în maşină, cu toată puterea suferinţei sale. Se auzi un trosnet sec, făcut de cutia craniană. Herren scuipă o bucată de carne însângerată. Era limba pe care şi-o muşcase în impact.

— *Schweinhund!* lătră Rudi.

Un şuvoi de sânge ţâşnea din gura doctorului care se prăbuşise cu ceafa pe lanţ. Tânărul pederast se repezi spre victima sa. Cu ajutorul lanţului el îl sugrumă pe muribund. Acesta muri în câteva secunde.

*

* *

Malko nu reuşea să îndepărteze de pe retină masa sângerândă a aceluia ce fusese odinioară doctorul Herren.

În luptă cu acesta, pierduse partida. Aşezată în faţa sa, contesa îl privea gânditoare şi contrariată.

Lui Malko nu-i mai rămăsese nici un mijloc de a se apropia de Wolfgang Mann.

— Sunt dezolată, zise Samantha. Credeam că va accepta să ne ajute. Acum trebuie să dai uitării totul.

Rudi şi amicii lui se retrăseseră, luând cu ei şi cadavrul. Malko şi Samantha se aflau în fumoar. Malko clătină din cap.

— Nu. Voi merge să-l caut pe Wolfgang Mann. Fie ce-o fi.

Capitolul X

Văpaia focului de lemne se reflecta în lambriurile întunecate, pline cu trofee de vânătoare. Lumânările puse pe fiecare masă răspândeau lumina necesară ca să pună în valoare frumoasele femei din asistenţă. Chelnerii îmbrăcaţi în smochinguri circulau cu abilitate printre mese, gata să îndeplinească orice dorinţă a clienţilor.

Zgomotul înăbuşit al conversaţiilor abia ajungea să domine trosniturile buştenilor ce ardeau în şemineu.

Cu toate astea, Malko era încă obsedat de zgomotul făcut de cartilagiile zdrobite ale doctorului Herren.

El tresări uşor când şeful de sală se înclină în faţa lui, ţinând respectuos un coşuleţ în care se lăfăia o sticlă.

— Corton Charlemagne, 1961, spuse el cu emoţie în glas.

Apoi turnă puţin într-un pahar, iar Malko degustă sub privirile amuzate ale Samanthei. Contesa era îmbrăcată cu o rochie neagră de mătase, extrem de elegantă, ce-i descoperea umărul drept. Erau instalaţi în apropiere de şemineu, într-un colţ rezervat îndrăgostiţilor de lux. *Alexander* era unul dintre cele mai bune restaurante din Berlinul de Vest, un loc calm şi exclusiv, rezervat amatorilor de rafinamente, în genul Alteţei Sale Serenisime, prinţul Malko Linge şi al prea onorabilei contese Samantha Adler…

Cei din jur îi priveau cu invidie. Dacă i-ar fi auzit ce discută, cu siguranţă că ar fi luat-o la fugă îngroziţi. După cele întâmplate în 1945, berlinezii nu mai voiau emoţii puternice…

Samantha îşi înmuie buzele în paharul cu şampanie.

— Ai înnebunit de tot, spuse ea încetişor. De ce nu uiţi toată povestea asta ca să te întorci liniştit la castelul tău. Ai reuşit destule minuni ca să ţi se ierte un eşec… Ce ai tu în comun cu bietul bătrânel?

Malko sorbi puţin din cupa cu Corton Charlemagne înainte ca să răspundă. Băutura îi mângâia cerul gurii.

— Să zicem că este vorba de o cruciadă personală, zise el.

— Nu vei reuşi niciodată, făcu Samantha. Eu care sunt o jucătoare, nu aş paria nici pe două mărci pe tine.

Li se servi muşchiuleţ de căprioară. Era o minunăţie. Cum se îndepărtă chelnerul, Malko întrebă:

— Mă vei ajuta?

Contesa Adler rămase cu furculiţa suspendată în aer.

*

* *

— Asta este o adevărată încăpăţânare, zise Samantha, reprimându-şi enervarea. Nu poţi face nimic. Acum, se ştie cine eşti. Dacă te duci dincolo, nu te vor mai lăsa să pleci…

Malko părea să fi uitat complet de friptura de căprioară.

— Nu cunoşti pe nimeni care ar putea să mă informeze în legătură cu generalul Muller? o întrebă el.

Cu sprâncenele încruntate, Samantha scoase o exclamaţie veselă:

— Rudi, bineînţeles!

— Rudi? făcu stupefiat Malko.

— Unul dintre amanţii lui a fost locotenent în Vopo. Ştiu că acum lucrează în STASI. Precis trebuie să ştie ceva despre generalul Muller.

— Unde putem să-l găsim acum pe Rudi?

— Acum… Ştiu că se duce să racoleze vagabonzi într-un bar care se numeşte *Delirium,* de pe York Strasse. Eu una nu am fost niciodată pe acolo.

— Este următoarea noastră etapă, anunţă Malko.

Ochii lui aurii scânteiau de emoţie. Sorbi cu nesaţ din cupa de şampanie.

Nu ştia ce avea să-i aducă ziua de mâine.

*

* *

O fiinţă asexuată, aflată într-o stare de prostraţie, îşi contempla cu un aer stupid mâna stângă, înfăşurată cu un bandaj însângerat. Aflat sub efectul unui drog, crezuse că vede un şobolan şi izbise cu cuţitul. Tipul asexuat, cu păr lung şi blue-jeans se uită apoi cu stupefacţie la mantoul din blană de panteră al Samanthei.

Când tânăra femeie pătrunse în local, tot vacarmul se opri dintr-o dată. *Delirium* îşi merita numele… În mijlocul urletelor unui juke-box, se vedeau homosexuali, lesbiene cu trăsături aspre şi hippies asexuaţi care dădeau stacanele cu bere pe gât ca să vadă lumea în roz. Malko şi Samantha se uitară în jurul lor cu atenţie. Văzură un culoar care deservea şi alte săli.

— Să mergem să vedem ce e dincolo, propuse Malko.

Următoarele două săli erau goale. În cea de a treia, care

semăna mai degrabă cu un băruleţ, era doar o pereche înlănţuită. Rudi strângea în braţe un adolescent nu mai mare de patrusprezece ani. Când îi văzu, puştanul îşi retrase mâna de sub masă. Ochii lui oblici şi speriaţi cercetară faţa lui Rudi Pe chipul acestuia se putea citi o mare surpriză.

Nu părea deloc jenat. Se sculă de la masă şi se îndreptă către ei. Purta blugi strâns ajustaţi, care îi scoteau în evidenţă organele genitale cu precizia unui mulaj anatomic. Mai avea niţel şi acestea ar fi atins întreaga splendoare…

— Trebuie să stăm puţin de vorbă cu tine, spuse Samantha cu un ton sec.

Puştiul se făcu nevăzut, după ce aruncă o privire plină de regrete la blugii lui Rudi.

Fusese întrerupt un frumos roman de dragoste.

— Am rezolvat tot ce trebuia în legătură cu…, începu Rudi să explice.

— Puţin îmi pasă, i-o reteză cu asprime contesa. N-am venit pentru asta. Herr Waldheim are nevoie de tine.

Pe chipul Samanthei apăru un zâmbet feroce.

— Nu este ce crezi tu. Este vorba de micul tău prieten din Vopo.

— Lothar? îl mai văd din când în când.

— Îmi spuneai că este nebun după tine, zise Samantha.

Rudi se umflă în pene.

— Mă iubeşte mult, zise el cu o falsă modestie.

— Ştii unde locuieşte?

Frumoşii ochi albaştri ai lui Rudi clipiră. Începuse să-i fie frică.

— Da, dar…

— Bine. Trebuie să te duci să-l vezi imediat. Chiar în seara asta dacă poţi.

Contesa îi explică ce dorea de la el. Rudi era pur şi simplu consternat. Începuse să transpire.

— Este foarte periculos, zise el.

Samantha avu un surâs veninos. Mâna ei aristocratică se aşeză pe blugi peste umflătură şi strânse niţel.

— Dacă ne refuzi acest serviciu, vei păţi ce-a păţit doctorul Herren.

— Dar nu este drept, protestă tânărul homosexual. Eu nu, am făcut nimic, dimpotrivă.

— Viaţa nu este dreaptă, zise cu voce gravă contesa. Am nevoie neapărată de aceste informaţii.

— Vă promit că am să fac tot ce pot, spuse Rudi constrâns de împrejurări.

Unghiile Samanthei se înfipseseră în blugi.

— Dacă îţi vine ideea să vorbeşti cu cine nu trebuie, ţi le smulg cu unghiile mele…

Era suficient să-l priveşti pe Rudi ca să vezi că nu ia deloc în deşert vorbele contesei. Tipul înghiţi speriat în sec. Nu mai era deloc mândru de podoaba lui genitală.

Samantha îi dădu drumul şi se ridică în picioare.

— Ne vedem mâine seară. Descurcă-te singur…

Ea îl urmă pe Malko. Ajunseră în preajma S-Bahn-ului dezafectat. Locul acela era sinistru. Cei doi se îndreptară către BMW. Samantha se întoarse către Malko.

— Eşti mulţumit de aliata ta?

Fără să răspundă, el atinse cu vârful degetelor colantul strălucitor, deasupra genunchilor şi începu să urce încetişor pe coapse, ridicând rochia. Femeia se înfioră de plăcere. Ea îi urmărea mâna. Deodată se opri şi spuse cu vocea uşor alterată: – Priveşte în spatele tău.

Malko privi prin oglinda retrovizoare. Un Opel închis la culoare se oprise la câţiva metri în spatele lor.

— Este un om de-al lui Kurt, zise Samantha. În gelozia lui bolnavă, Kurt se poate dezlănţui dacă află că am fost cu tine la hotel.

Cei doi se uitară unul la celălalt. Samantha îl strânse pe Malko de mână. Cu greu se stăpâni acesta să nu o ia în braţe.

— Am o idee, spuse deodată contesa. O idee foarte bună.

Ea îi explică lui Malko… Era riscant, dar amuzant. Când demară, Opelul îi urmări. Samantha avea dreptate.

Fără să se grăbească, el coborî pe Postdamer Strasse, ca să ajungă în Dahlen. Cu mişcări blânde dar precise, Samantha îl masa, zgâriindu-l, strângându-l şi aducându-l pe Malko în pragul orgasmului. BMW-ul depăşi un camion, care se interpusese pentru moment între ei şi urmăritor.

Imediat, Samantha se aplecă, atingând volanul cu cocul ei.

Malko abia avu timp să se bucure de mângâierea arzătoare, când femeia se ridică. Era şi timpul. Opelul depăşise şi el camionul.

— Te doresc, spuse ea cu voce joasă.

Când Malko opri maşina în faţa somptuoasei reşedinţe a lui Kurt Waldheim, Opelul era tot în spatele lor. Luminile din vilă

erau stinse.

— Kurt doarme, zise Samantha. Se duce la culcare foarte devreme când nu dă petreceri. Ea privi cu un aer tandru opera ei.

— Dacă ideea mea nu are succes, vei fi tare nefericit, iubitule.

Sări din BMW şi se îndreptă spre intrare. Malko demară. De astă dată, Opelul nu îl mai urmări. Asta şi dorea.

*

* *

Silueta masivă a Porţii Brandenburgului, se decupa vag în ceaţă, luminată de reflectoarele Zidului. La cinci sute de metri în faţa porţii, se deschidea imensul Bulevard 17 Iunie, care era blocat cu un grilaj metalic. Dincolo de el, era caruselul obişnuit al maşinilor ce circulau pe bulevardul larg de cincizeci de metri. Trotuarele erau pline de prostituate care aşteptau să fie agăţate de vreun automobilist. De fiecare latură a marei artere, grădinile Tiergarden ofereau destule locuri liniştite în care berlinezii se puteau regula după pofta inimi.

Malko micşoră viteza ca să se angajeze în sensul giratoriu de pe Siegessaule, ocoli coloana şi se îndreptă către Poarta Brandenburgului. Ceasul de la bord indica miezul nopţii. Samantha era în întârziere. Deşi nu se despărţiseră decât de trei sferturi de oră, continua încă starea de excitaţie. Rulând încet, el urcă din nou strada, către est. Farurile maşinii luminau picioarele în ciorapi negri, cizmele cu tocuri înalte, pantalonii din piele mulaţi pe trup ca nişte mănuşi.

Deodată văzu silueta elegantă a Samanthei, aşteptând în picioare, la marginea trotuarului. Un automobilist se oprise lângă ea şi încerca să o convingă să urce lângă el. Malko semnaliză cu farurile. Imediat, ea alergă spre el şi urcă la bord, râzând cu poftă.

— Dobitocul acela nu-mi oferea decât o sută de mărci! spuse ea indignată. Ar fi fost bine să accept oferta şi să-l castrez.

Ea se aruncă de gâtul lui Malko, sărutându-l îndelung şi savant. El frână şi o luă în braţe. Observă cu surprindere că Samantha nu avea pe ea decât rochia şi mantoul de panteră.

Contesa se desprinse din îmbrăţişare.

— Nu vreau să rămânem aici. Să mergem lângă grilaj, spuse ea.

— Nu vii cu mine la *Kempinsky?* întrebă Malko decepţionat.

Samantha scutură din cap.

— Nu, este prea periculos.

Malko nu mai insistă. Parcă BMW-ul în mijlocul enormului bulevard, chiar acolo unde se intersecta cu Ebertstrasse. Samantha îl luă de mână şi traversară Ebertstrasse, apoi îl trase după ea de-a lungul grilajului.

— Unde mă duci? întrebă Malko.

— Într-un loc unde nimeni nu va veni să ne caute, răspunse contesa. Ea cercetă grilajul care era dispus în paralel cu bulevardul. Deodată se opri şi împinse o închizătoare metalică. Prin deschizătura creată se putea trece dincolo.

— Haide, îi şopti femeia.

După ce grilajul fu pus la loc, cei doi se găseau în zona *no man's land* dintre Est şi Vest. O cărare ducea între nişte tufe. Cei doi se îndreptară acolo. Înaintară în linişte câteva minute, apoi Samantha se opri.

Cărarea ducea la o esplanadă semicirculară din ciment, a cărei parte rectilinie se termina în Bulevardul 17 Iunie, în porţiunea cuprinsă între Poarta Brandenburgului şi grilaj. Se aflau în faţa marelui monument ridicat în memoria soldaţilor sovietici căzuţi pe câmpul de luptă în cel de al doilea război mondial. Două tancuri T.34, urcate pe socluri de beton, încadrau o stelă masivă.

— Priveşte, şopti Samantha. Tancul din dreapta a intrat primul în Berlin, iar cel din stânga a fost condus de o femeie, de la Moscova şi până la Poarta Brandenburgului.

Malko văzu doi ruşi cu caschete pe cap, stând ca nişte statui, cu puştile în mâini, de o parte şi de alta a stelei. Se aflau la numai treizeci de metri depărtare de ei.

Brusc Samantha îl luă de mână şi îl trase pe ciment. Paşii lor răsunau teribil. Înainte ca Malko să-şi revină din surpriză, ei erau deja pe soclul unuia din cele două tancuri. Samantha se sprijini de el, lipindu-se de Malko. Ruşii care făceau de gardă nu puteau să nu-i vadă.

Samantha îşi înăbuşi râsul.

— Au ordin să nu-şi părăsească postul, zise ea. Mulţi camarazi de-ai lor îşi aduc iubitele în locul acesta... Chiar dacă aş urla ca o pisică, n-ar mişca nici măcar un deget. Ce părere ai de asta?

Înfrigurat, Malko nu realiza şarmul unui asemenea moment. Simţi limba ascuţită Samanthei, strecurându-se cu agilitate între dinţii săi. Bazinul ei începu să se mişte ritmic într-o mişcare ondulatorie. Mantoul din piele se desfăcu şi, prin ţesătura fină a rochiei, Malko simţi căldura trupului ei. El avu impresia că are în

vene plumb topit.

Femeia ardea toată şi aştepta deschisă ca o carte. Cei doi ruşi se aflau acum la mii de ani lumină.

Era atât de tensionat încât simţi că i se face rău. Degetele fine şi aristocratice ale contesei se mişcau pe trupul lui, exasperându-l.

— Vino, şopti ea.

Ea se sprijini de beton, cu pântecele oferit, înălţată în vârfurile picioarelor, cu braţele petrecute în jurul gâtului lui Malko ca să-şi menţină echilibrul.

El o posedă dintr-un singur elan. În pofida vremii reci, amândoi erau scăldaţi în sudoare. Era ceva nebunesc şi minunat totodată.

Apoi Samantha îşi îndoi picioarele, ca să poată fi penetrată cât mai în profunzime. În ciuda poziţiei neconfortabile, ea gâfâia de plăcere, cu gura lipită de gâtul lui Malko. Ea, o femeie atât de sofisticată şi de mondenă, părea să simtă o plăcere fabuloasă în a se lăsa luată astfel, în picioare, în bătaia vântului.

Malko o prinse de şolduri şi o atrase şi mai mult spre el. Simţea fiori de plăcere străbătându-i trupul. Senzaţia era irezistibilă şi fabuloasă. Ca şi cum ar fi făcut amor pentru prima dată în viaţa lui.

Ajunse la orgasm mai repede decât ar fi dorit. Picioarele Samanthei încercau să se desfacă şi mai tare, într-un spasm necontrolat. Unghiile ei i se înfipseră în spate. Timp de câteva secunde, ei rămaseră imobili, cu tâmplele zvâcnind puternic, inconştienţi de tot ce-i înconjura.

Samantha îşi mai ondula încă splendidele ei coapse în formă de amforă grecească, străpunsă şi fericită, abia atingând pământul cu picioarele. Ea ridică privirea spre Malko.

— Acum douăzeci şi cinci de ani am fost violată aici de tot echipajul unui tanc rusesc. Nu am visat niciodată că îmi voi lua revanşa într-un mod atât de minunat.

Ea se degajă, cu o mişcare suplă, ajutându-l şi pe Malko să recapete o înfăţişare cât mai decentă, apoi se întoarse către stelă. Cele două santinele nu se mişcaseră din locul lor.

Malko, o apucă de mână şi cei doi se făcură nevăzuţi în noapte.

*

* *

Philip Corn părea că are pe el o cămaşă cu guler prea strâmt. Pe măsură ce Malko îi dezvolta planul său, el se colora ca o

vânătă. După ce Malko termină, rămase un timp tăcut, apoi explodă.

— Dar este o adevărată dementă!

Malko zâmbi placid, cu ochii fixaţi pe imensa hartă a Berlinului.

— Nu văd alt mijloc de a-l recupera pe unchiul Manap, zise el.

Philip Corn căpătă o nuanţă violacee.

— V-am mai spus că nemţii din Vest nu doresc să tulbure apele şi nici un fel de scandal…

Americanul se uita la el ca la un scorpion periculos.

— Nu aveţi nici o şansă de reuşită.

— Asta este treaba mea, zise Malko pe un ton distant. Cel puţin voi şti că am făcut tot imposibilul ca să-l salvez.

Philip Corn se şi vedea convocat de către ministrul Afacerilor Externe din Bundes Republik.

— Vă imaginaţi consecinţele acţiunii dumneavoastră? făcu el cu un ton tragic.

— Da. Îmi imaginez. Dacă declanşăm cel de al treilea război mondial, avem şansa să rămânem în manualele de istorie… Merită oboseala, nu?

Philip Corn prefera însă să-şi vadă numele pe o listă de avansare decât într-o carte de istorie.

— Eu mă opun în mod absolut planului dumneavoastră, zise el cu toată hotărârea de care era capabil.

— Am să ţin cont de treaba asta, făcu Malko ridicându-se.

— Unde plecaţi? îl întrebă Corn.

— Să fac primul pas.

El închise uşa şi coborî scara cu sufletul împăcat. Se simţea capabil de cruzime, de violenţă, de îndrăzneală, la limita nebuniei. Cu o amărăciune amestecată cu un orgoliu nemărturisit, el realiză că viaţa îl transformase într-un kamikadze al CIA. El, o Alteţă Serenisimă care nu aspirase decât să ducă o existenţă mondenă pe domeniile sale.

*

* *

Inimioara din pânză roşie cu buline, cusută pe fesa stângă a blugilor lui Rudi, se detaşa net în penumbră. Înghesuit între Malko şi Samantha Adler, tânărul homosexual nu prea se simţea în largul său.

Locul era de-a dreptul sinistru. Zidul tăia net Minkgrafenstrasse, o stradă plină cu terenuri virane. Se aflau

doar la câteva sute de metri de „Check-Point Charlie”. Malko oprise BMW-ul chiar lângă zid.

— Eşti sigur că va veni amicul tău? îl întrebă Samantha în şoaptă.

Rudi îşi înghiţi saliva.

— Mi-a promis că vine.

Cei doi îl căutaseră pe Rudi la *Delirium.* Homosexualul fusese în Est, dar prietenul său nu putuse să-i furnizeze prea multe informaţii. Tot ce ştia era că generalul are o iubită, o „locotenentă” din Vopo. Însă îi promisese că le va da numele şi adresa acesteia. Asta aşteptau ei acum.

Deodată se auzi un fluierat imperceptibil. Un obiect alb zbură peste Zid şi căzu la picioarele Samanthei.

Malko îl ridică de jos. Era o piatră pe care era înfăşurată o bucată de hârtie mototolită. El o desfăcu şi citi cele câteva cuvinte scrise cu caractere de tipar:

Heidi WATCHER – 35 Hessichestrasse, 3, stânga.

Lui Malko îi veni să chiuie de bucurie. Avea acum numele şi adresa amantei generalului Muller, şeful STASI, bărbatul cel mai puternic din Berlinul de Est. Era prima piatră a edificiului său.

Rudi se muta nervos de pe un picior pe celălalt. Chipul său frumos era şi mai pleoştit.

— Pot să plec acum?

Samantha se uită la Malko, apoi spuse:

— Du-te, dar adu-ţi aminte de ce am vorbit.

Rudi o întinse fără să mai aştepte să i se spună de două ori. Inimioara roşie cu buline albe dispăru în întuneric.

— Cred că putem avea încredere în el, făcu Samantha. Îi este foarte frică…

Ştia ea ce spune. Era mai crudă decât un bărbat. Malko privi zidul de beton cu un aer visător.

— Ştii, trebuie să vezi Zidul ca să înţelegi ce este cu adevărat, spuse Samantha. Nu aş dori să se adauge o cruce cu numele tău la nesfârşitul şir de cruci plantate la poalele lui…

Malko nu răspunse.

Capitolul XI

Uriaşul autobuz opri la zece metri de o poartă dublă, în faţa căreia stătea Ertegul Denizli. Din autobuz coborâră mai multe persoane, printre care şi o fată îmbrăcată în uniformă cenuşie, care plecă repede. Când trecu prin faţa turcului, el îi văzu părul blond de sub caschetă şi picioarele fine. Pe umeri sclipeau galoanele verzi ale apartenenţei la Volks Polizei.

Poliţista parcurse câţiva metri şi apoi intră într-o casă veche a cărei faţadă avea încă urmele obuzelor. Era la numărul 35, pe Hessichestrasse.

Ertegul Denizli mormăi satisfăcut: nu putea fi decât Heidi Wachter, amanta generalului Heinrich Muller. El aşteptă ca să se aprindă lumina la o fereastră de la etajul trei, iar apoi plecă grăbit. Nu voia să zăbovească prea mult. Cea de a doua parte a informaţiei trebuia să fie verificată de Elko Krisantem care nu trebuia să întârzie. Ca măsură de precauţie, cei doi turci stabiliseră ca să nu se întâlnească.

*

* *

Grete, prietena lui Denizli, izbucni în râs. Mâna groasă şi lacomă a turcului îi palpa pe sub masă coapsele ei durdulii. Cu toate astea, turcul nu scăpa uşa din ochi. Era ora nouă, iar Krisantem ar fi trebuit să fie deja acolo. Abia reuşise să găsească o masă în această tavernă din Alexander Platz, restaurată după modelul vechi. Era plină până la refuz. La fiecare masă se înghesuiau şase, şapte persoane care nici nu se cunoşteau între ele.

— Nu mergem acasă? propuse Grete.

Mângâierile amantului ei începuseră să-şi facă efectul.

— Să mai stăm puţin, făcu evaziv Denizli. O chelneriţă, cu un bust extraordinar pe care ţipa un pulover din lână neagră, dar cu chipul colţuros şi aspru, avansă în mijlocul sălii împingând o flaşnetă micuţă, pe roţi.

Ea întoarse manivela timp de un minut, apoi localul se umplu de acordurile nostalgice ale unei melodii vechi. Conform regulamentului, *gasthaus* trebuia să aibă muzică. Aşadar, avea.

Ertegul Denizli tresări. Silueta înaltă a lui Krisantem apăruse în cadrul uşii. Era verde la faţă din cauza frigului.

Turcul veni la masa lui şi se lăsă să cadă pe bancheta de lemn. Grete îi făcu loc în silă. Nu-i plăcea de Krisantem.

— Tipul se află acolo, spuse Elko în limba turcă. A venit cu o maşină mare şi neagră, care a plecat repede de acolo. Fusese însoţit de doi agenţi.

— Cum ai reuşit să-l recunoşti?

Krisantem spuse zâmbind:

— După uniformă.

Grete, furioasă, îl ciupi pe Denizli de picior.

— Nu mai terminaţi odată să vorbiţi în limba asta de sălbatici? Cât despre tipa cu flaşneta, aş fi tare curioasă să-i văd sânii ăia ascunşi de sutien…

Vorbise atât de tare, încât chelneriţa cu sâni opulenţi întoarse capul spre ei, cu un dispreţ imens.

Denizli izbucni într-un râs zgomotos.

— Plecăm acuşi, *lieber,* plecăm acuşi.

Existau toate premizele ca generalul Muller să petreacă toată noaptea la drăguţa lui, mai ales pentru că maşina nu îl aşteptase. Era pentru a patra zi consecutiv. Părea că este un obicei.

*

* *

Farmacia unde Malko venise să se întâlnească cu Denizli mirosea a iaurt acrit. Parcă ar fi fost la Istanbul, nu la Berlin.

— Denizli, am nevoie de un expert în explozive.

Turcul îşi duse mâna mare la fruntea lucioasă de grăsime. Nu părea prea mirat. Turcii erau obişnuiţi cu viaţa clandestină. Nu-i mai surprindea nimic.

Brusc turcul se lumină la faţă. Se scotoci prin buzunar, scoase o cheie mare pe care i-o întinse lui Malko.

— Pe cheie este trecută o adresă, zise el. Întrebaţi acolo de Bunny. El este tipul de care aveţi nevoie…

Malko vârî cheia în buzunar. Acum când ştia că generalul Muller o vizita cu regularitate pe amanta sa, trebuia să acţioneze rapid.

*

* *

Pe cheie era gravată o inscripţie: *Speak easy Club, Kurfurstendam 134.*

Malko acceleră şi se îndreptă către partea de sus a străzii Ku’dam, unde se afla zona rău famată. O sută de metri mai

departe, el opri în faţa unei porţi metalice vopsite în negru. Ajunsese la *Speak easy.* Când vârî cheia în broască, un mecanism electric o deschise imediat.

Vacarmul ce domnea înăuntru îţi spărgea urechile. Acordurile muzicii pop aveau parcă milioane de decibeli. Lumina unui stroboscop clipea vertiginos şi ameţitor. Cu greu reuşi Malko să-şi dea seama că se află într-o grotă căptuşită cu catifea neagră, în care se agitau demente vreo douăzeci de perechi. Deodată, o namilă îi bară calea. Era un negru îmbrăcat cu un bluzon cu ecusonul US Army, a cărui mânecă stângă flutura goală.

Tipul era ciung. El măsură haina de blană a lui Malko cu un aer bănuitor.

— Nu vă cunosc, zise el într-o germană stâlcită. Faceţi parte dintre membrii clubului?

— Am venit să-l caut pe un anume Bunny, zise Malko.

— Eu sunt.

Malko privi bărbatul cât un munte.

— Sunt un prieten de-al lui Ertegul Denizli, preciză el. Treaba asta vă spune ceva?

Negrul începu să râdă.

— Sigur că-mi spune. Ce mai face?

— Munceşte, spuse Malko serios. M-a trimis la dumneavoastră.

Chipul negrului se lumină.

— Aveţi nevoie de „haş” sau de o drăguţă?

Malko făcu din cap semn că nu.

Din fericire, vacarmul le acoperea vorbele.

— Am nevoie de un expert în explozibile, zise el.

În local îşi făcu apariţia un grup de tineri. Bunny îl conduse pe Malko către interiorul localului.

— Luaţi loc pe canapeaua asta neagră. Vin şi eu imediat.

El se duse şi se instală într-un ciudat fotoliu suplu care parcă-l înghiţea. Tinerii dansau sau flirtau în scaunele extrem de joase. În aer plutea un miros greu de haşiş. Doi pederaşti tineri care stăteau la bar îl priveau insistent pe Malko. O fată care nu părea să fi împlinit şaisprezece ani, brunetă şi cu colanţi ce ţipau pe ea, i se aruncă în braţe.

— Îmi faci cinste cu un whisky?

Fără să mai aştepte răspunsul lui Malko, ea îi făcu semn chelneriţei ridicând în sus două degete. Peste treizeci de secunde, aceasta le aduse două pahare cu J&B, pentru suma de zece mărci.

Bruneta cu colanţi albi îşi turnă repede pe gât porţia de alcool, apoi întrebă:

— Vrei să mergem sus? Am putea fuma…

Ei urcară scara ce ducea într-un fel de galerie întunecoasă. Se vedeau numai luminiţele unui joc de biliard electric. Undeva, într-un ungher, un tânăr cu plete lungi era degustat de o fată din Moabit.

Însoţitoarea lui Malko se uită la ei cu o expresie lipsită de ambiguitate.

— Ai zece mărci?

Malko se hotărî să nu meargă mai departe.

*

* *

— Târfe de la sat, târfe de oraş, târfe profesioniste, făcu Bunny. Tinerele astea sunt ţăcănite la cap. Vin aici în fiecare seară ca să se reguleze şi să fumeze iarbă. Cum nu au nici o para chioară, ar face şi pe naiba-n patru pentru un bănuţ. Nu de mult o fată s-a regulat cu cinci tipi pentru douăzeci de mărci!

El dădu peste cap păhărelul cu J&B şi clătină din cap.

— De ce lucraţi aici? îl întrebă Malko.

Bunny ridică din umeri.

— *Man,* am făcut o tâmpenie! M-am însurat cu o nemţoaică şi am cu ea doi copii. Eu sunt din Arkansas şi am crezut că pentru un negru viaţa va fi mai uşoară aici, la Berlin!

El se izbi cu palma pe coapsă.

— Dar este şi mai grea! Nemţăloii nu-i pot suferii pe negri. Câştig doar atât cât să nu crăpăm de foame. Am o cămăruţă în Neue Koln de care s-ar ruşina chiar şi bătrâna mea mamă… Iar acum sunt obligat să trăiesc în oraşul ăsta împuţit… Aş vrea să mă pot întoarce în Arkansas cu nevasta şi copiii, dar mi-ar trebui cinci mii de dolari pentru drum şi strictul necesar ca să mă instalez omeneşte acolo…

Malko profită de ocazie.

— Eu aş putea să vă ajut să câştigaţi aceşti cinci mii de dolari.

Bunny îl măsură, neîncrezător.

— Păi, ce aţi vrea să fac pentru o sumă aşa de mare? Dacă-mi pun sticleţii în spate, cum mai pot pleca liniştit?

— Vă pricepeţi bine la explozivi? îl întrebă Malko.

Bunny dădu aprobator din cap.

— Păi am făcut doi ani la unitatea de geniu, în Vietnam, unde mi-am pierdut un braţ. Unii şi-au pierdut şi capul…

— Aş vrea să vă propun ceva, zise Malko.

Uriaşul zâmbi cu tristeţe.

Malko ezită. Nu avea însă timp de subtilităţi. El îi explică negrului ce aştepta de la el. Cu toate detaliile tehnice. Când termină ce avu de spus, negrul bătea nervos cu degetele în masă.

— În privinţa explozivului, ce cereţi este uşor. Dar va trebui să ies de acolo şi asta nu va fi deloc uşor.

— Ştiu, zise Malko. Vă interesează propunerea mea?

Negrul plescăi din limbă.

— Doi ani din viaţă, m-am riscat gâtul pentru şaizeci de dolari pe săptămână... Acum, dacă pot să plec din Berlin... Pentru când vă trebuie?

— Cât mai curând posibil, zise Malko. Şi încă ceva: când treceţi în Est în uniformă, nu vă controlează nici pe dumneavoastră şi nici maşina?

— Exact.

— Atunci aveţi nevoie de o maşină şi de acte militare.

— Asta nu-i o problemă. Am prieteni care pot să-mi procure ce vreau.

Muzica continua, neîntrerupt, iar Malko simţea că i se risipesc creierii. Abia aştepta să părăsească localul. Negrul îl fixă cu un aer intrigat.

— Spuneţi-mi, de ce faceţi toate astea? Nu sunteţi american?

Malko zâmbi cu răceală.

— Ertegul Denizli ştie ce sunt eu. Avem prieteni comuni.

Cei doi se despărţiră fără să-şi dea mâna. Malko ieşi în aerul rece al străzii. Se urcă în maşină şi se îndreptă fără să se grăbească spre *Kempinsky.*

Simţea un soi de exaltare. Nu-i mai rămâneau decât câteva elemente de reunit pentru ca planul său să se definitiveze. Contesa Adler juca un rol în reuşita lui.

În faţa hotelului *Kempinsky,* o târfă melancolică îşi dădea în petec. Berlinul de Vest era din ce în ce mai decăzut. Înainte să adoarmă, Malko bău o jumătate de sticlă de Vichy, ca să-şi spele stomacul şi creierul.

*

* *

— Cunosc un băiat care are multe merite, oftă popa Hirscher. Ar putea să facă afacerea asta. Îl cheamă Pavel Zec.

Samantha îl privi pe preot cu un aer bănuitor.

— Putem avea încredere în el?

Preotul lui Kurt Waldheim aprobă din cap.

— Ştiu că îi urăşte pe comunişti. Doar este croat... A avut deja necazuri cu autorităţile din cauza asta. El a aruncat grenade în grădina Ambasadei Iugoslaviei, la Bonn.

— Şi ce face el acum? întrebă Malko.

Popa Hirscher păru tulburat.

— S-a căsătorit cu o florăreasă. Au un mic magazin pe Hardenbergstrasse... La numărul 59, cred. Puteţi să-i spuneţi că veniţi din partea mea.

Din buzunarul popii se auzi un bâzâit înăbuşit. El băgă mâna în buzunar şi zgomotul se opri.

— Vă rog să mă scuzaţi, sunt chemat de Her Walden.

Excentricul miliardar probabil că-şi pierduse vocea...

— Poţi să pleci, zise Samantha. Am auzit deja de acest Pavel Este exact genul de om de care avem nevoie.

Ea îl conduse pe Malko până la ieşire, lipindu-se de el o fracţiune de secundă.

— Regret că nu pot să te ajut mai mult, adăugă ea.

Malko se gândi că, cel puţin de astă dată, contesa Adler se comporta cu o gentileţe ireproşabilă faţă de el... Celelalte două întâlniri anterioare se sfârşiseră prost...

*

* *

Micuţa florărie se afla chiar în faţă la Zoo Bahnhof. Un bărbat în cămaşă aranja un buchet de trandafiri.

— Dumneavoastră sunteţi Pavel Zec? întrebă Malko. Tipul puse jos florile. Avea umeri laţi, ochi de un albastru foarte deschis şi un nas impozant. Spatele niţel adus şi braţele lungi îl făceau să semene cu o maimuţă.

— Eu sunt. Spuse el cu o voce groasă şi melodioasă.

Zec îl privi pe Malko cu simpatie.

— Prietenii părintelui Hirscher sunt şi ai mei, zise el simplu. Cu ce vă pot fi de folos?

Malko ezită. Nu avea la dispoziţie decât câteva ceasuri ca să-şi recruteze oamenii de care avea nevoie. Nici nu se putea pune problema să facă o anchetă serioasă asupra acestora.

— Putem vorbi aici?

Pavel Zec încruntă sprâncenele.

— De ce nu?

— Ce doresc eu să vă cer este mai special, explică Malko.

Îi spuse despre ce este vorba şi ce aşteaptă de la el. Pavel nu îl întrerupse nici măcar o dată. Părea dus pe gânduri.

— Este foarte bine ce vreţi să faceţi, zise el într-un sfârşit. Dacă o veţi face în realitate.

— Cum adică, în realitate? Bărbatul zâmbi trist.

— M-au vizitat deja destui provocatori, agenţi plătiţi de comunişti… Germanii de aici ne tolerează, dar nimic mai mult.

La prima greşeală, riscăm să fim expulzaţi.

— În acest caz, poate că ar fi mai bine să nu riscaţi. Fostul preot dădu încet din cap.

— În după-masa asta am de gând să-i fac o vizită părintelui Hirscher. Dacă mă asigură că pot avea încredere în dumneavoastră, voi participa la acţiunea propusă.

Bărbatul-maimuţă îl privi pe Malko cu ochii lui blânzi. Malko zâmbi.

— Nici măcar nu m-aţi întrebat ce aveţi de câştigat…

O licărire de furie apăru în ochii albaştri.

— Eu nu sunt un mercenar, zise el cu o voce pătrunzătoare. Numai Dumnezeu mă poate răsplăti pe mine.

*

* *

Malko bău o gură de cafeaua tare ce ar fi putut scula şi un mort din groapă. Elko Krisantem discuta cu însufleţire cu Denizli, omul cu pălărie albă. Cum cei doi foloseau dialectul din Anatolia, Malko nu prea înţelegea mare lucru. De răspunsul turcului depindea tot proiectul său. Dacă acesta refuza, nu i-ar mai fi rămas decât o şansă extrem de mică de a-l realiza. Iar Denizli nu avea un aer prea entuziasmat.

Malko îi dădea dreptate: orice om cu scaun la cap ar fi refuzat să intre într-o aventură unde existau toate premizele ca să-şi lase pielea. Sau să se aleagă cu douăzeci de ani la mititica…

Elko Krisantem tăcu. Denizli se gândea, răsucind în mâinile groase pălăria sa albă. Deodată se întoarse către Malko.

— Primesc, făcu el, dar vreau pentru asta cincizeci de mii de mărci. Vreau să mă întorc acasă. La Berlin este mult prea frig şi nici oamenii nu sunt simpatici.

Malko simţi nevoia să-l avertizeze.

— Să ştiţi că dacă daţi de vreun bucluc, nimeni nu vă va sări în ajutor.

— Ştiu.

— Am nevoie de arme, mai spuse Malko. Puteţi să le treceţi în

Est?

Pe chipul turcului apăru o expresie ghiduşă.

— Păi de ce să le trecem? Nu mai bine ar fi să le cumpărăm chiar de acolo? În primul rând sunt cu mult mai ieftine.

Turcul îi mărturisi lui Malko unul dintre motivele frecventelor lui deplasări în Est. În DDR se fabricau excelente arme de vânătoare. Cumpărate la negru, sfidau orice concurenţă…

— Bine, spuse Malko. Dar mai vreau ceva. Bernauer Strasse este plină de turci, nu-i aşa? Trebuie găsit cineva care să ne poată pune un apartament la dispoziţie, între Ruppiner Strasse şi Walgaster Strasse. Undeva la ultimul sau penultimul etaj.

Ertegul Denizli făcu un gest de acceptare. Era simplu… Malko îi strânse mâna şi ieşi din prăvălia turcului. Mai avea încă multe de făcut. Se gândi la ce mutră va face Philip Corn dacă ar vedea cu cine are el de gând să scoată din foc castanele CIA-ului: cu un negru ciung, un preot răspopit şi un turc…

Capitolul XII

Wolfgang Mann ridică privirea către lumina ce se filtra prin gura de aerisire. Toate celulele din STASI dădeau către o curte interioară. În multe dintre ele se luau interogatorii. În fiecare dimineaţă, Mann era trezit de urlete şi gemete.

O dată auzise chiar şi îngrozitoare lovituri de cizmă. Când fusese dus în biroul generalului Muller, văzuse printre gratiile unor uşi chipurile pline de vânătăi ale celor închişi acolo. Mai toţi erau tineri. Erau raşi în cap imediat cum puneau piciorul în lumea sinistră din STASI.

El unul avusese noroc. Nu fusese deloc torturat. De două ori fusese dus la generalul Muller care i se adresase cu o anumită consideraţie, dându-i să înţeleagă că ar avea mai mult de câştigat dacă ar rămâne în Germania... Wolfgang Mann nu înţelegea prea bine poziţia adversarului său. Ce urmărea de fapt şeful serviciului STASI?

Bătrânul se aşează pe patul îngust cu capul în mâini. După ce oamenii în uniforme cenuşii se năpustiseră asupra sa la „Check-Point Charlie", trăise ca într-un coşmar. Încă îi mai răsuna în urechi glasul acelui bărbat blond care îl asigurase că totul se va petrece cu bine.

Mann tresări: uşa celulei se deschise. Gardianul îi spuse cu o voce bolovănoasă:

— Sunteţi aşteptat la Herr General Muller!

Faptul că în atâtea zile de detenţie încă nu fusese torturat era dovada că era socotit un personaj important care trebuia menajat. În universul comunist însă nu se putea şti niciodată.

Wolfgang Mann se ridică şi părăsi celula. Simţea o bucurie inefabilă când străbătu culoarele cu ziduri acoperite cu faianţă albă. Gardianul îl împinse într-un lift cu pereţii mânjiţi cu pete de sânge. La etajul al treilea, alţi doi gardieni îl conduseră până la biroul numărul unu.

Generalul aştepta fumând cu nervozitate o ţigară. El îi făcu semn lui Mann să ia loc.

— Veţi fi transferat la Bautzen, anunţă el dintr-o dată. Altfel ruşii vă vor duce în Uniunea Sovietică şi nu veţi mai putea pune niciodată piciorul aici.

Wolfgang Mann se sculă atât de brusc în picioare încât

generalul se dădu înapoi.

— Nu vreau să mă întorc în Rusia, ţipă el. Mai bine mor…

Generalul făcu un gest de liniştire.

— V-am spus deja că în ciuda conduitei dumneavoastră antisociale, aveţi toată simpatia mea… Vă promit că vă voi scăpa din mâinile ruşilor, dar cu condiţia să-mi dezvăluiţi anumite lucruri.

Wolfgang Mann deveni rigid. Treaba asta mirosea a capcană.

— Nu am nimic de spus, căci nu ştiu nimic, făcu el. Ocupam un post lipsit de importanţă acolo…

Interlocutorul lui lovi furios cu palma în masă.

— Minţiţi! Aţi fost director adjunct al programului de cercetare asupra ICBM. Chiar dacă ruşii nu vă aveau la suflet, erau obligaţi să vă pună la curent cu multe lucruri. Cum văd că nu doriţi să cooperaţi, întoarceţi-vă în celulă.

El apăsă un buton aflat pe birou şi santinela apăru imediat, îl luă de braţ pe Mann şi-l scoase din încăpere. Bătrânul neamţ se lăsă purtat spre celula sa. După ce se trânti pe pat, începu să reflecteze. Chipul colţuros al generalului Muller dansa prin faţa ochilor. Încetul cu încetul, începuse să-şi dea seama că şeful STASI îl minte. Aşa zisul transfer la Bautzen era o şmecherie ca să-l trimită apoi în Rusia. La urma urmelor, generalul nu avea nici un interes ca să-l ajute. Îi veniră în minte chipurile severe ale ofiţerilor ruşi cu care fusese nevoit să lucreze timp de douăzeci de ani. Îşi aminti de interminabilele şedinţe de îndoctrinare, urmate de chefurile cu votcă. El ridică o privire de nebun la uşa cu bare de fier a celulei sale.

Se sculă de pe pat şi, cu toate puterile sale, se repezi cu capul în ea.

Şocul izbiturii făcu să se cutremure uşa masivă.

*

* *

Cu ochii larg deschişi în întuneric, Malko îşi refăcea în minte planul de luptă pentru a nu-ştiu-câta oară. Era îngrozitor să se gândească la faptul că de reuşita acestuia depindea viaţa atâtor oameni pe care nu-i văzuse practic decât o singură dată…

Dacă totul s-ar fi petrecut fără nici un incident neprevăzut, totul avea să se termine în douăzeci şi patru de ore. Wolfgang Mann, el şi echipa sa aveau să se afle dincolo de Zid, la adăpost. Apoi va putea să-şi petreacă liniştit şi bine plătit Crăciunul în castelul de la Liezen.

Dacă nu, prefera să nu se gândească...

Brusc îşi aminti de Rudi. Spera ca „iubitul" lui din Est să nu-şi pună prea multe întrebări. Soneria telefonului îl făcu să tresară. Ridică receptorul şi vocea indiferentă a telefonistei de la *Kempinsky* anunţă:

— Alteţa Sa a cerut să fie sculat la ora opt.

El mulţumi şi se gândi să mai rămână niţel în pat. Poate că era ultima oară când mai putea să se bucure de un pat adevărat.

*

* *

Un mic teanc de grenade se afla pe masa veche, alături de o bucată de brânză şi de o legătură mare de praz. Krisantem luă repede grenadele de acolo.

— Totul se va petrece cu bine, Alteţa Voastră, făcu el. Într-un colţ al încăperii, Pavel Zec încerca să nu aibă prea mult de-a face cu necredincioşii musulmani. Acolo se mai aflau şi alţi turci. Erau prietenii lui Ertegul Denizli care aveau să participe şi ei la operaţiunea de salvare a lui Manap. Singura lor supărare era că în curând aveau să se despartă de nurlia Astrid, care urma să se întoarcă la plăcuta ei meserie de frizeriţă.

Malko luă de pe masă un aparat mic de radio şi i-l întinse lui Krisantem.

— Mâine dimineaţă la ora zece, totul trebuie să fie gata. Elko puse aparatul în buzunar, mândru că viaţa stăpânului său era acum între mâinile sale.

Malko ieşi din băcănie. Era ora cinci seara şi se lăsase deja întunericul. El respiră cu voluptate aerul rece şi umed al străzii. „Kleine Ankara" părea pustie şi abandonată. El se urcă la volanul BMW-ului. Îi trebuiau treizeci de minute să ajungă la „Check-Point Charlie" mergând de-a lungul Zidului. Autorităţile din Vest tocmai cumpăraseră cu bani greu opt hectare de la comunişti ca să rectifice traseul Zidului. Berlinul de Est însă nu ar fi putut fi cumpărat cu tot aurul din lume.

Ceva mai departe, el trecu pe lângă masa inutilă şi sinistră a fostului Reichstag, ce se înălţa închisă şi sumbră la câţiva paşi de Zid.

*

* *

Farurile unei maşini ce mergea în spatele BMW-ului sclipiră în oglinda retrovizoare. Maşinal, Malko trecu pe banda din dreapta, dar maşina nu îl depăşi.

Un nou semnal luminos lumină interiorul BMW-ului. York Strasse era destul de largă pentru o depăşire… Malko se crispă. Cu o frână bruscă, el opri maşina la marginea bordurii, în urma sa era un Mercedes 350 care se opri chiar în spatele lui. Portiera acestuia se deschise şi apăru o siluetă graţioasă. Malko se linişti: era contesa Samantha Adler.

— Ce cauţi tu aici? o întrebă el surprins de-a binelea.

— Nu am decât un singur drum ca să pot ajunge pe Friedrichstrasse. Eram sigură că vei trece pe aici.

— De ce voiai să mă vezi?

De sub mantoul din piele cafenie, se vedeau un pantalon gri şi o bluză din piele de antilopă. Contesa îl atinse cu degetele ei impecabil manicurate.

— Te rog să renunţi.

Malko avu impresia că primeşte o lovitură în plex.

— Ştii ceva?

Samantha dădu din cap că nu.

— Nu. Dar mi-e frică. Am un presentiment. Este un risc prea mare. Nu sunt foarte sigură de Rudi. Dacă a vorbit? Ei ştiu cine eşti. Cum vor afla că eşti acolo, vor face tot ce le stă în putinţă ca să pună mâna pe tine. Dacă vor reuşi acest lucru, nu te vor mai lăsa niciodată să scapi. Prea le-ai făcut multe necazuri. Şi nimeni nu va veni să te scape…

Vorbea cu o voce gravă, îngrijorată, aproape fără să-şi mişte buzele şi fără să ia ochii de la el. Oricine i-ar fi putut lua drept doi îndrăgostiţi.

— Nici chiar tu? întrebă Malko mai mişcat decât o arăta.

Samantha clătină din cap.

— Nici chiar eu. Mi-ar fi teamă. Sunt la fel ca tine. Am riscat întotdeauna enorm. Am impresia însă că norocul nu va mai fi mult de partea mea.

— Sunt obligat să mă duc, spuse Malko. Tu nu l-ai văzut pe unchiul Manap plângând… I-am dat cuvântul meu.

Samantha înălţă din umeri.

— Prinţişor prostuţ… Când vei fi mort, nimănui nu-i va mai păsa de cuvântul tău.

Malko se apropie şi o sărută pe tâmplă.

— Mulţumesc. Acum trebuie să plec. Sunt deja în întârziere.

Samantha rămase imobilă o fracţiune de secundă, apoi deschise portiera maşinii. Malko o văzu cum se urcă în Mercedes, auzi zgomotul furios al motorului, iar bolidul se făcu nevăzut. La

rândul său, el plecă tulburat şi emoţionat. Contesa Adler avea simţul pericolului: ea îşi riscase de prea multe ori viaţa ca să ştie că gloanţele îi ucid uneori şi pe cei inteligenţi. Avertismentul ei avea o valoare în plus... Deodată în faţa sa apăru drapelul american care marca terminarea sectorului de Vest.

*

* *

Generalul Heinrich Muller se uita gânditor la capul bandajat al lui Wolfgang Mann. Fusese un miracol că nu murise. El se întoarse către tânărul medic din STASI.

— Ce a păţit?

— Nu are nici o fractură, spuse medicul. Este vorba de o simplă comoţie cerebrală. Accidentul nu ar trebui să aibă sechele. Adevărul este că nu se află într-o condiţie psihică prea grozavă.

— Credeţi că va încerca din nou?

Medicul ezită.

— Este greu de spus. Totul depinde de împrejurări şi de motivaţiile sale...

Generalul i se adresă infirmierei:

— Legaţi-l de pat cu centuri. Vă fac responsabilă de securitatea lui. Acest individ deţine secrete extrem de importante pentru ţara noastră.

El ieşi din infirmerie, mai îngrijorat decât voia să pară. Dacă tentativa de sinucidere a imbecilului de Wolfgang Mann ar fi reuşit, ar fi fost acuzat el, Muller, că a preferat să-l ucidă decât să-l predea „fraţilor" sovietici. Acest lucru ar fi putut să-i distrugă cariera. Ruşii erau îngrozitor de ranchiunoşi. Ca şi cum ar fi bănuit că Muller nu poate să-i înghită.

Întors în biroul său, Muller aprinse lampa de pe birou, un oribil cadou primit de la subordonaţii săi. În majoritatea birourilor din STASI, funcţionarii se pregăteau să plece acasă. Din Lichtenfeld până în centrul oraşului se făcea mai mult de o jumătate de oră cu tramvaiul. Nimeni nu manifesta un zel exagerat pentru cele 850 de mărci pe care le primea lunar.

Generalul Muller ridică receptorul unuia din telefoanele sale.

— Fă-mi legătura cu Bautzen, ceru el. Urgent căci mă pregătesc să plec.

După cincizeci de secunde, telefonul sună.

— Aici, generalul Muller. Vreau să vorbesc cu Herr Grottwald.

Acesta era directorul penitenciarului de stat. Imediat cum intră

în legătură cu el, generalul spuse:

— Dragul meu Grottwald, vreau să-ţi trimit mâine un prizonier de foarte mare importanţă. Dosarul lui va mai rămâne aici. Nu este nevoie să ştii cum se numeşte. Să ai grijă mare de el.

Generalul puse receptorul în furcă, cu sufletul uşurat. În acest mod, dacă Wolfgang Mann s-ar fi sinucis, nu ar mai fi fost el culpabilizat. Toată vina ar fi căzut pe capul lui Grottwald. Înseninat, Heinrich Muller se ridică şi îşi puse paltonul. Avea întâlnire la cină cu câţiva ofiţeri la clubul *Die Move.* După aceea, dacă nu era prea obosit, avea să se ducă la afectuoasa Hilde.

*

* *

— Cât timp credeţi că veţi mai rămâne în Berlin?

Vocea poliţistului era indiferentă şi distantă. Malko se auzi răspunzând „o zi" cu o voce cam alterată. Deja, falsul paşaport dispăruse în cutia pneumatică. El se amestecă printre inevitabilii turci care aşteptau în baraca din lemn, încercând să-şi domine angoasa.

În mai puţin de o oră, STASI va afla că el se află în Berlinul de Est şi că va începe să-l caute. Singura lui speranţă era în lipsa de organizare a duşmanilor săi.

Era vorba acum de o luptă feroce contracronometru. Singurul lui atu era îndrăzneala nebunească a planului său. Formalităţile de trecere i se părură mai scurte ca altădată. Tremurând din cauza vântului glacial, el se întoarse la maşina care fusese amănunţit scotocită, urcă în ea şi parcurse cu atenţie şicanele. La ultima barieră, mai prezentă o dată paşaportul. În sfârşit se termină totul. Nu mai putea da înapoi.

El parcurse fără grabă Friedrichstrasse, cu gândul la avertismentul Samanthei. Intrase de bună voie în gura lupului. Când se văzu în faţa hotelului *Unter den Linden,* viră la dreapta şi parcă maşina în faţa Centrului cultural bulgar. De acolo porni pe jos. *One Hand* Bunny şi Ertegul Denizli sosiseră de mai multe ore.

*

* *

Pontiacul era parcat pe Zetkinstrasse, în faţa unui teren viran care se întindea până la Friedrisbanhoff. Lângă el era un Taunus cu placă de înmatriculare verde a forţelor americane de ocupaţie aflate în Germania.

Malko deschise portiera din spate a maşinii şi un val de aer cald şi parfumat îl izbi în obraz. Ai fi zis că este o fabrică de iaurt

ambulantă. Ertegul Denizli era tot cu pălăria lui mare şi albă pe cap. Alături de el, *One Hand* Bunny tocmai îşi schimba uniforma armatei americane cu un costum civil.

Malko se linişti în faţa calmului celor doi bărbaţi.

— A mers bine totul?

Bunny se uită la el zâmbind, dezvelindu-şi dinţii de canibal.

— Totul este OK.

— Şi materialul?

De astă dată răspunse Denizli:

— Este în portbagajul meu.

— Dar armele?

Denizli se aplecă în tăcere şi scoase de sub scaunul său o superbă puşcă de vânătoare strălucitor de nouă de calibrul 305, care ar fi putut pulveriza orice mamifer, inclusiv un mamut. Era „*made in DDR*”.

— Şi mai avem una, zise el. Cu o sută de cartuşe.

La rândul său, Bunny ridică cu gingăşie o servietă neagră care stătea pe genunchii săi.

— Dacă fac o mişcare greşită, spuse el vesel, scap de grija de a mai trece dincolo de Zid…

— Să nu mai stăm aici, zise Malko. Am putea fi remarcaţi. Ertegul Denizli tresări.

— Dumnezeule! făcu turcul.

Malko se uită prin parbriz şi simţi cum inima i se face cât un purice: o Tatra neagră se oprise alături de ei.

Pe flancul ei, era scris cu litere mari şi albe cuvântul POLIZEI.

Capitolul XIII

Un poliţist îmbrăcat în uniformă cenuşie deschise portiera şi coborî din maşină. Malko şi cei doi tovarăşi ai săi erau ca nişte stane de piatră. Neamţul venea direct către ei. Denizli armă încetişor puşca. Apoi ridică ţeava. Poliţistul era la un metru de ei.

El trecu indiferent prin faţa Pontiacului, traversă drumul şi se opri în faţa unui micuţ Trabant care era parcat într-o zonă interzisă. Apoi, începu să scrie un act de contravenţie...

Ertegul Denizli mormăi ceva printre dinţi şi puse jos puşca. Malko fu primul care îşi recăpătă sângele rece.

— Vom folosi Taunusul lui Bunny, zise el. Materialul va rămâne tot în maşina asta. Nu se ştie niciodată. Putem să lăsăm maşina într-un parching, în faţă la *Stadt Berlin.* Sunt acolo o grămadă de maşini străine.

*

* *

Heidi sări din autobuzul vechi. Datorită uniformei pe care o purta, era întotdeauna lăsată să coboare prima. Nimeni nu se lăsa înşelat de frumoşii ei ochi albaştri, de guriţa ei de păpuşică şi de coafura îngrijită, atât timp cât peste ea stătea calota albastră aparţinând Volkspolizei... Fata traversă Hessische Strasse în diagonală, cu respiraţia tăiată de vântul îngheţat. Noaptea rece de noiembrie se lăsase deja şi puţinii trecători se îndreptau grăbiţi spre casele lor. Heidi se gândi că, într-o bună zi, amantul ei ar fi trebuit să-i cumpere un Trabant. Urcă repede scara îngustă şi scoase un suspin de uşurare când se văzu în micuţul şi căldurosul său apartament din două camere. Cum puse geanta jos, începu să-şi lepede uniforma şi rămase numai în ciorapi şi sutien. Deodată scoase o exclamaţie de supărare. Se dusese un fir de la ciorapii procuraţi cu atâta greutate din Berlinul de Vest. Ea îşi puse altă pereche, apoi alese din şifonier o rochie de mătase neagră cu garnitură roşie, strânsă pe talie şi evazată la poale. Heidi o îmbrăcă şi observă că i se vede sutienul alb. Atunci şi-l scoase lăsând sânii liberi sub rochie. Îşi admiră în oglindă bustul generos şi picioarele fine încălţate în pantofi cu tocuri înalte.

Generalul Heinrich Muller era încântat când i se făceau astfel de surprize. Rochia fusese procurată din Cehoslovacia şi fusese

copiată după un model Yves Saint-Laurent. Heidi îşi turnă un flacon cu apă de colonie între sâni.

Apoi luă o sticlă cu vin unguresc şi o puse într-o frapieră, pe o măsuţă scundă. Puse un disc cu muzică de dans. O orchestră est-germană din 1972 interpreta melodii americane ale anilor ’50. Heidi visa să meargă într-o seară cu Heinrich la *Melodie,* o discotecă populară din Berlinul de Est. Din păcate, visul ei era irealizabil: amantul ei era o figură prea cunoscută.

Ea era mândră însă că atotputernicul şef al STASI geme de plăcere în micuţul ei apartament pentru care plătea o sută cincizeci de mărci pe lună.

Heidi se aşeză pe marginea canapelei cu picioarele îndoite sub ea. Prin ţesătura fină a rochiei se desenau cu claritate sfârcurile sânilor, i-ar fi plăcut ca amantul ei să o găsească în poziţia asta. Dar el suna la uşă întotdeauna.

Un tramvai trecu pe stradă cu zgomot mare. Heidi se uită la ceas: era ora opt şi jumătate. Cum el nu telefona niciodată, nu ştia dacă va veni sau nu. Ea nu-şi putea permite să plece seara de acasă decât atunci când îl ştia afară din oraş. Altfel, trebuia să stea acasă, disponibilă şi fericită.

Sunetul soneriei o făcu să tresară. Fu la uşă într-un salt. Abia avu timp să vadă silueta masivă a bărbatului cu pălăria albă trasă peste ochi. Degetele groase ale acestuia o apucară de gât, împingând-o în interior. Necunoscutul o azvârli pe canapea. Mâna care o strânsese de gât ţinea acum un cuţit a cărui lamă rece o făcu să se înfioare. O voce îi şopti la ureche:

— Să nu scoţi un cuvinţel, altfel, îţi iau gâtu’.

Lama fu apăsată un pic mai tare. Era un cosor de tăiat via.. Cu un singur gest, bărbatul putea să-i taie gâtul ca unui pui. O frică viscerală făcu să-i clănţăne dinţii în gură. Nu reuşea să priceapă. Doar nu avea bani şi era şi sub o protecţie înaltă... Se gândi că generalul Muller avea să sosească şi teama i se mai domoli. Va suna la uşă, va vedea că este lumină şi va insista... În cinci minute, toată poliţia din Berlin va fi acolo...

— Ridică-te, zise bărbatul. Şi să nu faci vreo prostie!

Tipul vorbea germana cu un puternic accent străin, pe care Heidi nu putu să-l identifice.

Ea se supuse şi abia se stăpâni să nu urle: un al doilea bărbat era acolo, cu o puşcă în mână. Era uriaş, ameninţător şi negru ca antracitul.

Heidi avea o teamă instinctivă de negri. Era un adevărat

coşmar.

Muzica săltăreaţă continua, acoperind zgomotele străzii.

Negrul se îndepărtă, iar fata observă un al treilea personaj. Era înalt, blond, cu o puşcă în mână.

Acesta puse arma pe măsuţă, lângă frapieră.

— Nu vă fie frică, zise el.

Heidi îşi spuse că are o voce plăcută şi acest fapt reuşi să o mai calmeze niţel. Nu putea să înţeleagă însă ce se întâmplă. Blondul se întoarse spre bărbatul care o ţinea.

— Dă-i drumul.

Cosorul se îndepărtă de gâtul ei. Heidi îşi frecă gâtul şi întrebă cu o voce sugrumată:

— Ce vreţi de la mine?

Bărbatul blond o privi gânditor. Tânăra „*volkspolizei*" fu frapată de culoarea ochilor lui: erau ca aurul topit. Dar, în acelaşi timp, erau duri şi cu o privire absentă. Fetei i se făcu frică.

— Domnişoară, zise blondul cu o voce calmă, generalul Muller va veni aci în curând. Va suna la uşă. Veţi merge să-i deschideţi. Asta este tot ce vă cer să faceţi.

Heidi avu o presimţire atroce. Amantul ei îi vorbise de anumite grupuri fasciste care îşi făcuseră apariţia, formate din tot felul de elemente periculoase.

— Vreţi să-l ucideţi? se bâlbâi ea.

Blondul protestă.

— Nu. Vrem doar să vorbim ceva cu el.

— Dar... Cine sunteţi?

Blondul zâmbi.

— Cred că numele meu nu v-ar spune nimic.

Negrul stătea aşezat în fotoliu şi bea din sticla cu vin unguresc. Privirea sa era aţintită la coapsele fetei.

Discul se opri. Pe stradă încă mai circulau maşinile. Blondul observa traficul din spatele perdelei. Heidi se ruga din răsputeri ca generalul să nu vină în seara asta. Deodată se auzi zgomotul unui motor.

— Iată-l, zise blondul.

Un văl negru se lăsă parcă peste ochii nemţoaicei. Ca într-un coşmar, ea auzi pocnetul portierei, apoi, motorul care redemară.

*

* *

Malko avea impresia că inima îi este legată de treptele scării din lemn. Fiecare scârţâit declanşa o bătaie puternică în pieptul

său. El respiră adânc. Toată încercarea i se păru dementă. Să ataci un general STASI în plin centrul Berlinului de Est, era egal cu o sinucidere. Paşii se opriră pe palier.

Soneria sună scurt. Heidi stătea ca de piatră. Deşi trecuse doar o oră de la sosirea celor trei necunoscuţi, ea îmbătrânise cu douăzeci de ani.

Blondul întoarse spre ea privirea aurie. Buzele sale se mişcară şi ea putu citi:

— Mergeţi.

Ca un automat, ea se ridică şi merse până la uşă. Clinchetul broaştei îi răsună în urechi ca o explozie. Lacrimile îi umpleau ochii şi cu greu putu distinge înalta siluetă a generalului Muller. Ea se retrase ca să-i facă loc să intre.

— *Was ist loss?* întrebă vocea neliniştită a lui Muller.

El pătrunse în cameră şi se opri: două puşti de mare calibru erau aţintite asupra sa. Blondul spuse într-o germană perfectă:

— Aşezaţi-vă într-un fotoliu, Herr General.

Generalul Muller fotografie întreaga scenă: Heidi înotând în lacrimi, ciungul cu puşca, străinul uriaş cu pălărie albă şi bărbatul blond. El se gândi furios la cei trei poliţişti din garda lui de corp pe care îi trimisese acasă.

Fără să se aşeze, el întrebă pe un ton extrem de distant:

— Ce doriţi de la mine?

— Mai întâi, am vrea să vă controlăm, zise Malko.

Cu ţeava puştii proptită sub bărbia generalului, el deschise tunica uniformei şi găsi ceea ce căuta. Într-un buzunar interior se afla un Mauser 7,65. Muller nu aprecia prea tare Tokarevul sovieticilor.

După ce se asigură că ofiţerul nu mai are o altă armă, el îl împinse către fotoliu:

— Veţi fi împuşcaţi, zise generalul cu un ton glacial.

Nici el nu înţelegea ce se petrece. Numai nişte adevăraţi profesionişti ar fi avut curajul să-l atace pe şeful STASI, în propriul său oraş, la amanta sa! Un val de furie îl cuprinse.

— Ce anume doriţi de la mine? repetă el.

Malko îl privi fără să clipească.

— Pe Wolfgang Mann.

Timp de o fracţiune de secundă, generalul Muller se întrebă dacă nu cumva avea de a face cu agenţii KGB-ului…

Brusc îi veniră în minte semnalmentele lui Malko, comunicate de doctorul Herren.

Era de necrezut! El izbucni într-un râs nervos.

— Dar sunteţi complet nebun! urmă un moment de linişte şi generalul îşi aprinse o ţigară.

El îi zâmbi lui Heidi. Mai ales ea nu trebuia să se sperie. Se pregătea o fascinantă partidă de pocher. Văzându-i privirea hotărâtă, Malko se întrebă dacă nu cumva se azvârlise într-o partidă nebunească.

Generalul Muller, dădu din cap.

— Sunteţi complet nebun, repetă el. Chiar dacă vi l-aş preda pe Wolfgang Mann, ceea ce este cu totul absurd, nu aţi putea ieşi niciodată din Berlin.

— Ce aţi făcut cu el? îl întrebă Malko.

— Deocamdată se află la infirmeria STASI. A încercat să se sinucidă. Era ultimul lucru care ne mai lipsea!

Malko se uită la el dezgustat.

— Aşadar, l-aţi torturat.

Muller înălţă din umeri.

— Nu vorbiţi prostii. Un om ca el nu este supus la tortură.

Malko spuse:

— Herr General, voi veni cu dumneavoastră la STASI. Veţi da ordin ca Wolfgang Mann să-mi fie predat. Prietena dumneavoastră Heidi va servi ca ostatică.

Germanul zâmbi.

— Chiar doresc să vin cu dumneavoastră la STASI, făcu el. Dar acolo veţi fi arestat.

— Vă voi împuşca, spuse Malko.

Neamţul înălţă iar din umeri.

— Oricum, nu-mi veţi supravieţui mult timp şi nu-l veţi putea lua pe Mann.

Malko se uită lung la general. Bunny şi Denizli se uitară unul la celălalt. Principalul era să nu intre în panică! Malko simţi că pierde situaţia de sub control. Se uită la ceas: era ora nouă şi jumătate.

Abia acum urma partea cea mai neplăcută. El îşi aminti de lacrimile unchiului Manap şi asta îi dădu curaj. Ochii săi din aur lichid se umplură de vinişoare verzui.

— Herr General, zise el rar, avem la dispoziţie întreaga noapte şi vă declar că sunt capabil de orice. Înţelegeţi prea bine că acum nu mai pot da înapoi.

— Înţeleg, zise neamţul cu o voce uşor alterată.

Deodată, se auzi vocea răguşită şi baritonală a lui Bunny.

— Lăsaţi pe mine. Pun pariu că-l fac pe maimuţoiul ăsta galonat să-şi schimbe părerea în cinci minute.

După ce îşi aşeză puşca în fotoliu, el se îndreptă către Heidi. Când uriaşa labă neagră se înfipse în rochia ei, fata scoase un urlet strident.

Cu buzele strânse şi cu privirea fixă, generalul Muller nici nu se clinti.

Adevăratul joc începuse.

Capitolul XIV

— Nu! ţipă Malko.

Ertegul Denizli făcu o mişcare lentă. Ţeava puştii sale se îndreptă către pântecele lui Malko.

— Lăsaţi-l. Ne-aţi vârât într-o poveste deloc uşoară. Trebuie să jucăm şi ultima carte..

Malko făcu un pas înainte şi apucă ţeava puştii. Mâna turcului se crispă.

— Nu faceţi pe nebunul cu mine! făcu el ameninţător.

Malko simţi că turcul nu glumeşte. Negrul american şi turcul se înţeleseseră probabil dinainte. Ţipătul ascuţit al lui Heidi îi sparse iar timpanele.

— Priviţi! îi strigă turcul generalului.

Prin ochii neamţului trecu un fulger, dar imediat privirea îi redeveni impasibilă. El rămase mut, privind ţintă la perete. Nu era nici crispat nici destins. Doar puţin speriat.

Se întreba numai până când vor întinde agresorii coarda. În apartament nu se mai auzeau decât gâfâielile celor doi. Tânăra se zbătea sub povara uriaşului negru care tocmai terminase de sfâşiat tot ce avea pe ea Fără să-i pese de ţipetele ei, o trânti între perne şi îi înconjură mijlocul cu unicul lui braţ. Apoi se apropie, până ce pântecele lui se lipi de al ei şi o penetră.

Heidi scoase un ţipăt ascuţit:

— Heinrich!

Generalul nu putu să-şi reprime o tresărire, dar imediat se stăpâni.

Malko nu îndrăznea să-l mai privească. Îi era ruşine. Puşca lui Denizli continua să-i ameninţe pe amândoi.

Urlând şi gemând, Heidi se agăţa de cearşaf, încercând să scape de colosul negru, dar acesta o ţinea strâns sub el, ca într-un cleşte. Tot zbătându-se, fata alunecă şi trebui să se sprijine cu amândouă mâinile pe duşumea ca să nu cadă. Negrul o mai penetră o dată cu un icnit de măcelar, apoi se sculă de pe ea. Heidi rămase ţintuită cu faţa în jos, cu obrajii uzi de lacrimi amestecate cu rimel. Bunny îşi aranjă tacticos hainele.

— Veţi fi cu toţii împuşcaţi, spuse încet generalul Muller.

Urmă un moment de tăcere grea. Apoi Bunny îşi reluă puşca şi se uită la Ertegul Denizli.

— Este rândul tău, făcu el simplu.

Denizli se uită la trupul alb al fetei cu un zâmbet urât. Apoi, puse puşca de-o parte şi scoase cosorul. Apropiindu-se pe la spate de general, el îi puse şişul la gât.

— Acesta va fi primul meu general, făcu el cu o veselie macabră.

*

* *

Generalul Heinrich Muller era acum la limita puterilor. Acum, el gemea, nu numai de suferinţă, ci şi de umilinţă, închircită pe canapea, goală puşcă, Heidi privea cum amantul ei este violat de turc. Uriaşul Denizli, pe jumătate despuiat, transpira din greu.

Fesele albe ale generalului Muller tresăreau. Din cauza cosorului aplicat la baza gâtului, nu putea să se zvârcolească pentru că şi-ar fi tăiat singur gâtul. Era cenuşiu la faţă şi chipul îi era brăzdat de cute adânci.

Denizli se sculă, uşurat şi batjocoritor.

Muller se ridică în picioare. Cu ochii uscaţi, el se forţă să întâlnească privirea amantei sale.

Turcul ţipă la el:

— Aveţi de gând acum să faceţi ce v-am cerut? Dacă nu, mai avem şi alte idei.

Generalul nu răspunse nimic. Malko îşi zise cu disperare că a pierdut partida. Chiar şi Denizli părea convins de acest lucru.

*

* *

La o biserică îndepărtată bătu ora două noaptea.

Malko se lupta cu disperarea. Situaţia nu se îmbunătăţise cu nimic. Aliaţii săi îl făcuseră de ruşine pe degeaba. Wolfgang Mann era în continuare inaccesibil…

Nici cruzimea turcului, nici violenţa negrului nu fuseseră de vreun folos. Generalul Muller era prăbuşit într-un fotoliu recuperându-şi forţele.

O maşină se auzi trecând pe stradă. Vehiculul se îndepărtă. Malko avea ochii roşii de oboseală.

— Herr General, zise el calm. Am absolută nevoie ca dumneavoastră să mi-l predaţi pe acest om. Altfel, voi fi obligat să vă ucid.

— Ucideţi-mă.

Generalul spusese asta cu un ton calm. Fără pasiune. Impasul era total.

Brusc, Heidi sări de pe canapea, goală, cu părul desfăcut şi se năpusti la uşă.

Primul care reacţionă fu Bunny. Puşca era deja aţintită spre spatele fetei. Cu o mişcare iute, Muller reuşi să abată ţeava îndreptând-o spre plafon, înainte ca americanul să apese pe trăgaci. Cei doi bărbaţi începură să se lupte. Malko îl apucă pe general de la spate.

Denizli sări şi el cu cosorul pregătit. Heidi reuşise însă să deschidă uşa şi se făcu nevăzută pe palier cu turcul după ea. Se auzi un ţipăt strident. Generalul, făcut inofensiv, se lăsă obosit să cadă într-un fotoliu.

Chiar în acea clipă, în uşă apăru turcul cu spatele. Acesta târa trupul lui Heidi. Gâtul fetei era tăiat în partea stângă şi tot pieptul era plin cu sânge. Generalul Muller se repezi la ea şi îngenunche încercând să-i apropie marginile tăieturii ca să oprească sângerarea. În timpul războiului, văzuse murind mulţi oameni şi nu-şi făcea nici o iluzie. El ridică ochii şi întâlni privirea lui Malko.

— Dacă nu primeşte imediat ajutor, va muri, spuse el cu un glas monoton.

În ciuda fermităţii vocii, Malko percepu o uşoară emoţie. De astă dată, neamţul era atins. Tipul era un pragmatic: ştia că moartea este ceva ireversibil.

— Generale, cer viaţa lui Heinrich Mann în schimbul vieţii acestei femei. Ştiţi prea bine că sunt obligat să o las să moară Este atroce, dar asta voi face...

Generalul Muller se ridică. Chipul lui era cenuşiu de oboseală. El clătină încet din cap.

— Chiar dacă aş vrea, nu aş putea să vi-l predau, zise el. Oricum, va fi transferat la închisoarea din Bautzen mâine dimineaţă la ora nouă...

— La ora nouă, repetă gânditor Malko.

În mintea sa un plan nebunesc începuse să ia formă. El îl măsură pe generalul Muller.

— Herr General, dacă veţi răspunde la întrebările mele, vă dau cuvântul că fata va fi internată într-un spital peste zece minute...

Muller se uita la sângele care curgea nestăvilit.

— Ce doriţi să ştiţi?

— Cum va fi transferat prizonierul?

— Într-o furgonetă cu celulă.

— Cu câţi oameni?

— Patru.

— Există şi o escortă suplimentară?

De astă dată, Muller înţelese.

— Nu, zise el. Dar nu este necesară... Este vorba de o furgonetă blindată. Doi bărbaţi stau cu prizonierul în spate şi doi stau în faţă.

— Nu a putut fi dat un contraordin?

Muller înălţă din umeri.

— Nu cred.

Hotărârea lui Malko fusese luată.

— Telefonaţi după o ambulanţă. O să o transportăm pe Heidi la un spital.

Pentru prima dată, generalul dădu semne de febrilitate. El ridică receptorul, formă un număr şi ceru:

— *Die Krankenhaus den polizei, schnell!*

Peste câteva secunde, cerea o ambulanţă. Nici un cuvânt în plus.

— Va fi aici în cinci minute, zise el.

Se aplecă asupra fetei, o ridică şi o duse pe canapea, încercând să-i oprească hemoragia cu un prosop.

— Aşteptaţi, mai este o mică formalitate, făcu Malko.

El scoase din sacoşa neagră a lui Bunny o cutie cenuşie de mărimea unui flash fotografic, fixată cu o curea şi i-o întinse generalului.

— Prindeţi-o la haina dumneavoastră, repede.

Neamţul se conformă întocmai. Malko luă o cutie din metal gros, de mărimea unei cutii de chibrituri şi i-o arătă lui Muller.

— Aveţi asupra dumneavoastră o încărcătură de două sute de grame de gelinită, cu un detonator electric. Dacă îl declanşez, săriţi în aer. Nu încercaţi aşadar să fugiţi. Jucăria asta este eficace până la o sută de metri. Chiar şi cu un zid între noi. Cel mai mic gest suspect şi apăs pe buton. Chiar dacă voi sări şi eu în aer o dată cu dumneavoastră. Ne-am înţeles?

— De acord.

— Atunci, să plecăm. Luaţi-o în braţe. Noi vă vom aştepta jos. Apoi vă vom conduce din nou aici.

Malko deschise uşa şi se întoarse către Bunny şi Denizli.

— Voi fi înapoi peste o jumătate de oră. Dacă nu apar, părăsiţi apartamentul şi treceţi de cealaltă parte a Zidului.

Generalul Muller era deja pe scări. Malko pipăia cu degetele micuţa cutie de care depindea viaţa sau moartea lor...

Se auzi zgomotul unui motor. Ambulanţa sosea.

*

* *

Internul cu faţă somnoroasă de la *Krankenhaus den Polizei* îndepărtă cu gesturi delicate prosopul înfăşurat pe gâtul lui Heidi. Când văzu rana se strâmbă.

— Duceţi-o în sala 3, repede.

Din fericire, la acea oră matinală, la serviciul Urgenţe nu era nimeni, în afara unui asistent umflat de somn.

— Ce grupă sangvină are?

Generalul ezită.

— Nu ştiu.

— Faceţi repede analiza sângelui, ordonă internul unei infirmiere.

Generalul Muller, cu mâinile în buzunare, o contempla pe Heidi. În spatele lui, Malko ţinea între degetele ude detonatorul. Heidi dispăru, dusă de o infirmieră.

Internul se apropie de general, cu un aer stânjenit.

— Ce s-a întâmplat?

— Este vorba de un accident, zise cu răceală Muller.

Internul ezită în faţa unei asemenea enormităţi.

— Un accident? Sunt obligat să anunţ poliţia. Sunteţi rudă cu tânăra aceasta?

El avea deja mâna pe telefon. Malko schimbă o privire elocventă cu generalul.

Acesta scoase iute din portvizit o carte de vizită barată cu negru, roşu şi galben pe care i-o vârî sub nas internului stupefiat.

— Sunt generalul Muller din STASI, zise el cu un ton fălos. Este vorba de o afacere ce priveşte securitatea statului. Vă interzic să vorbiţi despre acest caz, orice s-ar întâmpla. Voi veni eu personal să văd ce mai face. Când va putea să vorbească?

Internul ezită.

— Trebuie operată... Dacă totul decurge cu bine, va fi nevoie de multe ore până să se trezească.

— Nu trebuie să ia contact cu nimeni din afară, preciză generalul. Mâine dimineaţă, voi trimite doi agenţi care să o păzească.

Internul nu avea de gând să mai discute.

— La ordinele dumneavoastră, Herr General, zise el cu o voce egală.

Generalul se întoarse spre Malko şi spuse:

— Să mergem.

Uşurat, Malko se îndreptă către ieşire. Neamţul se ţinuse de cuvânt. Acum se găseau în curtea spitalului. Ceaţa era atât de deasă, încât nu se putea vedea la câţiva paşi.

— Ce facem acum? întrebă Muller.

— Ne întoarcem la apartament, răspunse Malko.

Cei doi se urcară iar în ambulanţă. Nu schimbară între ei nici o vorbă pe drum. Doar când maşina pieri în ceaţă, Malko îl întrebă brusc pe general:

— Herr General, de ce nu veniţi cu noi în Vest? Pot să vă garantez că veţi fi bine primit.

Un surâs vag se ivi pe chipul germanului.

— Nu am nici cea mai mică dorinţă… Oricum, nici dumneavoastră nu veţi ajunge să mai puneţi piciorul acolo…

— De ce? nu se putu opri să întrebe Malko.

— Pentru că, începând de mâine Berlinul se va închide ermetic pentru dumneavoastră. La ora opt şi jumătate dimineaţa, vor veni după mine. Apoi va fi dată alerta. Nici măcar din apartament nu veţi mai putea scoate capul. Aşa că să nu vă faceţi iluzii că lucrurile se pot schimba…

— Pentru moment, să mergem să ne odihnim, zise Malko. Mâine va fi o zi grea. Atât pentru dumneavoastră, cât şi pentru mine.

Când pătrunseră în culoarul îngust al imobilului, se gândi că vechea clădire ar fi putut ajunge mormântul tuturor. La etajul trei lumina încă era aprinsă.

Capitolul XV

Malko dădu într-o parte perdeaua de creton.

— Iată-i, zise el.

O Tatra neagră tocmai se oprise în faţa imobilului. În spatele lui Malko, generalul Muller era bărbierit, impecabil în uniforma sa. Ertegul Denizli şi Bunny arătau mai puţin proaspeţi căci dormiseră pe rând ca să-l poată păzi pe neamţ. Nimeni nu mai pomenea o vorbuliţă despre oribila scenă de violenţă ale cărei victime fuseseră Heidi şi generalul. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat...

Dar Malko se temea de aparenta detaşare a generalului german.

Heinrich Muller nu era genul de bărbat care să se lase sodomizat de un turc fără să reacţioneze...

— Ce trebuie să fac? întrebă generalul.

Din nou, Malko îi legase de corp o încărcătură de exploziv telecomandată. În ciuda acestei măsuri de prevedere, el ştia că următoarele două ore aveau să fie cele mai teribile şi mai lungi din viaţa sa.

— Vom coborî amândoi, îi spuse el generalului. Şi vom urca în maşina dumneavoastră Odată ajunşi la STASI, îl veţi lăsa acolo pe şofer şi-i veţi spune că veţi conduce singur. Nu uitaţi că, dacă pomeniţi un singur cuvânt care i-ar putea alerta pe oamenii dumneavoastră, vom sări în aer cu toţii.

Fără o vorbă, generalul deschise uşa. Malko nu-şi făcea prea multe iluzii. Cu prima ocazie ivită, generalul avea să acţioneze. Singura sa speranţă era în dragostea de viaţă a acestuia... În fundul buzunarului avea micul mecanism metalic, încurajator şi mortal.

Un bărbat cu vestă din piele se dădu jos din Tatra când îl zări pe general. Acesta se urcă imediat în maşină, urmat de Malko, care surprinse privirea mirată a şoferului, un tânăr poliţist în uniformă cenuşie, blond. Un al doilea poliţist se urcă şi întoarse către general o privire întrebătoare.

— La Lichtenberg, ordonă Muller cu un ton arogant.

Şoferul demară imediat, întoarse maşina şi acceleră.

Conducea foarte repede, strecurându-se printre maşinile rare.

O tăcere apăsătoare domnea în interiorul vehiculului. Ca să

evite orice risc, Malko îi interzisese generalului să vorbească cu subordonaţii săi. Muller se adânci în cititul ziarelor, în timp ce Tatra străbătea Alexander Platz, trecând apoi pe lângă urâtele şi giganticele clădiri de pe Karl Marx Allee. Încetul cu încetul, casele se răreau. STASI îşi avea sediul în cartierul Lichtenberg, la aproape cinci kilometri distanţă de centru.

Brusc, Tatra încetini şi viră la stânga. Malko avu timp să vadă numele străzii: Rusche Strasse. Ajunseseră.

El schimbă o privire scurtă şi elocventă cu generalul. Tatra încetini şi făcu dreapta ca să intre în imensul parching al STASI. Un Vopo care era de gardă înaintă şi ridică bariera când îl văzu pe şoferul în uniformă.

Maşina pătrunse şi se opri în fundul parchingului. Malko stătea cu degetul lipit de butonul telecomandei. Generalul Muller se aplecă înainte.

— Rămân eu cu maşina, spuse el pe un ton perfect natural.

Şoferul întoarse capul.

— Unde mergem, Herr General?

— Dumneata rămâi aici, făcu Muller. O să conduc eu. Pe chipul şoferului apăru o expresie de consternare. Muller deschisese deja portiera ca să se aşeze la volan.

— Aşteaptă-mă sus, spuse el. Voi avea nevoie de dumneata mai târziu. Dumneata, la fel, i se adresă el bărbatului cu haină din piele.

Cei doi poliţişti se dădură jos din maşină. Malko se aşeză lângă general, în faţă.

— Să plecăm de aici, zise el.

Cei doi poliţişti se uitau în urma lor după maşină. Erau perplecşi.

— Sunteţi satisfăcut? întrebă Muller.

Poliţistul de la barieră salută, rigid şi terorizat.

— Faceţi dreapta, zise Malko. Luaţi-o pe Normanstrasse şi opriţi-vă în faţă la Magdalena Kirche.

În faţa sediului STASI se ridica o biserică urâtă din cărămidă roşie. Era foarte puţin frecventată din cauza vecinătăţii sale dubioase. Risca să furnizeze mai degrabă candidaţi pentru camerele de tortură decât pentru grădinile Paradisului…

După ce dădură colţul pe Magdalena Strasse, Malko văzu Taunusul în care erau Bunny şi Denizli.

Simţi că se mai linişteşte niţel. Se uită la ceasul de pe bord: era ora nouă fără zece.

Ei încetiniră viteza când trecură prin faţa Taunusului. Locul era cu adevărat periculos.

— Pe care poartă va ieşi furgoneta? întrebă Malko.

— Pe poarta mică de pe Normanstrasse...

În orice caz, furgoneta era obligată să treacă şi pe Frankfurter Allee ca să intre pe autostrada de Dresda. Era suficient să o aştepte ceva mai încolo. Lângă podul S-Bahn-ului de exemplu.

Malko întoarse capul şi văzu că erau urmaţi de Taunus. Planul elaborat de el era de o îndrăzneală nebunească. Nu erau decât cinci minute de drum de la Lichtenberg pe linia de demarcaţie cu DDR. Dacă nu punea mâna pe Mann până în acest punct, va fi nevoit să se ducă după el la penitenciarul din Bautzen. Adică în infern.

*

* *

Malko era acum la volan. Conducea încet ca să se menţină în urma furgonetei. Pulsul îi bătea cu 120 pe minut numai la gândul că unchiul Manap se afla doar la câţiva metri în faţa lui, în spatele furgonetei cenuşii.

Furgoneta trecuse de podul cu S-Bahn la ora nouă şi cinci! Malko observase cei doi poliţişti aşezaţi în faţă. Erau liniştiţi. În spatele lor se afla un cub din oţel, cu o singură uşă, zăvorâtă din interior. Vehiculul rula cu cincizeci la oră, fără nici o altă escortă. În afară de Tatra lui Malko şi de Taunus.

Din Frankfurter Allee, intrară pe Friederichsfeld Allee. Aici casele erau şi mai rare. Trecură pe lângă o intersecţie păzită de un poliţist care stătea într-o gheretă.

În continuare, drumul continuă într-o linie lungă şi dreaptă, mărginită doar de câmpuri. Malko acceleră şi îi spuse generalului:

— Veţi face exact ce am stabilit. Altfel vom sări în aer.

El ajunse în dreptul furgonetei. În clipa în care ajunse în dreptul geamului acesteia, claxonă scurt.

Şoferul furgonetei întoarse capul şi văzu Tatra neagră şi epoleţii verzi al lui Muller.

Malko acceleră din nou, depăşind furgoneta şi făcându-i semn cu mâna să se oprească.

Clipa era de o importanţă crucială. Dacă şoferul nu înţelegea sau bănuia ceva. Toată operaţiunea cădea baltă. Trecură câteva secunde. Apoi furgoneta încetini viteza şi trase pe dreapta.

Generalul Muller se albi la faţă.

Malko opri şi el şi îi spuse neamţului:

— Rămâneţi în maşină. Nu spuneţi şi nu faceţi nimic.

El scoase din buzunar teribila cutiuţă de metal şi o ţinu o secundă în palmă, aşa ca adversarul său să o poată vedea bine.

Generalul nu-şi aplecă privirea şi nu scoase nici un cuvânt Malko sări din Tatra şi se îndreptă cu pas rapid către furgoneta oprită la zece metri mai departe. Şoferul şi tovarăşul său aşteptau nehotărâţi, cu fereastra lăsată.

Malko urcă pe treapta maşinii.

— Este vorba de un contraordin, spuse el. Nu-l mai duceţi pe prizonier la Bautzen. Şoferul îl privi consternat, dar însoţitorul său protestă:

— Dar avem toate documentele semnate de generalul Muller.

— Generalul Muller se află în acea maşină cu mine, zise Malko cu asprime.

— *Ach so!* făcu impresionat şoferul.

Celălalt se încăpăţână să întrebe:

— Cine sunteţi dumneavoastră?

Malko abordă o ţinută extrem de arogantă.

— Sunt locotenentul Boris Sarkov, de la misiunea militară a URSS. Aveţi grijă să transferaţi imediat prizonierul în maşina generalului Muller.

Tonul lui Malko era aşa de autoritar, încât cei doi oameni renunţară să mai pună întrebări. Şoferul se întoarse şi deschise ferestruica din oţel care dădea în interiorul furgonetei.

— Hans, dă-l jos pe prizonier. Este un contraordin.

Cu un gest sec el închise ferestruica. Însoţitorul său simţea însă nevoia de a-şi demonstra superioritatea. El deschise portiera, sări jos şi se îndreptă către Tatra.

— Mie îmi trebuie şi o semnătură, făcu el. Eu răspund de acest transport.

Tipul nu îi avea la inimă pe ruşi, iar aroganţa acestui sovietic îmbrăcat civil îl călcase pe bătătură.

Malko era obligat să-i dea ascultare. El ocoli furgoneta. Chiar în acel moment, uşa din spate se deschise.

Văzu mai întâi o uniformă cenuşie, o şapcă, apoi apăru silueta slăbănoagă a lui Wolfgang Mann. Bătrânelul clipi din ochi, cu gâtul înfăşurat de eternul său fular şi cu craniul bandajat cu un enorm bandaj alb. Gardianul îl apostrofă pe Malko cu o voce supărată.

— Atunci, unde mergem?

Poliţistul era legat cu un lanţ de prizonierul pe al cărui chip se putea citi o imensă mirare. El deschise gura şi exclamă:

— Dumneavoastră!

Mirat, poliţistul îl privi pe Malko. Cel de-al doilea poliţist apăru din maşină.

— Descătuşaţi-l! ordonă Malko.

Ceva mai departe, însoţitorul şoferului tocmai ajungea la Tatra. Toată operaţiunea putea să eşueze peste câteva secunde.

*

* *

Poliţistul, în poziţie de drepţi, se înclină în faţa ferestrei deschise. Era împietrit de respect. Îl vedea pentru prima dată pe generalul Muller atât de aproape.

— Herr General, începu el. Eu...

Muller îl privi cu o expresie îngheţată. Aproape fără să-şi mişte buzele, spuse:

— Aceştia sunt nişte criminali fascişti. Încearcă să răpească prizonierul. Împiedicaţi-i.

Poliţistul simţi cum i se clatină pământul de sub picioare. Era un adevărat coşmar. Paralizat, îl fixa pe şeful ierarhic, incapabil să ia o hotărâre.

Generalul Muller întoarse capul şi îi văzu pe Malko, pe Wolfgang Mann şi pe gardian. Instantaneu îşi dădu seama de şansa care i se oferea.

Deschise uşa cu o brutalitate aşa de mare încât îl izbi cu ea pe poliţist. Generalul se năpusti către furgonetă urlând:

— Ucideţi-l! Ucideţi-l! Vă ordon!

El se afla la mai puţin de zece metri depărtare de Malko. Dacă acesta declanşa telecomanda explozivului, l-ar fi ucis şi pe Mann.

Poliţistul care coborâse ultimul din furgonetă reacţionă primul. El se repezi după puşca mitralieră. Când îşi făcu din nou apariţia, Bunny şi Denizli tocmai săriseră din Taunusul oprit în spatele furgonetei poliţiei.

Amândoi erau înarmaţi.

Turcul trase primul şi poliţistul se prăbuşi la pământ, fără să dea drumul la armă. Cu o tresărire disperată el reuşi să tragă o rafală ce pulverizâ parbrizul Taunusului. Brusc, uniforma sa cenuşie se înroşi în dreptul stomacului. Bărbatul căzu pe o parte. Poliţistul legat cu lanţ de Mann încerca febril să-şi apuce revolverul. Ertegul Denizli se repezi la el, îi înfipse ţeava puştii după ureche şi apăsă pe trăgaci.

Capul poliţistului explodă. În partea de sus a uniformei nu se mai vedea decât o imensă pată roşie. În căderea sa, fu antrenat şi prizonierul. Malko se năpusti la unchiul Manap. Era îngrozit. Şoferul cobora din maşina sa cu mitraliera în mâini. Denizli trăgea ca la vânătoarea de iepuri. Poliţistul căzu, scăpând mitraliera din mână. Mai multe vehicule se opriseră împrejur. Cineva dăduse cu siguranţă alerta. Malko reuşi să-l ridice pe Wolfgang Mann, dar cadavrul bărbatului de care era înlănţuit îl împiedica. În cele din urmă, îi dădu drumul bătrânului şi apucă leşul, punându-l pe umăr.

— Urcăm în Tatra! strigă el către Bunny şi Denizli.

Cealaltă maşină era inutilizabilă. Unul din însoţitorii furgonetei se dezmetici. Din genunchi, el ridică pistolul şi trase în Malko. Acesta simţi şocul şi se răsuci. Glonţul traversase perniţa de pe umărul paltonului.

Generalul Muller alergă până la o groapă şi se aruncă la pământ. Dezarmat, era total neputincios. El urlă către ultimul poliţist.

— Trageţi! Trageţi odată! Arestaţi-i!

Paralizat de groază, poliţistul nici nu se gândi să se protejeze. Cele două puşti traseră în acelaşi timp, iar el păru că se desprinde de pământ.

— Asasinilor! urlă generalul Muller.

Ghemuit în groapă, încerca să-şi desprindă centura cu dinamită. În cele din urmă, reuşi şi o azvârli cât mai departe de el.

Malko era ocupat cu altceva. Încovoiat asupra lanţului, el remorca leşul poliţistului cu capul sfărâmat, lăsând în urma sa o dâră oribilă. Paralizat de teroare, Wolfgang Mann îl urma ca un automat. Ertegul Denizli le sări în ajutor şi, cu o singură mână, ridică mortul de subsuori. Straniul cvartet avansa ceva mai repede către Tatra.

În jurul lor se adunaseră mai mult de treizeci de maşini, păstrând însă o distanţă respectuoasă. Malko ajunse primul la portiera din spate a maşinii. O deschise şi Denizli împinse înăuntru mai întâi cadavrul şi apoi pe Wolfgang Mann. Bunny, cu puşca în singura sa mână, îl împiedica pe generalul Muller să părăsească şanţul. El aşteptă ca turcul să se urce în maşină ca să urce şi el alături de Malko.

Acesta băgă maşina în viteză şi făcu o întoarcere, încercând să evite un camion, acceleră şi se sui pe trotuarul din faţă. În

oglinda retrovizoare, îl văzu pe generalul Muller sărind din şanţ, apucând mitraliera scăpată de şofer şi îndreptând-o în direcţia lor. El vârî mâna în buzunar şi apucă telecomanda. În locul în care se aflau…

*

* *

Generalul Muller aţinti arma către luneta Tatrei. În acelaşi moment, o explozie asurzitoare îi sparse timpanele. Suflul exploziei îl proiectă ca pe o păpuşă din paie de cealaltă parte a şoselei. Încărcătura de dinamită pe care o avusese prinsă de talie tocmai explodase în şanţ…

Când se ridică în picioare, plin de pulbere, fără caschetă, ameţit, Tatra se afla la trei sute de metri de el.

Ca un nebun, el o luă la goană pe Friedrichsfeld Allee, cu braţele ridicate. Un camion încărcat cu cartofi fu cât pe-aci să se răstoarne. Şoferul, enervat începu să-l înjure…

Muller sări în cabina acestuia, urlând:

— Sunt generalul Muller, comandantul STASI! Ajungeţi din urmă acea Tatra neagră!

Şoferul acceleră, încurcându-se într-o mie de scuze, cu ochii la epoleţii roşii. Generalul era într-un asemenea hal, încât era în Stare să sfărâme parbrizul cu pumnii.

Bietul camion nu mai fusese niciodată atât de maltratat! La un pas de infarct, generalul îşi dădu seama că nu va putea să ajungă din urmă maşina ce-i fusese luată. Intrară în intersecţia păzită de poliţistul aflat în gheretă. Când dădu cu ochii de generalul cu capul gol, negru din cauza exploziei şi cu ochi de nebun, poliţistul fu sigur că este vorba de o catastrofă. Generalul înşfăcă telefonul care făcea legătura directă cu comisariatul.

— Alo, sunt generalul Muller, vociferă el. Faceţi-mi imediat legătura cu Centrala STASI!

O tăcere grea se lăsă la celălalt capăt al firului. Telefonista nu putea să-şi creadă urechilor.

— Ce-aţi spus? întrebă ea.

Ce căuta oare redutabilul şef al STASI într-o gheretă a serviciului de circulaţie?

Muller simţi că ia foc.

— Muller, lătră el. Sunt generalul Heinrich Muller, vreau legătura cu Directoratul STASI, *so fort!*

El i se adresă poliţistului încremenit:

— Aţi văzu trecând o Tatra neagră?

Celălalt încerca să-şi revină.

— O Tatra… Herr General…

În primul rând, toate erau negre. Apoi, cum toate aparţineau oficialilor, un modest poliţist ca el nu le acorda o atenţie deosebită. Nu şi-ar fi permis să le oprească dacă treceau pe stop…

Generalul Muller îl fulgeră cu o privire dispreţuitoare. Din fericire, telefonista îi făcuse legătura cu STASI.

— Sunt Muller. A avut loc un atentat incredibil. Nişte agenţi fascişti au ridicat un prizonier extrem de important chiar cu propria mea maşină. Găsiţi-l cu orice preţ! Criminalii se îndreaptă spre centru.

— *Ja wohl,* Herr General, făcu vocea ofiţerului care încerca cu greu să-şi ascundă surpriza. Care este numărul maşinii dumneavoastră?

Luat prin surprindere, Muller rămase mut. Apoi începu să înjure ca un dement. Dacă n-ar_fi fost deja excomunicat, numai înjurăturile astea l-ar fi gonit din împărăţia Cerurilor.

— Să fie oprite toate Tatrele negre! răcni el. Nu trebuie ca aceşti criminali să scape. Dublaţi patrulele de-a lungul perimetrului de securitate. Dar să nu trageţi asupra vehiculelor în mers. La bord se află un prizonier extrem de important.

El închise telefonul tremurând de furie. Îşi încleşta pumnii neputincios. Dacă nu îl găsea pe Wolfgang Mann, toată cariera sa se ducea de râpă.

Poliţistul de la circulaţie aştepta cuprins de panică. Generalul se uită cu răceală la el.

— La cinci sute de metri de aici se află o furgonetă de poliţie cu patru morţi, zise el.

O Tatra cu girofar albastru se opri lângă ghereta din intersecţie. Din ea sări un locotenent în uniformă care îl salută pe general.

Muller se urcă în maşină. Se grăbea să ajungă la biroul său de unde să poată dirija mai bine vânătoarea.

*

* *

— Acolo, făcu Malko.

Ei rula de mai bine de cinci minute pe aleile giganticului cartier de blocuri vopsite în toate culorile. Malko tocmai observase o Tatra neagră, la fel cu a lor.

El opri maşina. Părăsiseră locul ambuscadei de zece minute,

timp în care parcurseseră vreo trei sau patru kilometri. Nu mai puteau continua astfel. Malko părăsise Frankfurter Allee ca să urce spre nord pe străzi mai micuţe.

One Hand Bunny sări din maşină şi se apropie de cealaltă maşină. Se lăsă pe vine în faţa radiatorului, apoi se ridică.

Cu şurubelniţa începu să desfacă placa de înmatriculare.

Malko se uită în spate. Mann, îngrozit, era lipit de cadavrul poliţistului legat de el cu lanţul. În maşină domnea un miros greţos şi dulceag de sânge.

— Trebuie să facem ceva, îi spuse Malko turcului. Nu putem să mai păstrăm leşul ăsta.

Turcul făcu un semn de aprobare.

— În două minute se rezolvă.

El scoase un cuţit din cizmă şi trase către el mâna mortului. O pipăi cu atenţie la încheietură.

— Ce faci acolo, întrebă Malko.

— Îi tai mâna, răspunse liniştit turcul.

Cu o uşurinţă incredibilă, lama îşi găsi drumul, tăind ligamentele.

Malko se străduia să se gândească la altceva. Denizli rămase cu mâna mortului într-a sa. Ciotul musti puţin sânge. Operaţia reuşise excelent.

Wolfgang Mann icni. Încercă să deschidă geamul din spate apoi vomă în maşină. Duhoarea era acum de nesuportat…

Malko se dădu jos din Tatra. Era ameţit şi oripilat. Nimic nu se potrivea cu planul lui. În loc să-l ridice pe Mann, avându-l ca ostatic pe generalul Muller, el era acum cel hăituit de toată poliţia din Berlin, după ce omorâse patru oameni.. Trebuia cu orice preţ să ajungă la Zid în ora următoare. Se întrebă dacă nu îl salvase pe Mann din mâinile lor degeaba…

Bătrânelul, alb la faţă, privea cu un aer prostit la ciozvârta de carne ce atârna la capătul lanţului.

— Este cumplit, şopti el.

Asta era şi părerea lui Malko.

Bunny se întoarse. Schimbarea între ele a plăcilor de înmatriculare era gata.

— Ce facem cu sticletele? întrebă el.

— Să-l punem în portbagaj, zise Malko.

Proprietarul poate că nu va da o atenţie prea mare plăcilor. Dar dacă găsea un cadavru în portbagaj, treaba risca să-i trezească ceva bănuieli…

— Unde plecăm acum? întrebă Wolfgang Mann cu glasul stins.

— Vom trece dincolo de Zid, spuse Malko, gândindu-se că aveau doar o şansă dintr-o mie ca să ajungă teferi în zona de securitate specială ce înconjura Zidul.

Capitolul XVI

Ochii albaştri ai ofiţerului din GRU[8] erau lipsiţi de orice expresie. Păreau două pietre. El scoase o tabacheră de argint şi spuse pe un ton de conversaţie mondenă:

— Sper că-l veţi prinde imediat, nu?

Igor Rokossky nu era decât un ataşat militar al Ambasadei sovietice, dar puternicul general Heinrich Muller simţi un fior rece prin şira spinării. Ruşii vor face totul ca să-l distrugă dacă nu reuşea să-l prindă pe Wolfgang Mann. El se întreba care ticălos din STASI îi prevenise aşa de repede pe ruşi.

Ofiţerul sovietic sosise de un sfert de oră în biroul lui. El fusese nevoit să telefoneze, să fie consultat de un medic, să dea raportul la ministerul său, toate acestea, sub privirea rece a rusului.

Telefonul sună. El ridică receptorul, cu inima cât un purice.

— Alo, general Muller la telefon.

— Am reuşit să-i arestăm pe contrabandiştii de mărci, spuse vocea triumfătoare a unui tânăr locotenent.

— Puţin îmi pasă, zise Muller.

El închise telefonul şi înfruntă privirea rusului.

— Criminalii nu pot părăsi Berlinul, spuse el. Cele opt puncte de trecere sunt supravegheate de echipe speciale. Numărul patrulelor a fost triplat de-a lungul Zidului. Toată lumea se află în stare de alertă.

— Eu v-am spus doar să fiţi prudent, spuse rusul dojenitor. Este vorba de indivizi periculoşi şi extrem de bine organizaţi. Sunteţi sigur că nu au săpat deja un tunel?

Generalul Muller scutură din cap.

— Imposibil. Avem seismografe sensibile în toată zona din jurul Zidului.

Ofiţerul sovietic se ridică. Părea un cactus otrăvitor.

— Vă rog să mă ţineţi la curent cu tot ce se întâmplă. În seara asta, iau cina la *Unter Den Linden.*

Toţi ruşii se duceau acolo, fiind în apropierea ambasadei lor.

Generalul Muller îi strânse mâna cu căldură, dar scrâşnind din dinţi. Cum rămase singur, îşi luă capul în mâini.

---

[8] Glavnoye Razveovatelinoe Upravlenie (n.a).

*

* *

Brigadierul de poliţie Helmut Glitz mergea în lung şi în lat în faţa cafenelei *Moskow,* de pe Karl Marx Allee. Era un frig de crăpau pietrele. Glitz, împreună cu alţi doi poliţişti erau obligaţi să supravegheze barajul ridicat cu o jumătate de oră mai devreme. Cum vedea o Tatra neagră, brigadierul Glitz ridica discul roşu, iar camarazii lui pregăteau mitralierele.

Cum, la fiecare două minute, trecea câte o Tatra, cei patru aveau treabă, nu glumă.

Şi cum, cei mai mulţi dintre posesori erau înalţi funcţionari care nu înţelegeau despre ce era vorba, treaba mai mult decât neplăcută. STASI dăduse însă ordin strict: toate Tatrele să fie controlate. Karl Marx Allee era barată cu un grilaj, aşa că toţi şoferii erau obligaţi să oprească.

Radioemiţătorul brigadierului emise un semnal. El îl luă de la umăr şi îl deschise.

— Atenţiune, suntem în posesia numărului maşinii căutate: IS – 0966. Repetăm: IS – 0966. Cei patru criminali care au furat-o sunt înarmaţi şi periculoşi.

Brigadierul Glitz scoase un stilou şi scrise numărul în palmă. O exclamaţie scurtă îl făcu să ridice privirea.

— *Achtung!*

O Tatra neagă tocmai ocolea rondul Point Lenin şi se apropia de ei, rulând cu o viteză destul de mare.

Glitz ridică discul roşu.

Maşina nu-şi micşoră însă deloc viteza. Brigadierul puse mâna pe mitralieră. Tatra se afla acum la douăzeci de metri. El putea să-i vadă bine placa de înmatriculare: IK – 5214. Îngrozit la gândul unei noi busculade, el se dădu într-o parte, lăsând vehiculul să treacă. În viteza maşinii reuşi să vadă cu o strângere de inimă pe cei patru inşi din interior.

Mai era însă un baraj în Alexander Platz, iar el putea să-i alerteze prin radio. Dar dacă maşina asta era cea căutată, era tocmai bun pentru Tribunalul Poporului, din cauza neglijenţei de care dăduse dovadă.

*

* *

Ertegul Denizli îşi puse puşca în spatele Tatrei. Acest joc cu moartea era teribil de extenuant pentru nervii săi. Reuşiseră să evite un prim baraj, la care aşteptau cinci maşini Tatra,

întorcându-se din drum la timp. Cel de al doilea baraj nu avea grilaj şi reuşiseră să treacă fără a fi opriţi. Dumnezeu ştie de ce poliţiştii nu trăseseră în ei.

De astă dată, când văzură grilajul, turcul îşi spuse că sosise finalul cursei lor. Nu puteau rezista la infinit în lupta lor contra poliţiei berlineze.

Odată trecut şi acest baraj, Wolfgang Muller se relaxă niţel. El îşi vârî în buzunar mâna de care atârna ciotul însângerat, ca şi cum ar fi fost ruşinat cu ea. Capul rudimentar pansat îi dădea un aer comic. Bandajul era pătat de sânge.

— Or să ne prindă, gemu el, Or să…

El scânci de parcă ar fi vrut să plângă. Malko îi adresă un zâmbet încurajator.

— Peste cinci minute vom ajunge la Zid, spuse el. Iar peste o oră, vă veţi afla în Vest.

Se aflau acum pe Memhardstrasse. Când ajunseră în dreptul hotelului *Stadt Berlin,* încetiniră viteza şi maşina opri puţin. Denizli sări din ea şi fugi către parchingul în care îşi lăsase Pontiacul. Malko viră la dreapta şi pătrunse într-un labirint de străduţe triste ca să-l aştepte pe turc. Peste cinci minute, ajunse în Ackerstrasse. Pătrunseseră deja în ultima zonă periculoasă: la două sute de metrii mai încolo, se afla Zidul.

Nu avea de gând să facă atâta drum. Viră în forţă la dreapta, într-un mic scuar şi micşoră viteza. De cealaltă parte a scuarului, el putu să zărească printre arbori, cărămizile roşii ale bisericii Versohnung. Cursa nebunească prin Berlinul de Est lua sfârşit aici. În acelaşi moment, Pontiacul verde apăru şi el.

Biserica se înălţa foarte aproape de Zid. Din cauza asta, autorităţile de stat o condamnaseră de ani de zile. Chiar şi vitraliile fuseseră zidite cu cărămidă.

Întunecată şi pustie, Versohnung Kirche nu mai servea la nimic.

Inima lui Malko se opri brusc: poarta marelui nef era deschisă şi în faţa ei staţiona un camion. Sub supravegherea a doi poliţişti înarmaţi cu mitraliere, nişte muncitori descărcau bănci şi scaune!

Malko acceleră în mod automat, trecând prin faţa poliţiştilor indiferenţi. Pontiacul făcu la fel.

Numai Wolfgang Mann nu înţelegea nimic.

Cu capul în flăcări, Malko viră la stânga. Trebuia să se îndepărteze urgent de Zid. Îi venea să urle de disperare cu gândul la posibilităţile celor de dincolo de Zid…

— Unde mergem acum? întrebă Mann.

— Este vorba de un contratimp, zise Malko cu tot calmul de care era capabil. Ne vom întoarce mâine.

— Mâine!

Brusc, neamţul se puse pe plâns. Malko frână şi opri. Pontiacul se opri şi el în dreptul său. Malko îl întrebă pe Denizli:

— Putem să-l ascundem pe Mann la prietena ta?

Turcul nu era deloc entuziasmat.

— Doar până la ora nouă seara. După aceea, nu. Locuieşte cu o colegă în care nu are încredere.

Tot Berlinul avea să ştie în câteva ore despre atacarea furgonetei de poliţie... Nimeni nu putea fi sigur de nimic...

— Am de gând să vă las pe amândoi la ea, zise Malko. Împreună cu Wolfgang Mann. Apoi voi încerca să mă debarasez de maşină. Mă voi întoarce pe jos.

— Şi pe urmă? întrebă Ertegul Denizli. La ora nouă şi jumătate va trebui să plecăm.

— Până atunci voi găsi o soluţie, afirmă Malko.

Circulaţia era destul de mică şi, în afară de câteva troleibuze, nimeni nu părea să-i remarce. Imobilul în care locuia amica lui Ertegul făcea parte dintr-un complex de case vechi şi se afla pe o stradă rece şi tristă. Malko opri Tatra la capătul străzii.

— Pe curând, spuse el.

Bunny şi Mann coborâră din maşină urmaţi de Denizli. Malko făcu stânga-mprejur, cu inima ceva mai uşurată. Chiar dacă era prins, mai rămânea o mică şansă pentru unchiul Manap. Cu orice preţ trebuia să ia legătura cu Krisantem şi să scape de maşina asta.

Zgomotul făcut de S-Bahn îi dădu o idee. Se îndreptă către Friedrichstrasse şi ajunse fără probleme la intersecţia cu *Unter Den Linden*. Făcu la dreapta în Friedrichstrasse şi urcă strada, trecând pe lângă terenul viran şi podul pe care trecea S-Bahn. Apoi, întoarse pe Georgenstrasse, verifică repede dacă nu îl urmăreşte cineva, opri şi se dădu jos din maşină. Când Tatra avea să fie găsită, poliţia STASI va crede că a reuşit să fugă prin Friedrich Bahnhof.

Se îndepărtă repede de acel loc, repetându-şi în minte o adresă de care nu se folosise niciodată. Dar care reprezenta ultima sa şansă.

*

* *

În clipa în care începu să urce scara de lemn, o uşă se deschise în spatele lui Malko, la parter. O matroană îmbrăcată în negru îl spiona bănuitoare. El ajunse cât putu de repede la etajul patru, cu tâmplele zvâcnind de emoţie şi efort.

Bătu la uşa din stânga. Dinăuntru se auzea muzică.

Muzica se opri şi uşa se deschise.

— *Yvapaiva,* zise Malko încetişor.

Ochii lui Solveig Morika se făcură mari. Malko citi în ei o grămadă de lucruri: o surpriză imensă, o undă de reproş şi apoi o licărire ce şterse toate celelalte impresii.

— *Perkele*[9], Malko! făcu tânăra finlandeză. Intră.

Era îmbrăcată cu o fustă lungă de lână şi cu un pulover. Era desculţă. Fata închise uşa după el.

— Nu credeam că am să te mai văd, zise ea.

— Vezi bine că nu te-am uitat, zise Malko.

Trebuia să lase ruşinea de-o parte.

Ochii tinerei scânteiară.

— Ai picat cum nu se poate mai bine, tocmai este ziua mea. Era să beau şampania singură. Pari obosit. Am să-ţi prepar o băutură care se dă vânătorilor la noi după o partidă grea. Se numeşte *Turkisch blutt*[10].

— Despre ce este vorba? Fata duse un deget la buze.

— Şşşş! Este o surpriză!

*

* *

— *Malianne!* zise Solveig.

— *Malianne!* răspunse Malko.

Paharele fură golite până la fund. Turkisch Blutt îl făcu pe Malko să intre într-o stare de euforie înşelătoare. Era un amestec de şampanie cu vin alb, redutabil pentru materia cenuşie. Solweig stătea pe divan cu picioarele îndoite sub ea, jucându-se cu paharul gol. Fusta îi era ridicată descoperind jartierele cu care erau prinşi ciorapii de lână. Când zări privirea lui Malko, ea avu un zâmbet ambiguu.

— Am fugit ca o proastă alaltăieri…

— Nu-i adevărat, protestă Malko.

Ea îşi umplu din nou paharul şi-l bău pe nerăsuflate.

— Eram sigură că nu vei încerca să o mai vezi pe ţărăncuţa

[9] Drace! (n.a.).

[10] Sânge de turc (n.a.).

finlandeză… Cred că m-am îndrăgostit un pic…

Ea se uită la el cu ochii plin de stele.

— Vino!

Dintr-un salt, fu la pieptul lui. Pieptul ei cald şi dur, coapsele lungi, gura şi pântecele păreau că se încrustează în trupul lui. Imaginea unchiului Manap se evaporă în aburii miraculoasei băuturi *Turkisch Blutt.* Când atinse pielea de deasupra ciorapilor, Malko simţi că fata freamătă ca un cal pur-sânge. Cei doi se îmbrăţişară cu furie. Tensiunea ultimelor ore se dilua în trupul fierbinte al lui Solweig.

Întinsă pe canapea, ea se lăsă posedată cu capul atârnând în gol, cu un picior atingând duşumeaua, ca o elevă de liceu de cincisprezece ani, care face dragoste pe furiş în apartamentul părinţilor ei.

Când îşi reveniră, Solweig izbucni în râs în faţa fustei descusute, a puloverului îngrămădit în jurul gâtului şi a slipului făcut cocoloş în mijlocul camerei. Nici Malko nu arăta mai prezentabil… Solweig se aplecă asupra dorinţei lui intacte, dăruindu-i lui Malko o dezmierdare de o dulceaţă aproape insuportabilă. Divanul părea că nu mai rezistă la un alt asalt…

Dar Solweig înălţă capul surâzătoare.

— Rămâi cu mine în seara asta, nu-i aşa?

Ea zări o umbră în ochii aurii şi se crispă.

— Cum vrei tu, adăugă ea cu un glas uscat.

Malko îi luă mâna şi i-o sărută. Sosise momentul cel mai delicat.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, zise el.

Capitolul XVII

— Te vor ucide dacă pun mâna pe tine, şopti Solweig.

Malko nu răspunse. Solweig ştia acum totul. Despre Wolfgang Mann, CIA, atacul furgonetei poliţiei şi tragicul deznodământ al planului său. Epuizat, el adormise pe divanul pe care făcuseră dragoste şi acum tocmai se trezise. Deja se lăsase noaptea. Solweig îl privea aşezată într-un fotoliu. Era îngrijorată, îndrăgostită şi totodată speriată.

— Aş vrea atât de mult să te ajut, zise ea. Aş vrea ca tu şi prietenii tăi să puteţi veni la noapte aici să vă culcaţi. Dar clădirea este păzită de portăreasă. Este pusă să mă spioneze.

— Vorbeşti de grăsana îmbrăcată în negru?

— Ai văzut-o? Sunt sigură că mă supraveghează şi îi vede pe toţi cei care vin la mine în vizită. În toate casele în care locuiesc străini se procedează la fel.

Ar fi fost o nebunie să-l aducă aici pe Wolfgang Mann. Trebuia să găsească alt loc, dar Solweig ar fi putut să-l ajute în alt fel.

— Ai avut vreodată probleme cu poliţia de aici? o întrebă el.

— Nu. Au venit o dată sau de două ori. La început şi au pus tot felul de întrebări proprietăresei. Un electrician a avut odată un comportament ciudat... A venit să verifice instalaţia, deşi totul mergea perfect. Apoi s-a întors în timp ce lipseam de acasă şi mi-a rupt tapetul din dormitor...

— A rupt tapetul?

— Da. Hai să-ţi arăt.

Tânăra îl conduse în camera vecină. Acolo îi arătă o urmă în formă de zigzag pe tapetul înflorat.

— A avut grijă să o lipească la loc, însă eu am observat, făcu ea mândră.

Malko începu să dezlipească hârtia de tapet de pe perete.

La douăzeci de centimetri de la plintă, era o pată neagră. El rămase nemişcat şi, fără să scoată o vorbă, îi arătă fetei micul disc metalic. Aplecându-se la urechea ei, şopti:

— Este vorba de un microfon...

Luând-o pe Solweig de mână, el o trase afară din cameră, apoi deschise fereastra.

— Aici putem vorbi în linişte, zise el.

Tânăra nu-şi putea reveni.

— Dar de ce să-mi pună mie un microfon? se miră ea. Doar nu sunt o spioană.

— Pentru comunişti, microfoanele ascunse fac parte din accesoriile unei locuinţe, la fel ca şi încălzirea centrală. De câte ori se instalează în Berlin câte un corespondent de presă, biroul lui este zugrăvit... Cu alte cuvinte, se căptuşesc zidurile cu microfoane. Prin definiţie, străinii sunt de temut.

— Vino totuşi să dormi aici în noaptea asta, îl rugă ea.

Malko dădu din cap.

— Nu. Dacă am fi găsiţi aici, rişti să-ţi petreci cei mai frumoşi ani după gratii pentru o poveste care nu te priveşte. Şi aşa te-am expus destul venind aici.

Ea i se aruncă la piept.

— Dar mă plictiseam îngrozitor înainte să te cunosc. Acum, trăiesc cu adevărat.

— Ai putea să faci un lucru extrem de util, zise Malko.

— Ce?

— Imediat după ce plec, să treci în Vest.

El îi explică detaliat ce dorea de la ea, notând pe o hârtie anumite lucruri ca să nu uite. Era o fată de nădejde pe care putea conta.

— Dar unde vei merge tu?

— Încă nu ştiu, răspunse Malko.

— Am o idee, exclamă fata. Într-o zi, un prieten m-a dus la etajul treizeci şi şapte de la *Stadt Berlin*. Locul era plin cu persoane de toate naţionalităţile.

— Ar fi o idee, admise Malko. Acum trebuie să plec.

Solweig îl sărută. Oboseala şi enervarea făcuseră ca dorinţa sa să renască iar. Fata îşi dădu seama şi se lipi cu pasiune de el. Corpul ei era scuturat de frisoane.

— Nu te pot lăsa să pleci în halul ăsta, şopti ea.

Solweig alunecă la picioarele lui. Prin fereastra deschisă, Malko vedea acoperişurile caselor, cenuşii şi triste. Îşi spuse că era poate pentru ultima oară. Sub mângâierile ei abile şi tandre, el închise ochii.

*

* *

Ertegul Denizli îl văzuse cu siguranţă de la fereastră, căci îi ieşi în întâmpinare pe culoarul întunecos. Era destul de nervos.

— Trebuie să plecăm imediat de aici. Aţi putut să-l preveniţi pe Krisantem?

— Totul este în regulă, zise Malko. Vor fi pregătiţi pentru mâine la aceeaşi oră. Dar trebuie să rezistăm până atunci…

Turcul îşi scărpină obrazul neras.

— În privinţa mea nu sunt probleme… Bunny mi-a spus că duce maşina într-un parching şi că va dormi în portbagaj…

— Bună idee, zise Malko. Bunny să intre în portbagaj. Dumneavoastră o să conduceţi şi apoi veţi părăsi maşina. Veţi lăsa cheile pe pământ. Dacă totul se derulează cum trebuie, eu voi lua maşina şi vin să vă caut… În caz contrar, la ora nouă fără zece, plecaţi cu Bunny şi vă întoarceţi. Acum, trebuie să mă duc după unchiul Manap.

Turcul nu puse nici o întrebare. Începea să înţeleagă de ce prietenul său Krisantem îl adora pe acest bărbat cu ochii de aur.

*

* *

O fată cu chip resemnat aştepta un taxi în faţă la *Stadt Berlin Hotel*. Malko îl împinse pe Wolfgang Mann pe uşa turnantă. Era ultimul loc unde l-ar fi căutat STASI.

De la apartamentul lui Denizli veniseră pe jos până acolo, ajutaţi şi de întunericul de afară.

În partea dreaptă a holului, erau puse nişte măsuţe în jurul cărora erau strânse mai multe grupuri ce conversau. În stânga, se vedea o cafenea aglomerată.

— Să mergem, îi spuse el lui Mann. Neamţul îl urmă docil, ca în transă. Malko îi înlocuise pansamentul compromiţător cu o fâşie de leucoplast de culoarea pielii, cu mult mai discretă. Cei doi căutară un loc. Mai mulţi poliţişti în uniformă stăteau lângă bar. Nu era nici un loc liber. Locul nu părea foarte cosmopolit. Ieşiră în imensul hol din marmură. Cinci chinezi aşteptau cuminţi lângă valizele lor. Fuseseră uitaţi de tot. Cum nu vorbeau decât chineza, sperau că vreun responsabil îşi vor aduce aminte şi de ei… Lucru care ar fi putut dura o zi, sau o săptămână.

Nişte bulgari gălăgioşi trecură prin faţa lui Malko, însoţind o femeie de o eleganţă cam bătătoare la ochi. Cum ţara lor nu producea decât iaurt, Berlinul de Est era raiul pe pământ.

De la un centru de vânzarea presei Malko cumpără un număr din *Pravda* pe care îl puse în mod ostentativ sub braţ. Apoi îl conduse pe Mann până la liftul care deservea direct etajul treizeci şi şapte. Trebuia cu orice preţ să găsească un colţişor pentru înnoptat. Spera să fie un loc mai discret decât holul. Vederea era aproape la fel de frumoasă ca cea din Turnul

televiziunii. Malko se îndreptă către barul invadat de o mulţime compactă.

Fata de la vestiar îi tăie calea.

— Aveţi rezervaţie?

Malko îi flutură ziarul *Pravda* pe sub nas şi spuse în ruseşte:

— Bineînţeles, porumbiţo!

Subjugată de farmecul lui, fata îl lăsă să treacă. Pe bancheta din faţa barului erau libere două locuri. Barmanii erau îmbrăcaţi cu nişte bolerouri cusute cu paiete. În afară de cetăţenii „ţărilor frăţeşti”, se aflau acolo şi străini capitalişti, veniţi la Berlin cu afaceri.

Erau şi multe femei. Unele dintre ele erau chiar drăguţe, îmbrăcate destul de provocator şi, în plus, nu erau însoţite. Alături de Malko, se aflau două creaturi destul de tinere care sorbeau nişte băuturi albicioase. Una din ele, cu pantalon şi cu pulover roşu, era extrem de bine făcută, cu buza superioară foarte proeminentă. Cealaltă, o blondă planturoasă, purta rochie mini şi cizme. O namilă de somalez, negru ca tăciunele, se înclină în faţa uneia dintre ele, invitând-o la dans, dar fu refuzat. Africanul se îndreptă atunci spre un grup de fete care vorbeau cu voce tare lângă bar.

Malko îşi bău votca pe nerăsuflate. Un italian mărunţel şi cu părul frizat se apropie de vecina sa şi o invită, dar fu şi el refuzat. Fata întoarse capul şi privirea ei se încrucişă cu cea a lui Malko. El citi un anume interes în surâsul ivit pe buzele senzuale ale fetei. Puloverul roşu se mula pe un bust cu dimensiuni peste medie... Fata comandă la bar alt coniac. Malko văzu că i se serveşte Hennessy „Bras d’or”. Germania Răsăriteană începea să se civilizeze. Cei trei barmani abia pridideau cu comenzile. Locul era acum înţesat de lume.

Malko începu să se întrebe ce erau toate aceste creaturi de vis, neaşteptate pentru o ţară socialistă şi puritană. El îşi întrebă vecina în limba germană:

— Doriţi să dansaţi?

Fata nu-l înţelese. Ea îi zâmbi şi-i răspunse în engleză:

— Sunt cehă.

— De unde anume? o întrebă Malko în cehă.

Era una din limbile pe care le vorbea destul de bine. Castelul Liezen se afla doar la treizeci de kilometri de frontiera cu Cehoslovacia.

Fata cu puloverul roşu părea extrem de măgulită!

— Am venit de la Brno, îi explică ea lui Malko. Am sosit chiar în dimineaţa asta…

Malko se ridică de la masă, îi făcu cu ochiul lui Wolfgang Mann şi o luă de mână.

— Să dansăm, zise el.

Ea îl urmă în sala vecină. În ringul de dans, ea se lipi de el atât de strâns, încât abia de putea să-şi mişte picioarele.

În oricare altă ţară civilizată, orchestra aceea ar fi fost azvârlită pe fereastră. Reuşea să masacreze fără milă vechile foxtroturi, interpretându-le fără nici o fărâmă de entuziasm. La fiecare sfert de oră făcea câte o pauză de zece minute. Fetei puţin îi păsa. Pântecele ei se mişca în ritm de gigă lipit de Malko. Ea întrebă:

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— În momentul de faţă?

— Da.

El ezită puţin.

— Nu ştiu încă prea bine. Sunt cu un prieten destul de în vârstă. Ne cam plictisim…

Fata îl privi în ochi.

— Şi ce aţi dori să faceţi?

Pântecele ei punea exact aceeaşi întrebare. Malko ezită să înţeleagă. Ar fi fost prea de tot.

— Dar dumneavoastră?

Ea se vârî şi mai mult în sufletul lui.

— Am putea să mergem toţi patru undeva, propuse fata.

Malko se îndepărtă puţin de ea şi o privi atent.

— Sunteţi încântătoare. Cum vă numiţi?

— Ute. Amândouă suntem amatoare de dolari, mai spuse cu o voce rece tânăra.

Malko zâmbi.

— Nu acceptaţi mărcile?

— Mărcile din Est?

— Nu, cele din Vest.

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Cum să nu?

— Şi unde propuneţi să mergem?

— Avem camere la hotel, zise Ute. Pe prietena mea o cheamă Jan. Noi luăm împreună cinci sute de mărci pe noapte. Venim o dată pe lună de la Brno, ca să facem rost de valută. Aici, sunt întotdeauna mulţi străini.

Orchestra se opri. Se auziră câteva aplauze politicoase. Malko aplaudă şi el, mai mult pentru nesperata întâlnire. Două fete care nu vorbeau germana şi nu cunoşteau pe nimeni în Berlin şi, pe deasupra, mai aveau şi camere la hotel!

Cei doi se întoarseră la bar. Malko îi şopti lui Mann la ureche:

— Cred că am găsit un loc unde să petrecem noaptea.

Cele două fete vorbeau ceva în limba cehă. Malko le spuse:

— Ieşiţi voi înainte. Nu are sens să ne facem remarcaţi.

Ute îi aruncă o privire bănuitoare.

— Chiar vreţi să veniţi cu noi?

Fără să răspundă, Malko scoase din buzunar o bancnotă de o sută de mărci şi i-o strecură în poşetă. Ute se topi imediat.

— Avem camerele 825 şi 827. Vă aşteptăm.

Malko se uită după ele. Alte fete singure nu mai erau. Somalezul strângea în braţe o fată îmbrăcată cu o rochie argintie.

El merse la bar şi comandă o sticlă cu votcă. Luară ascensorul care-i duse la parter, deoarece era un lift care deservea doar ultimul etaj. Mann se clătina pe picioare de obosit ce era. În plus, îl durea îngrozitor capul.

*

* *

Ute întredeschise cu atenţie uşa, apoi îl recunoscu pe Malko. Acesta îl împinse pe Mann în cameră. Neamţul făcu nişte ochi cât cepele: Jan îşi scosese fusta şi stătea tolănită într-un fotoliu numai în ciorapi şi cu cizmuliţe albe... Ute se apropie de Malko.

— Nu vei fi decepţionat, zise ea. Dacă vei veni cândva la Brno, o să te coste mult mai ieftin.

Malko nu îndrăzni să-i spună că această probabilitate era extrem de slabă...

El puse sticla cu votcă pe masă şi alături de ea încă patru bancnote de o sută de mărci, stârnind entuziasmul fetelor.

Cât ai zice peşte, Ute rămase doar în slip.

— Ai vrea să ne distrăm cu toţii împreună?

— De ce nu?

Wolfgang Mann privea scena încremenit. Erau prea multe emoţii pentru o singură zi...

*

* *

Malko mormăi. Ute, goală puşcă, se strecură în pat. El se refugiase în camera lui Jan, lăsându-l pe Manap în tovărăşia celor

două târfe.

— Dormi? întrebă Ute.

El se blestemă că adusese votca. Demonstraţia lor safică nu fusese la înălţimea gemetelor lor. În cele din urmă, Ute îl asaltase pe Malko într-un stil destul de profesional, în timp ce Jan încerca să-l învioreze niţel pe bătrânel. La urmă, fetele începuseră să ţopăie prin cameră pe muzica de la radio.

Acum Ute părea excitată de-a binelea. Ea începu să-l mângâie pe Malko cu o dexteritate răbdătoare.

— Am băut prea mult, îi mărturisi el ca să-l lase în pace. Ar trebui să-i faci aşa prietenului meu.

— A încercat Jan, dar bietul de el nu poate.

— Da, dar tu eşti mai frumoasă ca Jan. La urma urmelor şi el a plătit, nu? Convinsă de acest argument comercial, Ute se sculă şi plecă din cameră. Treizeci de secunde mai târziu, Malko cădea într-un somn profund. Înainte de începerea festinului, o rugase pe Jan să anunţe la recepţie că trebuie să-i trezească la ora opt dimineaţa...

Capitolul XVIII

Malko se trezi într-un salt. Ute îl scutura de umăr. Era ciufulită, nemachiată şi înfricoşată. Mirosea a catastrofă.

— Prietenul dumneavoastră nu se simte deloc bine. Aseară am făcut cum aţi zis. Şi a mers cum a mers. Când am încercat a doua oară, s-a albit brusc la faţă şi şi-a dat ochii peste cap. Acum abia mai respiră şi mi-e frică să nu dea ortul popii. Ce-i de făcut?

— Vin imediat acolo, zise Malko. El se sculă şi se îmbrăcă iute. Era tot ce-i mai lipsea! Ceasul său arăta ora şapte şi jumătate.

*

* *

Wolfgang Mann era întins cu faţa în sus, gol puşcă.

Pielea bătrânului era albă ca ceara. Ţinea ochii închişi şi abia mai respira. Ute, care îşi pusese deja puloverul roşu şi pantalonul, se aplecă deasupra lui.

— Vedeţi cum arată?

Malko se gândi la repercusiuni. Era prea riscant să cheme un doctor. Dar, în caz contrar, Mann putea să moară. El se aplecă deasupra bătrânului.

— Cum vă mai simţiţi? întrebă el.

Wolfgang Mann deschise ochii.

— Mi-e rău, gemu el. Simt o greutate mare pe piept. O durere care îmi coboară în braţe. Cred că o să mor.

El închise ochii.

Malko ridică receptorul şi ceru recepţia. Anunţă că persoana care luase camera în primire nu se simţea bine.

Telefonista îi promise că va chema imediat medicul.

— Duceţi-vă în cealaltă cameră, îi spuse el lui Ute.

Fata îl ascultă. Jan adormise deja. Când se auzi bătând la uşă, Malko deschise şi văzu un bărbat cu barbă şi cu o geantă mare în mână.

— Intraţi, făcu Malko. Prietenului meu i s-a făcut rău.

Tânărul medic intră. Tresări când îl văzu pe bătrân complet gol.

— Dumneavoastră l-aţi dezbrăcat?

Malko se prefăcu jenat.

— Adevărul este că acest domn a adus în cameră o persoană… În fine, mă înţelegeţi şi după aceea i s-a făcut rău.

— A vomat? întrebă medicul.

— Cred că da.

Doctorul începu să-l asculte cu stetoscopul, îi luă tensiunea, apoi pulsul. Scoase o seringă din trusă.

— Vreau să-i administrez nişte morfină cu heparină, zise el, dar trebuie imediat internat în spital. Are o criză de angină pectorală.

Medicul făcu injecţia şi îşi puse instrumentele în geantă. Ridică apoi receptorul şi formă un număr. Malko auzi cum cheamă o salvare.

— Ambulanţa va fi aici în zece minute. Rămâneţi lângă bolnav. Eu mai am de făcut o vizită. Pentru moment nu i se va întâmpla nimic.

Doctorul îşi închise geanta şi ieşi din cameră. Imediat, Malko se duse după Ute. Nu avea prea mult timp la dispoziţie.

— Prietenul meu va fi transportat la spital, îi spuse el fetei... Ca să mai câştig un pic de timp, îl voi transporta eu jos.

Malko luă o cuvertură pe care o întinse pe duşumea, apoi îl puse în ea pe Mann. Nu mai avea timp să-l îmbrace. Bătrânul gemu, dar rămase cu ochii închişi. Malko îl înfăşură bine şi îl luă în braţe. Din fericire, maşina lui Denizli se afla chiar în faţa hotelului...

— Întovărăşiţi-mă până la ascensor, o rugă el pe Ute.

În treizeci de secunde erau la parter. Malko îşi făcu loc prin mulţimea ce aştepta liftul şi străbătu holul. Mann atârna din ce în ce mai greu.

Un băiat în uniformă păzea uşa principală. Malko îi făcu semn să deschidă spunând cu o voce imperioasă:

— Repede, sunt medic, iar acest om este bolnav...

Băiatul îi deschise imediat uşa. Malko se repezi în parching.

Pontiacul verde aştepta la cincizeci de metri distanţă. Când Malko ajunse la el cu sufletul la gură, apăru şi Denizli.

— Ce s-a întâmplat? întrebă turcul.

— Am dat de bucluc. Deschideţi repede maşina.

Turcul se execută şi Malko îl depuse pe Mann pe bancheta din spate. În acelaşi moment, capacul portbagajului se deschise şi apăru chipul somnoros şi boţit al lui Bunny. Malko observă intrarea hotelului. Un bărbat în civil o ţinea de braţ pe Ute discutând aprins cu ea... În curând vor avea toată securitatea pe urmele lor... Tot ce dorea Malko era ca Ute să nu aibă necazuri prea mari din cauza lui.

Motorul Pontiacului era deja în funcţiune. Malko luă volanul şi în curând se îndreptau spre nord, lăsând în urma lor Alexander Platz. În spate, livid ca un mort, Mann zăcea cu capul pe genunchii lui Bunny.

*

* *

Biserica Împăcării evoca mai degrabă Apocalipsa cu vitraliile ei zidite şi cu uşile bătute în cuie. De astă dată, în faţa ei nu staţiona nimeni. Malko opri motorul.

— Este rândul dumneavoastră, îi spuse el lui Bunny.

Uriaşul negru sări din maşină şi alergă către intrarea în biserică. Malko îl văzu cum meştereşte ceva la broască. Cu un zgomot sec, uşa se deschise.

Malko intră cu Bunny în biserică. Înăuntru era întuneric şi frig şi domnea o linişte dezolantă. Denizli veni şi el, cărându-l pe Mann, la fel de inconştient. Cu blândeţe, el îl aşeză pe dalele reci şi ieşi. Timp de cinci minute, el şi Bunny transportară în biserică toate materialele de care aveau nevoie.

În acest timp, Malko se sui din nou la volan şi duse maşina pe o străduţă transversală. Se întoarse de acolo pe jos. Nimeni nu părea să-i fi remarcat.

Ertegul Denizli aprinsese o lanternă electrică. Malko se îndreptă către fundul bisericii unde găsi scăriţa în formă de spirală ce ducea în clopotniţă. Uşa de la clopotniţă nu era încuiată. Cei trei bărbaţi se urcară pe scara îngustă şi plină de praf. Pe măsură ce urcau, scara era din ce în ce mai bine luminată. Comuniştii nu zidiseră şi orificiile clopotniţei. Malko se opri o secundă ca să-şi tragă sufletul. Privi prin deschizătură şi zări casele de pe Bernauerstrasse, de dincolo de Zid. Vestul era la cincizeci de metri de ei! Ce bine îi înţelegea pe cei ce se aruncau în reţelele de sârmă ghimpată ale Zidului, fără nici o şansă de a scăpa de gloanţele poliţiştilor... numai ca să scape din acest univers concentraţionist.

În faţa bisericii, imobilul în care trebuia să aştepte Elko Krisantem avea în continuare ferestrele închise. Lui Malko i se făcu brusc frică. Dacă i se întâmplase ceva lui Solweig! El scoase radioemiţătorul Panasonic din geanta lui Bunny, întinse antena, comută emiţătorul pe *on* şi duse microfonul la gură.

— Elko, zise el cu voce scăzută. Mă auzi?

După o fracţiune de secundă, vocea turcului răspunse, alterată de emoţie:

— Vă aud. Unde sunteţi?
— Acolo unde trebuie. Totul este pregătit?
— Totul.
— Cineva să vină în faţa porţii.
— Imediat, făcu turcul.

Malko întrerupse contactul. Conversaţia fusese cu siguranţă interceptată de către serviciile speciale din Est, dar nu oferea prea multă precizie, ca să se poată interveni cu eficacitate. Oricum, nu trebuia să piardă nici o secundă. Malko luă binoclul şi îl îndreptă către creasta Zidului. Putu să vadă cele două foişoare de pază. În foişorul din dreapta, doi poliţişti stăteau la pândă.

— Ataşaţi cablul! îi spuse el turcului.

Turcul scoase dintr-o geantă un cablu de nailon cu diametrul de cinci milimetri şi lung de cincizeci de metri şi-i legă unul din capete de un piton din piatră. Cablul nu putea fi zărit cu uşurinţă din exterior, având o rezistenţă extraordinară. Mai degrabă dărâmau biserica cu el decât să se rupă…

— OK, zise el.

Malko îl chemă din nou pe Krisantem.

— Chemaţi imediat o ambulanţă care să fie pregătită. Prietenul nostru nu se simte bine. Va trebui să fie transportat imediat la spital…

— Bine, făcu turcul.

Malko îi spuse lui Wolfgang Mann:

— Mann, în câteva minute veţi fi în Vest… Mă auziţi? În Vest.

Cuvântul magic îl făcu pe bătrânel să deschidă ochii. El bâlbâi câteva cuvinte şi îl strânse uşor de mână înainte de a cădea din nou într-o stare de inconştienţă.

Malko scoase din geantă un harnaşament de paraşutist şi îl fixă de torsul bătrânului. Verifică soliditatea legăturilor. Apoi privi cu binoclul în Bernauerstrasse: Pavel Zek aştepta în faţa clădirii din dreptul lor. Din fericire, el nu putea fi zărit din foişoare. Malko mai observă un fir ce atârna de la o fereastră de la etajul şase. Dincolo totul părea pus la punct. El i se adresă lui Bunny:

— Trimiteţi racheta.

Americanul pregăti racheta ce fusese legată de extremitatea cablului de nailon. Firul era rulat pe o mulinetă de pescar ce fusese fixată pe un planşeu de lemn din clopotniţă.

Malko trase aerul adânc în plămâni. Apoi aprinse o brichetă din aur şi apropie flacăra de meşa rachetei. Peste o fracţiune de secundă, nu mai aveau cum să dea înapoi. Dacă Bunny se înşela

în calculele lui pirotehnice, toată odiseea lor ar fi fost zadarnică.

— Atenţie, spuse Malko.

Ertegul Denizli îl ridică pe unchiul Manap. Malko privi mulineta ce se depăna în mod vertiginos. Firul de nailon se întindea acum invizibil între Versohnungskirche şi Bernauerstrasse. Din păcate, racheta nu trecuse neobservată…

Malko îndreptă binoclul către foişorul din dreapta. Cei doi poliţişti erau în alertă. Unul telefona de zor, iar celălalt se uita cu un binoclu către clopotniţa bisericii. Malko se aruncă înapoi. Trebuia să câştige câteva secunde. Poliţiştii nu puteau să vadă ce se petrece în interiorul clopotniţei. Cum ei nu puteau să plece din foişor, erau obligaţi să-i alerteze pe agenţii din STASI, ce urmau să scotocească biserica.

Racheta ateriză pe caldarâmul de pe Bernauerstrasse într-o jerbă de scântei. Pavel Zec se repezi la ea. El detaşă extremitatea cablului de rachetă şi o legă de firul ce atârna de la etajul şase. Toate ferestrele imobilului erau larg deschise iar Malko putu să vadă o mulţime de oameni ce se agitau înăuntru. Malko îşi îndreptă binoclul spre foişor. Un poliţist tocmai îşi îndrepta puşca Kalaşnikov către clopotniţă. În acelaşi moment, cablul de nailon se întinse. Malko îl văzu pe Pavel Zek cum fuge spre un observator din lemn care se afla la o distanţă de douăzeci de metri de foişor. Nu putea fi însă văzut de cei din foişor…

— Lăsaţi totul, îi ordonă el lui Denizli.

Turcul scutură uşor firul de pescuit ce tocmai fusese legat de cablul de nailon. Acesta devenise de acum perfect vizibil, avansând în spaţiu ca un şarpe.

Malko se uită la secundarul Rolexului său. Zece secunde, cincisprezece, douăzeci. După cincizeci şi cinci de secunde, cablul era întins perfect. Un turc îl fixa frenetic de pervazul unei ferestre de la etajul şase.

Malko privi în jos. O ambulanţă staţiona în faţa casei. Nu o auzise sosind. Pe scara în formă de spirală nu se auzea nici un zgomot. Trebuiau să mai reziste doar puţin timp. O rafală de Kalaşnikov se auzi dinspre foişor. Gloanţele ricoşară în zidul de piatră, iar Malko sări înapoi. Poliţiştii înţeleseseră cum stau lucrurile şi voiau să oprească totul. Dar şi acest lucru fusese prevăzut.

Acum, cablul alb era întins între Est şi Vest. În Bernauerstrasse, pietonii ce începuseră să se adune, priveau

într-o singură direcţie, cu capetele înălţate. Maşinile se opriseră în mijlocul drumului.

Din păcate, unchiul Manap nu fusese încă salvat. De la distanţa asta, orice Kalaşnikov ar fi putut să-l facă strecurătoare... Mai multe gloanţe ricoşară în piatră, smulgând din ea aşchii groase. Poliţiştii începuseră să se enerveze. Malko îşi auzea bătăile inimii. Deodată văzu bărbatul care apăruse în foişorul din Bernauerstrasse. Preocupaţi de clopotniţă, poliţiştii din Est nu-l zăriseră.

Cu un gest graţios de aruncător de discuri, el expedie două obiecte care aterizară la picioarele foişorului. După aceea, el coborî în Bernauerstrasse. Se auziră două bufnituri surde şi un fum galben şi compact începu să învăluie foişorul. Grenadele fumigene ale lui Bunny funcţionau perfect.

Malko pândea scena. În zece secunde, fumul învălui ferestrele negre ale foişorului. În acelaşi timp, tirul se intensifică, de parcă paznicii ar fi dorit să se răzbune. Gloanţele ricoşau pe zidurile clopotniţei. Unul dintre ele reuşi să pătrundă înăuntru cu un şuierat sinistru. Lipit de zid, Ertegul Denizli îl ţinea în braţe pe unchiul Manap, cu picioarele sprijinite de pervazul din piatră. Malko ţinea braţul ridicat. El asculta detonaţiile.

— *Go,* urlă el brusc.

Cu un avânt extraordinar, Denizli îl împinse pe Wolfgang Mann în gol!

Era exact în momentul în care poliţaii din foişor îşi reîncărcau armele. Le trebuiau cel puţin cincisprezece secunde.

Neamţul se făcu nevăzut, alunecând pe cablu. Denivelarea dintre clopotniţă şi etajul şase al clădirii de vizavi asigura accelerarea vitezei de deplasare.

Malko nu-şi putea lua ochii de la trupul lui Mann care aluneca de-a lungul cablului, alb, o imagine suprarealistă şi grotescă!

Fumul galben învăluia în continuare foişorul. De astă dată Kalaşnikovurile reîncepură să scuipe gloanţele încrâncenându-se asupra clopotniţei. Tocmai în clipa în care Mann trecea peste Zid! Un imens urlet izbucni din zecile de piepturi, zguduind zidurile imobilelor de pe Bernauerstrasse. Un bărbat cocoţat pe acoperişul Mercedesului său, gesticula ca un dement. O maşină a poliţiei sosea cu sirena pusă în funcţiune.

Cu o rapiditate de prestidigitator, turcii fixaseră o saltea la fereastra unde urma să ajungă unchiul Manap ca să nu se zdrobească de zid. Neamţul nici nu apucă să atingă salteaua.

Zeci de mâini îl prinseră şi îl traseră în interiorul casei! Era şi timpul: fumul începuse să se risipească.

Bernauerstrasse era în delir. O mulţime veselă şi neliniştită înconjura ambulanţa. Lumea arăta cu degetul către clopotniţa aflată în continuare în tirul puştilor. Un bărbat urla din răsputeri:

— *Mute! Mute!*[11]

Cablul alb continua să rămână întins, ca o sfidare mută. Un Jeep rusesc sosea în viteză pe şosea. Patru poliţişti Vopos săriră din el şi se uitară la clopotniţă.

Malko se întoarse către Bunny şi Denizli.

— Am reuşit, făcu el. Vă mulţumesc.

Incidentul cu Hilde era iertat. Războiul nu se face cu copii de cor. Lăsând baltă totul, cei trei, părăsiră în grabă clopotniţa. Trebuiau să scape din capcana mortală care era acum Biserica Recunoştinţei. Dacă mai aveau timp…

*

* *

La poarta mare se auzeau lovituri. Din fericire, grosimea uşilor făcea ca acestea să reziste. Malko îşi lipi urechea de batant. De dincolo se auzeau vociferări furioase.

— Au chemat un tanc, îi spuse el lui Denizli.

Iată o veste bună… Malko se îndreptă către celălalt capăt al bisericii unde erau cei doi tovarăşi. În faţa uşii sacristiei era un zid făcut din cărămizi roşii. Bunny îndepărtase câteva cărămizi şi introduse un cartuş micuţ. Malko îşi risca viaţa dintr-un raţionament foarte simplu: poliţiştii Vopos păzeau intrarea în biserică, fiind convinşi că celelalte intrări erau zidite.

— Atenţie, spuse Malko.

El apropie flacăra brichetei de fitil. Apoi se ascunse în spatele unei coloane. Ceilalţi doi îi urmară exemplul. După cinci secunde, o violentă explozie cutremură lăcaşul şi din plafon se desprinseră mari bucăţi de mortar. Deja cei trei se năpusteau către imensa gaură făcută în zidul de cărămidă. Malko ieşi primul, orbit de praf. Din cauza formei bisericii, poliţiştii care auziseră explozia nu puteau să-i zărească. Aveau un avans de aproximativ treizeci de secunde…

Ei alergară într-un suflet până în Rheinburgstrasse. Nimeni nu supraveghea Pontiacul. Malko demară în clipa în care primii poliţişti dădeau colţul bisericii. El porni mâncând pământul, încercând să se îndepărteze cât mai repede de Zid.

[11] Curaj! Curaj! (n.a.).

— Încotro mergem? întrebă Bunny.

— Să ne ascundem într-un parching din Lichtenberg, răspunse Malko. Este un loc plin cu blocuri, foarte prost păzit. Vom încerca să forţăm trecerea dincolo în seara asta către ora opt, imediat după ce se înnoptează.

Imensul Pontiac făcea slalomul într-un labirint de străduţe pustii şi triste. Malko reuşi să se ferească la timp de un tramvai.

— Am o idee, făcu subit turcul. În Alexander Platz, lângă catedrala aflată în ruine, există un imobil în construcţie, abandonat de mai multe luni. Constructorii nu au mai obţinut credite, se pare. Are un parching subteran, închis cu o barieră. Am fost de multe ori acolo cu fetele...

— Nu este nici un paznic?

— N-am văzut pe nimeni niciodată, zise turcul. Poate că în timpul zilei este cineva.

— Merită să încercăm, zise Malko.

Poate că era un loc mai sigur.

Peste zece minute, erau în Alexander Platz. Malko îşi aduse aminte de Solweig. Dacă scăpau cu viaţă, era mulţumită ei. El coborî din Pontiac, urmat de Denizli şi Bunny. Turcul aprinse o lanternă, luminând sacii plini cu ciment îngrămădiţi într-un colţ.

Malko se apropie. Dar în capul lui, se înfiripase o idee.

— Aţi fost zidar?

— Da, răspunse turcul, mai degrabă surprins.

— Am avea nevoie de nişte apă, zise Malko. Asta ne-ar da o şansă suplimentară...

De data asta, turcul era de-a dreptul şocat. Malko îşi zise că, în cazul cel mai fericit, aveau o şansă de unu la o mie ca să scape...

— Acolo... la dreapta, făcu turcul.

Un enorm imobil în construcţie se ridica înaintea lor. O barieră de lemn interzicea accesul la parter.

Ertegul Denizli coborî din maşină şi ridică bariera. Pontiacul pătrunse înăuntru, iar el coborî la loc bariera. În faţa lor se deschidea rampa ce ducea în parchingul subteran. Malko opri motorul, iar cei trei bărbaţi rămaseră tăcuţi în întuneric, ascultându-şi bătăile inimii. Domnea o tăcere absolută. În acel moment, tot Berlinul de Est şi de Vest vorbea acum de ei. Generalul Heinrich Muller urma să demoleze oraşul ca să-i găsească.

Ertegul Denizli mormăi:

— Mi-e o foame de lup.

Malko se întrebă dacă Wolfgang Mann îşi recăpătase cunoştinţa şi aflase că i se terminase coşmarul.

Capitolul XIX

Malko deschise portiera din faţă stânga a Pontiacului, cu impresia că era o uşă de seif. Ertegul Denizli făcuse treabă bună. După ce demontase căptuşeala fiecărei portiere, el le zidise cu ciment! Desigur treaba asta blocase mecanismul deschiderii ferestrelor, dar putea opri gloanţele de calibru mic. Făcuse acelaşi lucru şi cu portbagajul. Cimentul era susţinut de bucăţi de grilaj metalic găsite pe şantier.

Cu mânecile suflecate, cu mistria în mână, el îşi privea mândru opera. Forţarea pasajului „Check-Point Charlie" nu avea să fie o plimbare de plăcere! Căci în ciuda „blindajului" mai rămâneau vulnerabile pneurile. Exista o posibilitate de nouă la sută ca ele să fie ciuruite, dar distanţa ce trebuia parcursă era atât de scurtă, încât acest lucru nu avea prea multă importanţă.

— Am terminat, făcu Denizli.

— Să mergem, spuse Malko.

În fundul subsolului abandonat, se simţeau ca nişte speologi, în afară de spaţiu şi timp.

De acum aveau să înfrunte toate piedicile puse în calea lor de STASI...

Bunny porni motorul. În spate, Ertegul Denizli depozitase pe banchetă cele două arme Merkel încărcate. Nu mai aveau timp să le încarce din nou. Era într-adevăr o tentativă nebună...

Uriaşul negru se uita neîncrezător la căptuşeala din ciment.

— Credeţi într-adevăr că asta ne va proteja de gloanţe? întrebă el. Malko se uită la ceas. Era şapte şi jumătate. Totul trebuia să fie pregătit. El se urcă în Pontiac, îl băgă în viteza întâi şi demară încet. Împreună cu umplutura de ciment, maşina avea acum cu vreo trei sute de kilograme mai mult şi acest lucru se simţea. Cu greu reuşi să urce panta rampei.

Denizli sări din maşină şi ridică bariera. Se lăsa noaptea şi Alexander Platz era pustie. Singura lor şansă consta în faptul că oamenii din STASI nu puteau concepe faptul că ei aveau de gând să se arunce în gura lupului...

Se aflau deja în *Unter Den Linden.* Malko observă silueta Porţii Brandenburgului ce se decupa net pe luminile Zidului.

— Nu putem merge ceva mai repede? făcu Denizli.

Văzuse o Tatra neagră care se pregătea să-i depăşească.

Malko nu acceleră. El micşoră viteza, pregătindu-se să vireze în Friedrichstrasse. Se aflau acum la cinci sute de metri de „Check-Point Charlie”. Tatra neagră se îndrepta spre Poarta Brandenburgului. Malko privi luminile de la capătul străzii. Peste câteva minute, avea să se termine totul, iar ei vor fi vii sau morţi…

El conducea atent, ţinând dreapta. Un micuţ Wartburg îi depăşi.

Deodată, la intersecţia cu Kronenstrasse, chiar înainte să ajungă la „Check-Point Charlie”, el observă o siluetă la marginea trotuarului. Cineva le făcea semne.

Era Solweig.

Malko simţi un bloc de gheaţă pe şira spinării. Era ceva foarte grav dacă tânăra finlandeză încerca să-i intercepteze. El frână, opri maşina, iar ea alergă către ei.

— O, mi-era aşa de teamă că vă ratez! Poliţia m-a căutat chiar adineauri. Din fericire, nu eram acasă… Dar mor de frică.

— Urcă, îi spuse Malko.

Ea sări în spatele maşinii, alături de Denizli şi de Bunny. Maşina se îndrepta acum direct spre barieră. Malko înjură printre dinţi. Un camion militar era oprit la capătul străzii. Era înconjurat de soldaţi. Ca să reuşească, trebuiau să treacă de această barieră. Mai aveau timp să vireze la dreapta, pe Krausenstrasse, dar mai aveau de neutralizat „Check-Point Charlie”.

Malko merse drept înainte.

Dacă poliţistul Vopos nu ridica bariera, erau pierduţi…

*

* *

Elko Krisantem clănţănea din dinţi în cabina sa telefonică din Oranienstrasse, cu ochii la ceas şi cu gura uscată de îngrijorare. Era cel mai bun loc pentru a nu atrage atenţia. Scoase din buzunar o sticlă de Gin şi o goli dintr-o răsuflare ca să-şi astâmpere setea nervoasă care-l chinuia. Respiră adânc. Sosise timpul. El îşi luă bagajul şi se îndreptă fără grabă către Friedrichstrasse. Avea nervii încordaţi la maximum. Cea mai mică greşeală şi stăpânul său era pierdut. Îşi aminti de timpul când fusese tocmit la Istanbul să-l ucidă pe Malko. Câte lucruri se întâmplaseră de atunci! Iar acum era în stare să-şi dea viaţa pentru el!

Elko văzu luminile de la postul de control american. Acolo totul părea foarte calm. Un poliţist vest-german în uniformă fuma în

uşa comisariatului, la douăzeci de metri de barieră. Şicana era blocată şi nu se vedea nici un vehicul prin apropiere... Nu avu timp să se neliniştească: în aceeaşi clipă, îşi făcu apariţia camioneta unui anumit Izmir care se îndrepta către barieră. Când ajunse în dreptul Muzeului Zidului, motorul se opri. Izmir coborî din maşină şi îi săltă capota.

Krisantem grăbi pasul. Primul risc era îndepărtat: nici un vehicul care ar fi venit dinspre Vest nu mai putea bloca în mod involuntar ieşirea din „Check-Point Charlie". El se uită în stânga sa, la ultimul imobil de pe Friedrichstrasse, cu o farmacie închisă la parter. Spera ca prietenul său iugoslav să nu aibă probleme.

*

* *

Pavel Zec o salută pe bătrâna doamnă şi intră în vechea casă. Urcă repede cele trei etaje şi apăsă hotărât pe soneria din stânga.

Uşa se deschise şi apăru un bătrânel care îl privi surprins. Pavel Zee avea un aer respectabil. El zâmbi mieros.

— *Mein Herr*, zise el. Eu reprezint o organizaţie care are ca scop ajutorarea persoanelor în vârstă care sunt credincioase. Oferim ajutor tuturor nevoiaşilor. Este cumva şi cazul dumneavoastră?

Bătrânul nu putea să-şi creadă urechilor. El deschise larg uşa. Până acum nu mai auzise că există oameni care să aducă bani la domiciliu.

— Poftiţi, părinte, poftiţi, făcu el. Este foarte bine că biserica se gândeşte să-i ajute pe bătrâni, mai ales pe cei cu frică de Dumnezeu...

De mai mult de treizeci de ani, bătrânul nu mai călcase într-o biserică, dar Dumnezeu îl va ierta cu siguranţă. Paul Zek intră în apartament. Bătrânul nu văzu săculeţul umplut cu pământ scos din Tiergarden abătându-se asupra lui. Cu siguranţa unui profesionist, Pavel folosi de minune arma sa improvizată. În gând cerea iertare Celui de Sus. Bătrânul se clătină, încercă să se apuce de braţul unui fotoliu, apoi se prăbuşi în braţele lui Pavel, care îl puse pe covorul uzat.

Fără să mai piardă nici o clipă, iugoslavul îşi desfăcu cordonul sutanei şi-l legă fedeleş, apoi privi pe geam afară. Foişorul est-german din dreptul lui „Check-Point Charlie" se afla la zece metri de el.

Pavel îşi deschise sacoşa şi scoase lansatorul de grenade. De

la distanţa asta nu putea să nu nimerească ţinta. În mod mecanic, el se uită la televizor: tocmai se difuzau ştirile zilei. Un prezentator vorbea despre acordul semnat între Berlinul de Est şi cel de Vest. În urma acestui acord, comuniştii nu aveau să mai arunce cu lături în vecinii lor…

Scârbit, Paul îşi spuse că totul este o mizerie.

*

* *

Doi soldaţi în uniforme cenuşii înaintau, tăind calea Pontiacului. Malko era gata să sară din maşină, fără să-şi facă prea multe iluzii. Puteau fi imediat seceraţi de mitralierele lor… Imediat, cu un surâs slugarnic pe chip, Ertegul Denizli scoase pe fereastră paşaportul lui turcesc.

Soldatul est-german se dădu la o parte. Funcţionarul ridică bariera electrică. Lui Malko îi venea să chiuie de bucurie.

Primul obstacol fusese trecut. Dar abia acum urma ce era mai greu, căci şicanele de la „Check-Point Charlie” erau o capcană mortală.

La zece metri în faţa sa, era indicatorul „Stop”, care indica punctul de control al maşinilor.

Un poliţist cu ochelari îi făcu semn lui Malko să treacă la punctul de control al paşapoartelor. Era calm şi sigur de el. Nimeni nu discutase niciodată ordinele.

În Pontiac domnea o tensiune îngrozitoare. Solweig nu scosese nici un cuvânt de când se urcase în maşină. Malko, cu mâinile crispate pe volan, apăsă până la fund pe pedala de acceleraţie. Abia reuşi să-l evite pe poliţistul cu ochelari şi ţâşni către prima şicană. Poliţistul sări după mitralieră.

Malko trase de volan la stânga ca să treacă de prima şicană, dar îngreunat de umplutura de ciment, vehiculul patină. Ca într-un film în relanti, Malko văzu mitraliera poliţistului îndreptându-se spre ei. El se lăsă în jos în clipa în care văzu flăcările ce ieşeau pe ţeavă.

Gloanţele izbiră tabla, dar fură reţinute de stratul de ciment. Denizli scoase capul pe fereastra din spate şi trase două focuri succesive. Strigătul de agonie al poliţistului se contopi cu zgomotul detonaţiilor. Capul lui se transformă într-o masă însângerată. El căzu pe spate, fără să scape mitraliera din mână.

Malko căuta cu disperare să treacă de şicană. Se gândea că acest semnal alertase deja echipa de susţinere din vest.

Apăsă de trei ori pe claxon. „Check-Point Charlie” era în

fierbere! Poliţiştii alergau în spatele maşinii, neîndrăznind să tragă din cauza camarazilor care ieşiseră din toate barăcile aflate între cele două puncte de trecere.

Un ofiţer trase totuşi o rafală care nimeri partea din spate a maşinii. Malko tocmai încerca să redreseze direcţia ca să se strecoare prin şicană. El simţi şocul gloanţelor în caroserie. Din fericire, portbagajul era plin cu ciment... Gloanţele ciuruiseră o roată din spate. Complet dezechilibrat, Pontiacul reuşi să se deplaseze. Greaua maşină se izbi de a doua şicană într-un zgomot îngrozitor de fiare. Aripa din stânga se turti complet. Malko intră în marşarier şi acceleră furios. Bătrânul Pontiac tremură dar nu se clinti din loc.

Poliţiştii alergau acum din toate părţile. De astă dată, se terminase totul.

Capitolul XX

Elko Krisantem văzu cum Pontiacul trece bariera din partea de Est. El grăbi pasul. Maşina trecu peste STOP în momentul în care el ajunse în dreptul santinelei est-germane, de la bariera vestică. Poliţistul Vopo îi făcu semn să se ducă la controlul paşapoartelor. Krisantem se prefăcu că nu înţelege şi îşi continuă drumul către barieră. Enervat, poliţistul îl prinse de braţ.

Elko se întoarse brusc. Capacul panerului era deschis. Din coş sări un şobolan imens care se agăţă cu ghearele de uniforma gradatului. După el săriră din coş şi alţi şobolani.

Poliţistul scoase un ţipăt de teroare. Nici măcar lor, comuniştilor, nu le trecuse prin minte să pregătească o astfel de agresiune. În aceeaşi clipă, Elko văzu cum Pontiacul forţează şicana şi auzi cele trei sunete de claxon. Lăsând din mână coşul cu şobolani, el scoase laţul din buzunar şi îl gâtui pe poliţist. Avea la dispoziţie exact timpul necesar ca să apese pe butonul care declanşa ridicarea barierei, fără să fie ciuruit de gloanţe de către ocupanţii foişorului de pază. Pavel Zac încă nu se manifestase.

Pe trei sferturi sugrumat de laţ, poliţistul încerca să scape din strânsoare. Krisantem îi trase o lovitură zdravănă de picior în burtă, apoi se năpusti asupra butonului roşu cu care se acţiona bariera şi îl apăsă.

Bariera nu se clinti. Krisantem începu să apese ca un nebun pe toate celelalte butoane. Zări privirea stupefiată a celui de al doilea poliţist şi înţelese eroarea făcută: bariera putea fi acţionată şi din interior, imediat se repezi în gheretă, lăsându-l pe primul pradă şobolanilor. Poliţaiul din gheretă nu mai avu timp să-şi scoată pistolul. Krisantem îi apăsa deja ţeava revolverului Astra la baza gâtului. Cu mâna liberă, el apăsă pe cele trei butoane în acelaşi timp.

De astă dată bariera se ridică. Exact în clipa în care Pontiacul se zdrobea în zidul şicanei…

Rafalele armelor automate se auziră, iar Krisantem rămase cu mâna înţepenită pe butoane, eliberând o trecere prin care nu trecea nimic…

Cuprins de groază, el văzu cum din ghereta paşapoartelor iese un poliţist care ia la ochi maşina şi trage o lungă rafală în parbriz.

Sticla se crăpă, iar Elko îl văzu pe Bunny care îşi apăra faţa însângerată cu unicul său braţ. Parbrizul era acum opac şi nu putea să-l vadă pe Malko.

În spatele lui, în partea de vest a lui Friedrichstrasse, domnea o panică generală. Multe maşini se opriseră la zgomotele făcute de împuşcături. Doi americani în uniformă săriră din gheretele lor.

*

* *

Pavel Zac aştepta, după perdelele de la al treilea etaj. Victima sa îşi revenise în simţiri şi gemea pe duşumea. Bătrânul privea stupefiat la preotul care ţinea în mână un lansator de grenade.

Pavel văzuse Pontiacul care intrase în prima şicană şi se izbise în zidul pictat în roşu şi alb. Apoi auzi claxonul.

El scoase o înjurătură teribilă. Îşi dădea seama că maşina nu se va mai putea mişca din loc. Privi către foişor şi îi văzu pe ocupanţii acestuia cum îşi potrivesc mitralierele către şicană, ca să termine cu ocupanţii maşinii. Cu o lovitură de picior, el deschise fereastra şi viză ferestrele foişorului cu lansatorul de grenade. O grenadă plecă cu un zgomot surd. Zece secunde mai târziu, o uriaşă flacără de culoare portocalie ţâşni pe ferestrele foişorului. O mitralieră zbură în terenul viran de dincoace de Zid. În foişor toţi ocupanţii erau morţi sau răniţi. Zec mai potrivi o grenadă în lansator şi o trimise acolo. Acest lucru amplifică văpăile ce mistuiau foişorul. Din acest punct nu-i mai păştea nici un fel de primejdie.

Apelul sacadat şi caracteristic al unei maşini de poliţie din Est se făcu auzit. Sergentul american aflat de serviciu chema continuu ajutoare.

*

* *

Malko se redresa pe scaunul său. Ştia că trebuie să se mişte dar nu reuşea. O bucată mare de beton, desprinsă din portieră, era pe piciorul lui. Se auziră două împuşcături. Denizli, îngenuncheat în spatele maşinii, dobora poliţiştii ca la un stand de tir, protejat de portiera blindată!

În acea secundă, Malko îşi dădu seama că *One Hand* Bunny nu se mai mişca. El îi trase capul pe spate şi văzu gaura de sub ochiul stâng. Automat el smulse puşca de sub braţul mortului şi spulberă ce mai rămăsese din parbriz.

El apăsă pe trăgaci aproape fără să mai ţintească. Un ofiţer

căzu, atins în abdomen. Explozia foişorului atrăsese puţin atenţia inamicului. Flăcările ce mistuiau foişorul luminau scena ca ziua.

Solweig, ghemuită pe duşumeaua maşinii, scoase un ţipăt de teroare.

Puşca uriaşă a lui Denizli bubui cu furie. Nişte poliţişti nou-sosiţi ripostară. Fără blindajul din beton, toţi ocupanţii Pontiacului ar fi fost deja morţi. Denizli îşi încărcă arma. El se uită la Malko.

— Suntem pierduţi! strigă el.

Pontiacul înţepenit în a doua şicană, forma un monolit care îi împiedica pe poliţiştii din zona de Est să avanseze. Acest lucru nu putea însă dura la nesfârşit.

Malko se uită la bariera ridicată de la ieşirea către Vest. Nu putea să distingă ce se întâmpla în gheretă, dar îl văzuse pe Krisantem intrând acolo. Atât timp cât bariera rămânea ridicată, însemna că acolo lucrurile mergeau cum trebuie. Era o satisfacţie deşartă…

Dacă ar fi pătruns în spaţiul descoperit, ar fi fost exterminaţi în câteva secunde de zecile de poliţişti adunaţi pe partea de Est în cabina vămii, mai mulţi turişti terorizaţi se aruncaseră cu faţa la pământ, rugându-se la Dumnezeu să-i scape.

O vameşă pitică deschise uşa şi se pomeni cu un glonţ drept în frunte. Un coleg nervos greşise ţinta…

Un camion militar îşi făcu apariţia, mâncând pământul. Din el coborâră vreo douăzeci de poliţişti.

— Trebuie să forţăm trecerea, strigă Malko.

Turcul privi către spaţiul descoperit din faţa lor. Treizeci de metri îi mai despărţeau de libertate. În Berlinul de Vest, un difuzor al poliţiei germane interzicea accesul autovehiculelor pe Friedrichstrasse. Oamenii se îngrămădeau la ferestre blestemându-i pe Vopo.

— Ajutaţi-i! strigă un bătrân de la fereastra sa. Ajutaţi-i! Este o ruşine ce se întâmplă!

Un poliţist vest-german, cu ochii plini de lacrimi, stătea cu degetul crispat pe trăgaciul mitralierei sale. Cu ce plăcere i-ar fi ajutat pe fugari!

Cei din Vopos se pregăteau pentru asaltul final.

Se auzi un sunet de fluier. Malko întâlni privirea înspăimântată a tinerei finlandeze.

Denizli se pregătea să sară, când zgomotul regulat al unei arme automate îl făcu să se arunce la pământ. Îşi dădură seama

că zgomotul se auzise mai de departe.

În acelaşi moment, trei poliţişti din faţa lor fură seceraţi ca nişte marionete dezarticulate. Uluit, Malko se uită în spatele lui: Nimeni nu trăgea din Vest. Zgomotul îndepărtat reîncepu şi gloanţele smulseră bucăţi din asfalt. Poliţiştii din Est se retraseră în derută. Malko înălţă privirea spre stânga lui, de unde venea zgomotul. Majestuoasa siluetă a clădirii *Axei Springer* se detaşa în întuneric. De pe acoperişul ei ţâşneau jerbe de flăcări.

Lui Malko îi veni să ţipe de bucurie. Un aliat neaşteptat îi oferea o şansă de supravieţuire. Datorită acestuia, beneficia de un moment de derută în tabăra inamică. Fără să lase din mână puşca, el se năpusti afară din şicană luând-o şi pe Solweig cu el. Denizli îl urmă cu puşca sprijinită de şold. Mitraliera salvatoare continua să creeze o perdea protectoare, mortală pentru poliţiştii care ar fi încercat să riposteze.

Brusc, Malko zări ţeava unei arme, ieşind din baraca paşapoartelor. Aliatul său invizibil nu avea cum să-l mai ajute.

Ertegul văzu şi el arma. Calm, el ochi către poliţistul de la fereastră. Cei doi traseră în acelaşi timp. Denizli se clătină. Rămase imobil câteva secunde, apoi căzu în genunchi. Băgă mâna dreaptă în buzunar, în căutarea altor cartuşe.

Malko tocmai trecea prin bariera deschisă când îl văzu pe Denizli prăbuşindu-se. Împingând-o pe Solweig dincolo de barieră, el făcu cale-ntoarsă.

În acelaşi timp, descărcă arma în bărbatul de la fereastra gheretei din lemn. Când ajunse lângă Denizli, văzu că din gura acestuia curge un firişor de sânge. Îl ridică pe uriaşul turc de subsuori şi se îndreptă gâfâind spre Vest. Nu mai avea decât zece metri de parcurs, dar turcul rănit atârna ca o piatră de moară.

Zgomotul mitralierei salvatoare se auzea încurajator, apoi se opri. Atunci Malko îşi dădu seama că aliatul său îl credea în afară de primejdie. Auzi strigătele încurajatoare ale oamenilor strânşi pe Friedrichstrasse. O femeie bătrână căzuse în genunchi, pe şosea, în faţa postului americanilor şi se ruga.

Pompierii vest-germani aşteptau pregătiţi. El îi văzu pe agenţii Vopos care alergau în spatele lui şi îşi dădu seama că nu va mai avea timp să parcurgă ultimii metri. Aveau să-l doboare. Luând puşca lui Denizli, se întoarse să le facă faţă. Nu voia să moară cu un glonţ în spate.

*

* *

Degetul contesei Samantha Adler alunecă de pe trăgaci. Ţeava puştii MG 42 Spandau o ardea. Femeia era complet asurzită.

Mai avea vreo treizeci de cartuşe, dar Malko nu mai avea nevoie de ajutorul ei. Muşchii îi tremurau din cauza trepidărilor armei. Ea se îndepărtă de balustrada pe care îşi rezemase mitraliera. Nici nu simţise vântul rece care mătura terasa. Cu ajutorul lunetei Star-Tron, care amplifica de şaptezeci de mii de ori lumina nocturnă, ea putuse doborî agresorii ca pe nişte iepuri...

Îşi puse mănuşile din piele şi se îndreptă către poarta de fier pe care o încuiase ca să fie sigură pe terasă.

Ea sprijini arma de zid, descuie poarta, o deschise şi făcu un pas înapoi. În pragul porţii se înghesuiau mai mulţi militari înarmaţi. Samantha îndreptă MG 42 spre unul din ei. Bărbatul rămase blocat. Nu mai văzuse niciodată o femeie cu mitralieră.

— Vreau să trec, spuse Samantha cu hotărâre în glas.

Era mai mult un sfat decât un ordin... Nimeni nu avu senzaţia că se mişcă din loc, dar poarta era total degajată.

Samantha trecu.

— Treceţi toţi în partea aceea!

Bărbaţii se supuseră fără să crâcnească, îndepărtându-se de poartă. Samantha luă cheia, încuie poarta în urma ei. Apoi chemă ascensorul. Când sosi cabina, ea lăsă mitraliera pe palier cu o grimasă de uşurare. Fusese prea grea pentru ea.

Peste cincizeci de secunde, ascensorul se opri în marele hol, înţesat de poliţişti în uniformă, echipaţi cu veste antiglonţ, cu caschete şi cu mitraliere. Când o văzură pe Samantha ieşind din cabină, amuţiră. Ei lăsară un culoar liber pentru tânăra femeie, îmbrăcată cu o elegantă haină din panteră. Primiseră ordin să prindă nişte terorişti, nu o femeie frumoasă. Mercedesul 350 SL era parcat la o sută de metri mai departe. Cât despre mitralieră, avusese grijă să şteargă cu acid numerele seriei. Era extrem de dificilă identificarea proprietarului...

Contesa Adler păşi veselă către maşină. Întotdeauna fusese de principiul că acţiunea este mai eficace decât vorbele.

*

* *

— Fugiţi! gemu Denizli.

O enormă pată de sânge se lăţea pe cămaşa în carouri.

Vreo douăzeci de Vopos se apropiau în fugă de Malko şi Denizli, ca să-i prindă vii. Dacă ar fi intenţionat să fugă, i-ar fi lichidat.

Malko îndreptă puşca spre primii sosiţi. Nu avea chef să putrezească în închisorile din Est.

Brusc, toate reflectoarele care luminau Zidul se stinseră, lăsând „Check-Point Charlie" într-o obscuritate totală!

Malko se lăsă în jos în momentul în care se auzi o rafală. Cu un efort supraomenesc, el începu să-l târască pe Denizli. Krisantem îi sări în ajutor. Gloanţele şuierau în jurul lor, trase la întâmplare.

În câteva secunde, ei ajunseră la bariera ridicată. O mulţime de mâini se întinseră către ei în clipa în care fu aprins un proiector portabil. Poliţiştii Vopos se apropiau, înarmaţi cu mitraliere. Malko şi cei doi turci erau deja înconjuraţi de poliţiştii vest-germani, gata să riposteze. Neputincioşi şi disciplinaţi, est-germanii bătură în retragere proferând ameninţări. O mare mulţime de oameni se afla acum în spatele cordonului poliţiei. Foişorul ardea încă sub privirile batjocoritoare ale pompierilor din Vest.

O bătrânică se strecură până la Malko şi îl îmbrăţişă plângând.

— Ei l-au asasinat pe băieţelul meu, acum trei ani.

Toate proiectoarele se aprinseră în acelaşi timp. „Check-Point Charlie" vuia de răcnetele gradaţilor. Ameţit, Malko nu reuşea să creadă că reuşise.

Poliţiştii est-germani scotoceau cu furie Pontiacul abandonat în şicană.

El o văzu pe Solweig, foarte palidă, cu umărul bandajat, întinsă pe o targă. Apoi îl zări pe Ertegul Denizli. Turcul zăcea pe spate şi era înconjurat de pompieri. Turcul încetă să respire în clipa când era urcat în ambulanţă.

Capitolul XXI

Uşa celulei se închise cu un zgomot sec în spatele lui Malko. El nu-şi putu reţine o tresărire. Închisoarea era ceva îngrozitor. Chiar şi numai pentru două zile. Imediat după incidentul de la „Check-Point Charlie", Malko şi Krisantem fuseseră arestaţi. Germanii din Est reclamau din răsputeri pe vinovaţi. Ei pricinuiseră moartea a şapte oameni şi răniseră alţi unsprezece, fără a-i mai pune la socoteală pe Denizli şi pe Bunny.

În mod ciudat, Kripo nu-l găsise încă pe misteriosul trăgător din „*Axel Springe*r". Singura probă a existenţei acestuia era mitraliera MG 42.

Cotidianul *Berliner Zeitung* prezenta pe patru pagini fuga lui Wolfgang Mann cu fotografia lui Denizli pe moarte. Mai era şi imaginea unui poliţist est-german care tăia coarda de nailon.

Nimeni nu-l găsise pe aruncătorul de grenade... Şi nici pe misteriosul electrician care întrerupsese curentul, salvând astfel viaţa lui Malko. Era un anonim din Est al cărui nume nu avea să fie cunoscut vreodată.

Neue Zeit, din Est, anunţa că este vorba despre o nouă acţiune criminală comandată de CIA şi de serviciile speciale din Bonn. Era trecut şi întregul curriculum vitae al lui Malko. Se pomenea chiar şi despre castelul Liezen. Dar nu se sufla nici o vorbuliţă despre numirea generalului Heinrich Muller ca şef al poliţiei din Dresda, fapt ce nu era chiar o avansare... Recuperându-şi paltonul din blană de vigonie, Malko părăsi biroul Kripo, dar imediat fu orbit de flash-urile reporterilor. Sistemul său de apărare avea avantajul simplităţii: primise sarcina să-l treacă pe Mann peste Zid şi o îndeplinise. Habar nu avea de sângerosul atac prin care fusese eliberat germanul şi nici de misteriosul său aliat.

Nici poliţistul cel mai fraier nu ar fi crezut această versiune. Cu toate acestea, agenţii din Kripo luară cuvintele sale drept bune. Odată ajuns afară pe trotuar, Malko nu se mai sătura să se bucure de libertate.

Cele două zile petrecute în celulă nu îl reconfortaseră prea tare.

Cineva îi spuse în limba engleză:

— Veniţi repede. Vă aşteaptă domnul Corn.

Malko îl urmă pe tip până la un Mercedes 600, cu perdelele trase. Philip Corn era aşezat pe bancheta din spate. Maşina demară imediat.

— Dar ştiu că aţi făcut-o de oaie, n-am ce zice! îi reproşă americanul de cum se îndepărtară de comisariat. Cei de la Washington sunt foc şi pară supăraţi pe noi. Bineînţeles că am negat totul, dar nu ne-au crezut. Poliţia germană are tot dosarul dumneavoastră şi ştie foarte bine pentru cine aţi lucrat...

— Unde este Elko Krisantem?

— A fost şi el eliberat acum două ore.

Malko respiră uşurat.

— Cum se simte unchiul Manap?

Philip Corn se foi cam stânjenit.

— Prost. Nu se ştie dacă va mai trăi mult. Mergem chiar acum să-l vedem.

— Deja? Aş fi vrut să merg întâi la hotel să fac şi eu o baie. Nu ştiu dacă sunteţi la curent, dar tocmai am petrecut două zile într-o celulă...

— Ştiu, ştiu, făcu Philip Corn, dar este absolută nevoie să-l vedem imediat pe Wolfgang Mann.

— Nu ne va ajuta cu nimic în starea în care se găseşte, nu?

Americanul spuse cu chipul întunecat:

— Nu, dar s-ar putea să moară şi asta ar fi într-adevăr o catastrofă...

— De ce, nu v-a spus ce ştia?

Philip Corn înghiţi în sec cu mare greutate.

— Adevărul este... că nu vrea să stea de vorbă decât cu dumneavoastră.

Malko izbucni într-un râs cinic.

— Aşadar, acesta era motivul pentru care nu m-aţi lăsat să putrezesc în închisorile din Bundesrepublik! Şi eu care credeam că cei de la Kripo sunt tipi cumsecade!

Şeful centralei CIA simţi nevoia să se ascundă sub banchetă.

— Oricum, am fi făcut tot posibilul să vă scoatem cât mai repede de acolo... Doar lucraţi pentru noi, chiar dacă nu folosiţi nişte metode...

— Mai rămâne să afirmaţi că am declarat război Germaniei Răsăritene doar pentru propria mea plăcere, îi tăie vorba Malko.

El râse cu amărăciune.

— Să vă spun eu cum stau treburile în realitate, dragul meu. Dacă nu aţi fi avut o nevoie imperioasă de mine, riscam să zac în

puşcărie la fel de mult ca şi Rudolf Hess. David Wise ar fi jurat cu mâna pe Biblie că nu a auzit în viaţa lui de mine altfel decât din ziare.

El oftă.

— Ştiu că aşa este jocul, dar nu mă luaţi drept un imbecil, am oroare de asta…

Lungul Mercedes făcu un viraj, apoi pătrunse într-un parc, în mijlocul căruia se înălţa o clădire albă.

*

* *

Wolfgang Mann părea încă şi mai firav. Avea chipul la fel de alb ca şi părul. Alături de el era instalat tot echipamentul medical pentru perfuzii. La capul patului era un monitor pe care se putea urmări ritmul său cardiac. Pe culoar, două gorile citeau reviste ilustrate, aşezate la o măsuţă. Erau agenţi din CIA sau din *Gehlen Apparat.*

Neamţul zâmbi ca un copil când îl zări pe Malko.

— Ce fericit sunt să vă văd aici, zise el cu o voce de-abia auzită.

El se întrerupse când îl zări şi pe Philip Corn.

— Aş vrea să fim lăsaţi singuri.

Americanul ezită puţin, apoi bătu în retragere şi ieşi din încăpere. Mann închise o clipă ochii.

— Mă simt aşa de slăbit. Nu cred că mai am mult de trăit…

Malko luă loc pe un scaun. Îi veni în minte imaginea trupului alb al bătrânului, balansându-se în gol, deasupra Zidului Berlinului. Spuse:

— Eu sunt sigur că veţi trăi.

— Nu, dar nu are importanţă. Nu vă daţi seama ce pot să simt ştiind că am ajuns din nou în iubitul meu Berlin, că sunt liber, că pot telefona şi pot să citesc ceea ce vreau…

Ochii spălăciţi ai bătrânului se umplură de lacrimi.

— Toate astea, datorită dumneavoastră care v-aţi riscat viaţa pentru mine. Când m-am văzut în pivniţele de la STASI, am crezut că acolo îmi las oasele.

— Nu am fost numai eu, zise Malko cu tristeţe.

— Ştiu, suspină bătrânul. Cei doi prieteni ai dumneavoastră au murit. Am vrut să vă dezvălui toate acele informaţii promise de mine agentului dumneavoastră de la Moscova. Nu vreau să mor ducând secretul cu mine. Ar fi păcat.

Malko era profund emoţionat de candoarea bătrânului savant.

*

* *

Philip Corn nu-l slăbea din ochi pe Malko. Acesta îi înfruntă privirea.

— Wolfgang Mann mi-a dat informaţiile pe care le-a promis. El acceptă să primească apoi o echipă de tehnicieni ca să le dea mai multe detalii.

Americanul făcu în gest de nerăbdare.

— Să lăsăm detaliile. Ce au de gând să pună ruşii în silozurile lor?

Malko îşi oferi luxul unui zâmbet.

— Veţi afla foarte curând. Imediat după ce familiile celor doi morţi vor primi banii promişi. Şi după ce veţi fi obţinut un document scris de la Bundesrepublik că nu va avea loc nici o acţiune de persecutare a tuturor celor care au contribuit la fuga lui Mann...

Philip Corn simţi că se sufocă.

— Dar ăsta-i curat şantaj! protestă el. Este nedemn din partea dumneavoastră...

— Ar fi şi mai nedemn de mine să mă pomenesc din nou la Spandau, alături de Rudolf Hess.

Americanul venea în urma sa pe culoarele spitalului.

— Dar dacă atentează altcineva contra dumneavoastră?

— Sper vă veţi lua măsurile necesare ca acest lucru să nu se întâmple, zise Malko. Ştiu că poliţia germană poate fi extrem de eficientă când doreşte. Pentru moment, nu trebuie să vă fie teamă de nimic. Eu mă duc la hotelul *Kempinsky* să fac o baie şi să pun la punct câteva probleme de ordin personal.

*

* *

Solweig era superbă în rochia ei lungă, împodobită cu imense margarete. Ea se îmbujoră sub privirile admirative ale lui Malko.

— Nu trebuia să-mi oferiţi această rochie, şopti ea Este o nebunie.

Malko o comandase special la Paris, de unde sosise cu avionul. Corsajul ascundea rana în curs de cicatrizare a lui Solweig. Malko dormise timp de douăzeci şi patru de ore la hotel, bine păzit de Elko şi de gorilele din Kripo. Philip Corn avea o grijă extraordinară de el.

O luă pe Solweig de mână şi cei doi traversară holul hotelului. Elko îi aştepta deja la volanul unui Mercedes 300, echipat cu un

motor de 6 litri, mai nărăvaş de cât al unui Ferrari. Un Taunus negru demară după ei, la o distanţă de zece metri. În el se aflau patru agenţi Kripo.

Solweig se apropie de el.

— De ce ieşim? Mi-ar fi plăcut mai mult să rămânem la tine, să facem dragoste şi să bem şampanie.

— Una nu o împiedică pe cealaltă, zise Malko. Trebuie însă ca mai întâi să-i mulţumesc contesei Adler.

Solweig se dădu un pas înapoi.

— Dar cu ce te-a ajutat ea?

— A tras cu mitraliera. Ea era aliatul nostru misterios. Malko se uită în oglinda retrovizoare. Taunusul era în spatele lor.

— Am comandat ca să se pună la gheaţă o sticlă cu Dom Perignon, zise el. Îţi promit că nu vom adormi înainte de ivirea zorilor…

Ei rămaseră tăcuţi un lung interval de timp, până să ajungă pe proprietatea lui Kurt Waldheim. Malko nu coborî până ce nu se opri şi Taunusul.

Ca şi prima oară, Samantha îi aştepta la capul imensei scări, îmbrăcată într-o rochie tip furou, împodobită cu paiete argintii şi strâns mulată pe faimoasele şolduri în formă de amforă grecească. Malko îi sărută mâna.

— Sunt bucuroasă să vă văd pe amândoi, spuse ea cu un ton degajat.

De astă dată, nu se vedeau nici ruşi şi nici făclii. O măsuţă mică era aranjată în bibliotecă, luminată de două sfeşnice uriaşe. Clădirea părea pustie.

Ei luară loc.

— Kurt este ciudat în acest moment, zise Samantha. Zilele trecute s-a distrat enorm dând foc hainei mele din hermină albă. Şi asta numai ca să-mi demonstreze cât de mult dispreţuieşte el lucrurile…

— Şi ce a mai făcut în continuare?

Samantha zâmbi trist.

— Apoi s-a folosit de mine la fel cum se serveşte de tinerii lui efebi. Dacă îndrăzneam să mă împotrivesc m-ar fi dat pe mâna celor din Kripo. Din cauza poveştii cu mitraliera…

Malko schimbă o privire cu contesa. Era greu de descifrat ce exprima aceasta. Cea de a treia întâlnire a lor era cea mai stranie. Solweig le urmărea conversaţia destul de dezorientată.

— Cât vei mai rămâne în mâinile lui Kurt? o întrebă Malko.

Contesa făcu o mutră dezgustată.

— Câteva săptămâni sau câteva luni. Dar când voi ieşi de aici, vin după tine la Liezen, iar tu mă vei duce acolo unde îţi voi cere eu. Mă vei face să-l uit pe Kurt. El te urăşte din cauza celor petrecute la Tiergarden.

— Deci i-ai spus! tresări Malko. De ce-ai făcut asta?

Un zâmbet veninos luminã chipul Samanthei.

— Ca să-l chinui.

Un majordom frumos ca un Adonis intră în cameră.

— Doamna contesă este servită.

*

* *

Malko mai simţea încă gustul acrişor al minunatei băuturi ruseşti Stalicinaia. Cina fusese simplă: un homar uriaş, acompaniat de caviar Beluga.

Solweig avea ochii neobişnuit de strălucitori şi piciorul ei desculţ se plimba de-a lungul coapsei lui Malko, ascuns de faldurile feţei de masă. Malko simţea cum i se învârte capul. În timpul desertului acesta fusese cuprins de o criză de râs isteric aducându-şi aminte de secretul pe care îl deţinea de două zile. Un secret atât de râvnit de conducerea Pentagonului…

El se aplecă să-i sărute mâna Samanthei.

— Să nu uiţi, îi şopti nemţoaica… O săptămână întreagă, numai cu mine.

Malko şi Solweig se îndreptară către maşină. Fata apucă volanul.

— Eu conduc de data asta. Vreau să ajungem cât mai repede.

Elko se urcă în spate, iar Malko se instală alături de tânăra finlandeză. Taunusul demară în spatele lor.

Mercedesul se urni brusc. Malko se înclină către fată să o sărute pe gât. El văzu venind din spate farurile unei maşini ce venea în viteză, încercând să depăşească Taunusul. Brusc simţi că este în primejdie. Ţipă.

— Atenţie!

Solweig întoarse capul. Răpăitul unei mitraliere echipate cu amortizor de sunet se auzi. În mod reflex, Malko se lăsă în jos. Geamurile de pe partea stângă a Mercedesului fură ciuruite de gloanţe.

Solweig scoase un ţipăt scurt înainte de a se prăbuşi peste volan. Mercedesul făcu un salt la dreapta, terminându-şi cursa într-un şir de copaci. Malko abia mai avu răgazul să-şi protejeze

faţa.

Krisantem sări din maşină. Trupul lui Solweig alunecă pe banchetă. Malko văzu sângele care-i inunda capul şi sânii, gura deschisă, ochii cu privirea îngheţată.

Poliţiştii din Kripo veneau din urmă cu mitralierele în mâini. Malko sări şi el din Mercedes. Simţea cum îl supără umărul. El ocoli maşina şi deschise portiera ciuruită de gloanţe. Apoi se întoarse către poliţişti.

— Este moartă, zise el.

Dintr-o dată aerul îngheţat al Berlinului i se păru odios. Simţi o nevoie imperioasă de a fugi cât mai repede din acest oraş imens şi rece, plin de amintiri sinistre, tăiat în două de Zidul aducător de moarte. Şoferul maşinii Taunus vorbea într-un microfon cu superiorii săi.

Capitolul XXII

Cu mâinile vârâte în buzunarele paltonului din blană de vigonie, Malko contempla fleşa bisericii Reîmpăcării. Bernauerstrasse era total pustie în afară de cele trei maşini ale poliţiei, de maşina sa şi de cea al lui Corn.

După ce o condusese pe Solweig la morgă, simţise nevoia să se întoarcă în acest loc. Nu ştia de ce.

În spatele lui, Philip Corn se dădea de ceasul morţii, pradă frigului şi neliniştii. Îl înnebunea gândul că Malko fusese la un pas de moarte. Ar fi fost un motiv suficient ca să se trezească transferat ca secretar de ambasadă în Galapagos. Cu toate acestea, nu îndrăznea să-l tulbure pe Malko...

Acesta avea frisoane. În cele din urmă coborî din observatorul din lemn. Corn îi tăie calea. Din depărtare se vedeau două girofaruri albastre ale poliţiei apropiindu-se.

— Wolfgang Mann este mort, zise Corn.

Malko simţi cum îl cuprinde o furie neputincioasă.

— Din ce cauză?

— Încă nu se ştie. Era destul de bine acum două ore. Medicii se întrebau dacă nu cumva s-a strecurat vreo eroare în administrarea perfuziei... Dar infirmiera a dispărut. Era o înlocuitoare...

Malko avu un rictus amar. Viaţa bătrânului fusese extrem de clar măsurată.

— Sunt sigur că nu o veţi mai vedea niciodată, zise el. Se va afla poate într-un alt spital din cine ştie ce colţ de lume ajutând pe altcineva să moară...

Philip Corn se uită împrejur de parcă se simţea ameninţat de nişte ucigaşi.

— Vă rog, sunteţi acum singurul om care ştie ce a spus Wolfgang Mann. Detaliile tehnice sunt pierdute pentru totdeauna...

Malko privea luminile orbitoare ale proiectoarelor ce protejau Zidul. Solweig era moartă, iar el nu mai avea nici un temei să-l chinuiască pe Philip Corn.

— În silozurile din Rusia nu există nimic, zise el.

Corn făcu un gest de nerăbdare.

— Ştim că nu există nimic. Dar cu ce au de gând să le umple

după ce le termină?

Malko ridică privirea către cerul întunecat. I se părea că vede trupul alb al lui Wolfgang Mann balansându-se la capătul curelelor.

— Nu vor fi umplute cu nimic, zise el rar. Ruşii v-au tras o cacialma. Au vrut să vă facă să credeţi că sunt pe punctul de a fabrica un nou tip de armament, ca să-i oblige pe americani să-şi refacă echipamentul.

Americanul era stupefiat.

— Vreţi să spuneţi că totul nu a fost decât o imensă păcăleală?

— Exact. Wolfgang Mann era adjunctul directorului pentru programul de înarmare cu rachete sovietice. El a fost la curent cu totul. Scopul era ca americanii să creadă că ruşii pregătesc o armă invincibilă.

Din cauza acestei cacialmale. Se încheiase atât de tragic lunga cursă a unchiului Manap.

Malko savură câteva momente stupoarea americanului. Apoi, cu o ironie exasperantă, el ridică o mână în sus şi spuse ca şi cum ar fi toastat cu un pahar în mână:

— *Malianne!*

Philip Corn încruntă sprâncenele. Nu mai ştia ce să creadă. Malko era însă deja departe. Mercedesul său demară îndreptându-se către sud, urcând pe Bernauerstrasse către Poarta Brandenburgului, a cărui atelaj stătea cu faţa către Est de mai bine de un sfert de secol.

SFÂRŞIT

Cuprins

Capitolul I.....5
Capitolul II.....15
Capitolul III.....23
Capitolul IV.....35
Capitolul V.....44
Capitolul VI.....49
Capitolul VII.....60
Capitolul VIII.....66
Capitolul IX.....72
Capitolul X.....78
Capitolul XI.....87
Capitolul XII.....95
Capitolul XIII.....102
Capitolul XIV.....108
Capitolul XV.....114
Capitolul XVI.....123
Capitolul XVII.....129
Capitolul XVIII.....136
Capitolul XIX.....145
Capitolul XX.....150
Capitolul XXI.....156

Capitolul XXII.....163
Cuprins.....165